

XV.44-48. adl

ST 1217-1221

ST 1217-1221

K. 327/00 (40,000)

~~Opera et libri vite fratris Thome de Kem-~~
~~pis ordinis canonicorum regularium quorum~~
~~titulos vide in primo folio.~~

Registrum

Tituli operum librorum venerabilis patris Thome de Kempis ordinis canonice regularium.

- D**e imitatione xpi libri quatuor. Liber primus fol. I. Liber secundus fol. VII. Liber tertius fol. X. Liber quartus fol. XXIII.
- D**e meditatione cordis Johannis Serfon. folio. XXVII
- L**iber vite magistri Serhardi magni vulgariter gros. fol. XXXI
- L**iber de humilitate xpi quam dñs florentius studuit imitari. folio. XXXIX
- L**iber de discipulis dñi florentij. fol. XLVII
- S**oliloquium anime. folio. LXX
- D**e disciplina claustralium. fol. LXXXVII
- A**liqua notabilia de conuersatione Thome de Kempis. folio. LXXXV
- A**lphabetum deuoti monachi thome kempis. folio. LXXXV
- S**ermones ad nouicios partes tres. Pars prima fol. LXXXVI. Pars secunda fol. XCIII. Pars tertia. folio. CVI
- I**tem sermones eiusdem. folio. CXXII
- D**ialogus nouiciozum. folio. CXXVII
- A**nticum de laudibus sanctarum virginum. folio. CXXX
- E**pistole plures eiusdem. folio. CXXXI
- L**ibellus de paupertate. humilitate et patientia. folio. CXLVI
- L**ibellus de vera compunctione. folio. CLII
- L**ibellus ortuli rosarum. folio. CLIII
- L**ibellus uallis liliorum. folio. CLX
- E**ditauium monachorum. folio. CLXIX
- V**ita boni monachi. folio. CLXX
- A**nuale monachorum. folio. CLXXI
- D**octrinale iuuenum. folio. CLXXXII
- H**ospitale pauperum. folio. CLXXXIII

Georgius Pirckamer presbyter Carthusie domus
Rurnberge humilia prior Magistro Petro Dan-
hauser orationes suas q̄ deuotissimas offert.

Adultas & varias artes que ad vitam bene beateq; agendā faciunt summa industria & diligētia constatas conquestasq; iam olim nobis maiores nostri charissime ac doctissime Petre tradidere. Que oēs estī ferant presere: quasi certatim huc tendere: vt plurimū generi hominū p̄stiti habere innatū atq; insitū eas intelligimus quippiam quo singule singulos p̄ ceteris diuersosq; polliceri fructus videant. Hancq; artes quidē alias necessarie sectamur: alias p̄bamus vtilitate. Aliē x̄o q̄ tantū circa res gratissimas versent in p̄cio sunt. Quales autē he sunt artes nō est opus te docere ne in hoc puerbium cadam q̄ cicero in hortensio dicit suem instruere minet uam. Verū si repetas Petre humanissime ex omni maximarū numero artium nullaz penitus inuenies que nō sp̄retis reliquis: suos quosdā & p̄prios fines petat & contemplet. Aut si tandē cōpertas vllam: que cū huiusmodi sit: vt ea carere nullo pacto possis: tum & de se vtilitate vo/ luptati dignitatisq; conuincta p̄stet. Adhago itaq; & excellenti ingenio viri cum sese doctrine penitus dedissent: quicquid laboris poterat impendi contemptis omnibus & publicis & priuatis actionibus ad inquirēde veritatis studiū contulerunt. Quales fuere Hieronymus ecclesie doctor: facūditissimus. Aurelius Augustinus philosophorū in vtraq; lingua doctissimus: ac vltimus Ambrosius multarū scientiarū nō tam ornatus q̄ sapientissimus: qui in diuina imagine di- ces suos q̄ felicissimos finire: relinquentes monumenta & antidota multipliciū voluminū: quibus sacram religionē docent aperiant & pandūt. Sed cum ego animaduerto te Petre studijs poetarū & gentium dedium quibus iam multis annis tue iuuetutis primitias accomodasti: haud possum amplius ferre quin te ab his absterreā. Indoleo enī vehementer tuam indoleo his studijs acquiescere: p̄sertim cum xp̄ianum virum te p̄stearis: cui hec gentilitia minus honorū q̄ comodo sunt: & vnicuiq; religioso viro dedecorū. Quo respectu in mentē iam pudē mihi venir: aggredi te nisi moxē gerere velles maturo consilio ac p̄bo: te ab illis auocare: et verā philosophiā que eterna est sapientia inducere. Que multo melior vtiliorq; gloriosiorq; est q̄ illa ieiuna factaq; poetarū studia ob que diuus Hieronymus virgine celsus legit. Num plane eadē nō ad virtutem sed ad argutam maliciam te erudiunt. Adhoco itaq; te doctissime magister re- ctius nunc iter intrare q̄ tua erate dignius salubrius & felicitius est futurū: de p̄ceptis celestibus ac diuinis: quibus mens tua ad cultū vere maiestatis instrui possit cogitare. Rogitabis autē si iussibus meis haud difficilem te p̄beas nulla p̄orsus salubrio: tibi est medela que te in diuinā mentē sancte trinitatis puocare poterit q̄ si libros vix Thome de Kempis legeris: leges autē eosdē cum voluptate: si curaueris vt tua auctoritate enco opificio impamē: annualiū supio- ribus diebus apud me ederes archetipos triūphantis tome p̄ nois eternitate clarissimi cuius Sebaldi Schreyer: res magna docta dignaq; tanto viri tā magnifico ac fortissimo in oi gene re virtutis. Sed nihil sanctius nihil honestius nihil deniq; religiosius p̄ republica xp̄iana cō- dere poteris q̄ curare vt illa opa libri vite Thome de Kempis viri sanctimonia ac castitate p̄- cipui in vulgus exeant: que multū salis xp̄iane religioni accomodare poterunt hactenus dera- licta velud ignis absconditus in venis silicium: fuit reuera Thomas de Kempis p̄fessus mona- chus fratru ordinis canonicorū regulariū vir sanctitate & doctrina eritimus: parētibus medio- cris fortune. Abatre hūili genere patre x̄o opifice: qui hisce libellis pluronē furiaz q; infernales sepeuincro fugauit. Itēq; temere facis si ea a tenebrarū foedibus in splendidā lectionis lucez reuocas que aut ingenta p̄mpta expeditaq; ad salutis eterne cupidinem vtiliūq; armū contē plationem celeri faciliq; cōpendio ducunt: aut homines deuotos religiososq; a turpi certe agrē sti q; rerum imperitiā vindicāt. Quantū x̄o edificatura sunt ea opa in oibus religionis xp̄ia- ne viris maximis doctissimisq; nec dici nec scribi pōt. Nec inficiaris humanissime Petre si vul gari ac simplici stilo sunt condita: deus enī ipse optimus maximus hanc tuorū apostolorū uo- luit esse naturā vt lenocinio verborum & ofonis ornatu carerēt simplex & nuda veritas ō esset luculentior. Num sacra theologia satis per se ornata sit ideoq; ornamentis extrinsecus additis plucata corrupit. Adendaciū x̄o specie placet aliena: quia p̄ se corruptū vanefat ac desitit nisi aliunde ornata questio circumlitū fuerit ac politū. Verum venerabilis pater Thomas de kempis nō eloquētic: sed veritatis fiducia bec opa condendo amplexus est: & ofone que de te

*Indoleo ad studium
p̄prios p̄prios et
p̄prios p̄prios*

*lib. omnino ab ipso
Thome de Kempis*

De f
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527

Exemplis sanctorum p. l. 18 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9

De Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9

Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2
Promissa de p. p. admissa l. 2 r. 2

De Inconstancia animi q. mala l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1

De Inconstancia animi q. mala l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1

De f
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9
Emendatio vite ne impo. ff. l. 1527 fo. 9

De b
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1
Causa q. fuerit d. morte l. 1 r. 1

De l
Inconstancia animi q. mala l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1
Judicia temeraria l. 1 r. 1

Reverendo ac clementissimo in xpo patri dño Georgio Pirckamer
priebytero priori vifitatoꝝ ordinis Carthusien. germanie Petrus
Dambauler obsequia sua summa veneratiōe z pietate recōmēdat.

Abulta quidē in vita vtilia esse dulcissime ac p̄ssime patēr z humano generi accomoda litte-
re vestre multo lepore condite ac grauitate redolentes declarāt. Scribere p̄bi multa: scripse-
re mathematica: excogitata: magnū fuit rimari secreta nature. Lelos scādere atq; inde ad nos
doctrinā z artem earum rerum traducere: vt cum tantū ac tam p̄petuū oꝝdinem admirantes
intueremur maiestatem diuini numinis merito in eadē mentem nostrā collocauerim: per cam
eās omniū mortalium vita saluiferis ac diuinis p̄ceptis excolit: cuius studio qui allecti atq; in-
centi sunt vere sapiētes amatores futuri sunt: hec est illa sup̄ creata oia: sup̄ celos: sup̄ discipli-
nas: sup̄ virtutes excelsa dei quantū fas est homini reuelata cognitio ipsa: non humanis: sed
angelicis p̄dicāda vocibus quā vosipse theologia vocitatis de cuius laudibus z p̄conijs nūc
omitendū censo: ne si rem adeo grandē z supra vires attentare velim in ipso cōhatu succum-
bam: grandes materias parua ingenia nō ferunt itaq; ea illa missa facturus sum z ad vestras
suauissimas accedo lras quas verbis meis nunq̄ collaudare sufficio. Tantus siquidē in illis
est ofonis bonos atq; decor: veluti maiestas quedā: q̄ reuocat me in cōtemplatiōē diuini nu-
minis: z ab his studijs quibus me peccatus deciderā: vt cum vestra paternitate hoc saram cer-
tamine certare totus quodāmodo p̄horresco: gelidusq; p̄ yma cucurrit ossa tremoz. Qua de
re quid respondeā nō habeo sed meam fatuitatē fateri est necesse: poetarū x̄o studia que aut
qualia sint z an chustianū virum deceat legere poetas satis a me disputatū est in apologetico
qd̄ q̄b̄ factaui clarissimo cui Sebaldō Schreyer in eo libro: quē archiep̄s appellauit q̄s vbe:
reminera p̄ mea virili vestre paternitati satisficit: q̄re ea hoc loco silentio trāsiho: vt v̄a au-
ctoꝝitas longa ambage nō molestet. porro lre vestre me adhortant vt meo studio operā dem
quatinus libri Thome de Kempis eneo oficio imprimēt z ad plura claramissimū virorū
accedat: ad diuisq; eius viri eximia doctrinā z studiū in p̄ceptatōē deuotissimū. Magnū opus
p̄uinciasq; z xp̄iane rei publice accomodatissimū bumeris meis imponitis. Sed opere p̄cium
est cum me in ea re p̄bere: vt ad omnia que vestra paternitas: z vestri velint ita adim p̄ceto vt
me nō solum oia debere vestra causa sed ea quoq; etiā que nō possim putem: liberos otostiffi-
mi patris legi ac relegi sepius: placuit mihi eius viri religio z castitas: placuit mens in diuinū
numen erecta: placuit sapia z copia sacre scripture: vt iam oia studia mea oēm operam curam
industriā cogitationē: mentē deniq; oēm in his libris vestro ductu fixi et locauit: statuiq; in eo
nō officij solum me fructū: sed etiā pietatis laudem querere debere. Neq; x̄o aliqua opuscula
tante cure imprimēda fuisse mihi vnq̄ puto: quāta mihi est de his libris ap̄ponēda in quo oia
mea deposita esse deceui. Veniunt ergo ad vestrā paternitatē accuratissime impressa opa san-
ctissimi viri in singulis ofonibus q̄ emēdantissima z p̄ me summo studio cura diligentiaq; casti-
gata atq; reuisa: z vt a vulgi reueritate qui oia ad p̄cius interpretat minus sint violata futura
vfo noi grauisimo vt par est factaui dicaui z ascripti: nec ab re id factū arbitrāmini: cū vetu-
tissimis scriptores: z vates opa sua maximis viris inscribere id solū querētes vt ab illo: p̄
tentatu z magnitudine laboribus suis apud oēs auctoritatē z ab inuidis tutelā munimēq; pa-
rarēt. Dicitio v̄sa pf̄ et p̄nceps me? hac boim vtilitate motus silq; dignitati ecclesiastice p̄sulēs
nō frustra mādauit vt illa opa imprimere: me illo:ū grauitate dicta perirēt negligētia scripto-
rū. idcirco p̄ me dedicata nemo male ferat: q̄ ita veteri cōsuetudine fieri videmus vt oi in re: p̄
in litteraria imprimis minus vulgo cognita: q̄b̄ p̄nceps p̄bat: gratū habet: ceteri etiā laudēt
cupiāt: tuēat: idēq; isto opi vfo noi dicato vobis in scripto auctatē a vfo poriatu a vfoq; po-
tentatu p̄tectionē nō renouatūd̄ tñ z quoroz expecto q̄b̄ plurimū sum facturus: virtutis de-
uorōis ornatu polletis: quisq; ad v̄m veniūt aspectum oratores oīs germanicis intelligāt: vos
estē priorē oim in religione xp̄iana maximū cuius amplitudo virtutis nec dici nec scribi potest
Si itaq; bec opa in v̄ram tutelā accipitis z p̄basse videritis: vt lre v̄re cōtinēt: abesse nō pore-
rit: quin a tam virtuoso laudatū priorē laudandū q̄ ceteri oēs existimēt. Qua fretus cōfiden-
tia libētius imp̄ssionē operū suscepi. Ne aut̄ longius meis ineptijs v̄ram paternitatē suspēdā
finē facio ep̄le mee. L̄ ceterū ego. p̄fiteo: eximia studiū meū v. p. in oī genere officij q̄ ad hone-
statē spectabit: cui me z oia mea recōmēdo p̄ incrementō nois v̄ri p̄mpta dicata et exp̄posita: rē
q̄ verbo esse docebo. Galate ex Burmberga zc.

*responsio ad p̄missa
per dambauler dno
Georgio prioris
q̄ cōtemplatiōē
facere p̄p̄tē vult
inuenire*

Registrum

Tituli capitulorum quatuor librorum de imitatione christi.

Tituli capitulorum primi libri.

- Capitulum primum. De imitatione xpi et corde
 pti omnium vanitatum mundi. fol. I.
 Capitulum secundum. De humili sentire sui
 ipsius. folio. I
 Capitulum tertium. De doctrina veritatis. fol. I
 Capitulum quartum. De prudentia in agen/
 dis. foli. II
 Cap. V. De lectione sanctorum scripturarum.
 folio II
 Capitulum sextum. De inordinatis affectio/
 nibus. fol. II
 Capitulum VII. De vana spe et elatione fugien/
 da. folio. II
 Cap. VIII. De cauenda inimici familiarita/
 te. folio. II
 Ca. nonu. De obedientia et subiectione. II.
 Capitulum decimum. De cauenda superstiti/
 tate verborum. folio. II
 Capitulum XI. De pace acquirenda et zelo
 proficiendi. folio. II
 Capitulum duodecimum. De utilitate aduersi/
 tatis. folio. III
 Capitulum XIII. De temptationibus rcs/
 stendis. folio. III
 Capitulum XIII. De temerario iudicio vi/
 tando. folio. III
 Capitulum quindecimum. De operibus ex cha/
 ritate factis. folio. III
 Capitulum sedecimum. De sufferentia defes/
 ctuum aliorum. folio. III
 Capitulum decimumseptimum. De monastica
 vita. folio. III
 Capitulum decimumoctauum. De exemplis
 sanctorum patrum. folio. III
 Capitulum decimumnonu. De exercitijs boni
 religiosi. folio. III
 Capitulum vicesimum. De amore solitudinis
 et silentij. folio. III
 Capitulum vicesimumprimum. De compuncti/
 one cordis. folio. V
 Capitulum vicesimumscdm. De consideratio/
 ne humane miserie. folio. V
 Capitulum vicesimumtercium. De meditatio/
 ne mortis. folio. V.
 Capitulum vicesimumquartum. De iudicio
 penis peccatorum. folio. VI.
 Capitulum vicesimumquintum. De feruens/
 te emendatione totius vite nostre. fol. VI

Tituli capitulorum secundi libri.

- Capitulum primum. De interna conuersa/
 tione. folio VII
 Capitulum secundum. De humili submissione
 sub prelati regimine. folio. VII.
 Capitulum tertium. De bono pacifico ho/
 mine. folio VII
 Capitulum quartum. De pura mente et sim/
 plici intentione folio. VIII
 Capitulum quintum. De propria considera/
 tione. folio. VIII
 Capitulum sextum. De leticia bone conscien/
 tie. folio. VIII
 Capitulum septimum. De amore iesu super om/
 nia. folio. VIII
 Capitulum octauum. De familiaria amicitia
 iesu. folio VIII
 Capitulum nonum. De carentia omnis so/
 latij. folio. VIII
 Capitulum decimum. De gratitudine p gra/
 tia dei. folio. IX
 Cap. XI. De paucitate amatorum crucis tes/
 su. fol. IX
 Capitulum XII. De regia via sancte cru/
 cis. fol. IX

Tituli capitulorum libri tercij.

- Capitulum primum. De interna christi locu/
 tione ad animam fidele. folio. X
 Capitulum secundum. De veritas intus lo/
 quitur sine trepitu verborum folio. X
 Capitulum tertium. De verba de cum humi/
 litate sunt audienda et q multi ea no pon/
 derant. folio. X
 Capitulum quartum. Oratio ad implorandu
 deuotionis gratiam. folio. X
 Capitulum quintum. De in veritate et humi/
 litate coram deo couersandu est. fol. XI
 Capitulum sextum. De mirabili effectu diuini
 amatoris folio. XI
 Capitulum septimum. De pbatione veri ama/
 toris folio. XI
 Capitulum octauum. De occultanda gratia
 sub humilitatis custodia folio. XII
 Capitulum nonum. De vili estimatione sub
 oculis dei folio XII
 Capitulum decimum. De omnia ad deum sic/
 cut ad finem vltimu sunt referenda fo. XII
 Capitulum vndecimum. De spretio in uo dulo

Registrum

te est seruire deo folio XII
Capitulum duodecimum. De desideria cor/
 dis examinanda sunt et moderanda fo. XII
Capitulum tredecimum. De informatiōe pa/
 tencie et luctamine aduersus concupiscē/
 tias. folio XIII
Capitulum quatuordecimum. De obediē/
 tia humilij subditi ad exemplū ihesu chri/
 sti. folio XIII
Capitulum quindecimū. De occultis dei iudicij
 considerandis ne extollamur in bonis. XIII.
Capitulum sedecimum. Qualiter scandū sit
 ascendendū in oī re desiderabili fo. XIII.
 Ca. XVII. De fo p bspiacito di pficiēdo XIII
Capitulum decimioctauū. De veri solacijs
 in solo deo est querendum folio XIII
Capitulum decimumnonum. De solitudo in
 deo ponenda est folio XIII
Capitulum vicesimū. De tēporales miserē
 christi exemplo equanimitē sunt feren/
 de. folio. XIII
Capitulum vicesimumprimum. De tollerā/
 tia iniuriarum et quis verus patiens pro/
 betur. folio. XIII
Capitulum vicesimumsecundum. De con/
 fessione proprie infirmitatis et huius vite
 miserijs. folium XIII
Capitulum vicesimumtercium. De in deo su
 per omnia bona et dona requiescendum
 est. folio XIII
Capitulum vicesimumquartum. De recorda/
 tione beneficiū dei multipliciū. fo. XV
Capitulum vicesimumquintum. De quatuor
 magnam importantibus pacem fol. XV
Capitulum vicesimumsextum. Oratio cōtra
 cogitationes malas folio XV
Capitulum vicesimumseptimum. Oratio p
 illūnatione mētis deuotissima fol. XV
Capitulum vicesimumoctauum. De euita/
 tione curiose inquisitionis sup alterius vi/
 ta. XV
Capitulum vicesimumnonū. In quibus fir/
 ma pax cordis et verus pfectus consistit.
 folio XV
Capitulum tricesimum. De eminentia libere
 mentis et q suplex oratio magis meretur
 q lectio. XV
Capitulum tricesimumprimum. De priuatus
 amor a summo bono maxime retardat.
 folio XVI
Capitulum tricesimumsecundum. Oratio p
 purgatione cordis et celesti sapientia.

folio
Capitulum tricesimumtercium. Contra lin/
 guas obreccatorum folio XVI
Capitulum tricesimumquartum. Qualiter
 instante tribulatione, Deus inuocandus
 est et benedicendus folio XVI
Capitulum tricesimumquintum. De diuino
 petendo auxilio et conscientia recuperan/
 de gratie. folio XVI
Capitulum tricesimumsextum. De neglecto
 omnis creature vt creator possit inueniri.
 folio XVI
Capitulum tricesimumseptimum. De abne/
 gatione sui et abdicatione omnis cupidi/
 tatis. folio XVII
Capitulum tricesimumoctauum. De instabi/
 litate cordis et de intentione finali ad de/
 um habenda folio XVII
Capitulum tricesimumnonum. De amanti
 sapit deus super omnia et in omnibus.
 folio XVII
Capitulum quadragessimū. De non esse
 curitas a tentatiōe in hac vita fol. XVII
Capitulum quadragessimūprimum. Con/
 tra vana hominum iudicia. folio. XVII
Capitulum quadragessimūsecundum. De
 pura et integra resignatione sui ad obtinē/
 dum cordis libertatem folio XVIII
Capitulum quadragessimūtercium. De bo
 no regimine in externis et recurſu ad deū
 in periculis. folio XVIII
Capitulum quadragessimūquartum. De ho/
 mo non sit importunus in negocijs.
 folio XVIII
Capitulum quadragessimūquintum. De ho/
 mo nihil boni ex se habeat et de nullo glo/
 riari potest. folio XVIII
Capitulum quadragessimūsextum. De ob/
 ceptu oīs tēporalis honoīs fol. XVIII
Capitulum quadragessimūseptimum. De
 pax nō est ponēda in hoīb⁹ fol. XVIII
Capitulum quadragessimūoctauum. Contra
 vanā et secularē sciētiam. folio. XVIII
Capitulum quadragessimūnonū. De nō attra/
 hēdo sibi res exteriōres. folio XVIII
Cap. quināgesimū. De nō est oibus credēdū
 et de facili lapsu verborum. folio XIX
Capitulum quināgesimūprimum. De con/
 fidentia in deo habenda quādo insurgūt
 verborum tacula. folio XIX
Capit. quināgesimū scdm. De oī grauiā pro
 eterna vita sunt toleranda. folio XIX

Registrum

- Cap. LIII. De die eternitatis et huius vite angustijs. folio. XIX.
Cap. LIIII. De desiderio eterne vite quanta sunt certantibus bona pmissa. fol. XX.
Cap. L V. Qualiter homo desolatus debeat in manus dei se offerre. fol. XX
Cap. L VI. De hūilibus insistentis est opib^o cum deficitur a summis. fol. XX
Cap. L VII. De hō nō reputet se. cōsolatiōe dignū s̄ magis xberibus reum. fol. XX
Cap. L VIII. De gratia dei que nō miscetur terrena sapientibus. fol. XXI.
Capit. LIX. De diuersis moribus nature et gratie. fol. XXI.
Cap. LX. De corruptione nature z efficacia gratie diuine. fol. XXI
Cap. LXI. De nosipos abnegare et christū imitare debemus per crucem. fol. XXII
Cap. LXII. De homo nō sit nimis delectus quādo in alijs labit defectus. fol. XXII
Cap. LXIII. De alijs rebus z occultis iudicijs dei non scrutandis. fol. XXII
Cap. LXIIII. De omnis spes z fiducia in solo deo est figenda. fol. XXIIII

Tituli capitorū quarti libri de imitatione xpi.

- Deuota exhortatio ad sacram corporis xpi communionem. fol. XXIII
Capit. I. Quam quantā reuerentia christus sit suscipiendus. fol. XXIII
Cap. II. De magna bonitas et charitas dei in sacramento exhibet homi. fol. XXIII
Ca. III. De vtile sit sepe cōicere. fo. XXIIII

- Cap. III. De multa bona prestantur deo, te communicantibus. fol. XXIII.
Cap. V. De dignitate sacramenti et statu sacerdotali. fol. XXIII
Cap. VI. Interrogatio de exercitio ante cōmunionem. fol. XXV
Cap. VII. De discussione proprie p̄scientie et emendationis proposito. fol. XXV
Capit. VIII. De oblatione christi in cruce et propria resignatione. fol. XXV
Cap. IX. De nos et omnia nostra deo debemus offerre et pro eis orare. fo. XXV
Capit. X. De sacra cōmunio de facili non est relinquenda. fol. XXV
Cap. XI. De corpus christi et sacra scriptura maxime sint aie fidei n̄c̄aria. fol. XXVI
Cap. XII. De magna diligentia se debeat cōmunicaturus xpo preparare. fol. XXVI
Ca. XIII. De toto corde aia deuota xpi vn̄nē in sacro affectare debet. fol. XXVI
Cap. XIII. De quōsdam deuotoz ardētī desiderio ad corpus christi. fol. XXVI
Cap. XV. De gratia deuotionis h̄silitate et susp̄sus abnegatiōe acquirif. fo. XXVII
Cap. XVI. De necessitates n̄sas xpo aperire z ei^o gr̄as postulare debem^o. fol. XXVII
Cap. XVII. De ardenti amore et vehementi affectu suscipiendi christi. fol. XXVII.
Cap. XVIII. De hō nō sit curiosus scrutator sacri s̄ hūilis imitator xpi sub dēdo sensus suum sacre fidei. fol. XXVII

Finis Registri de imitatione christi.

Dulcissimi ac diu Thomas de kempis vi
ri p̄sissimi religiosissimiq; de imitatione xpi
opus: qd̄ falso apud vulgares personi pa
tientiū cancellario impingit casta de inteme
rata dei genitrice fauente libell' d̄m' in capit

Capitulum. I.

ibi sequit

me nō ambulat i tene
bus sed habebit lumē
vite dicit dñs i hoc sūt
verba xpi q̄b' ammo
nemur quatit' vitam
e' et mores imitemur
si velimus vracriter il

luminari: z ab omni cecitate cordis liberari
Summū igit studiū nostrū sit in vita ihesu
christi meditari. Doctrina xpi dēs doctri
nas sc̄oꝝ p̄cellit / z q̄ spiritū haberet abscon
ditū. ibi manā inueniret. Sed cōtigit q' mul
ti ex frequēti auditu euāgelij parū deside
rium sentiūt: q' spiritū xpi non habēt. Qui
autē vult plene et sapide christi verba intel
ligere: oportet vt totā vitam suā illi studeat
cōformare. Quid p̄dest tibi alta d̄ trinitate
disputare: si careas hūilitate / vñ displiceas
trinitati? Uere alta xba nō faciūt sanctū z
iustū: s; xruosa vita efficit deo charū. Q̄ p̄to
magis sentire cōpunctionē q̄ sc̄ire e' d̄
diffinitionē. Si sc̄ires totā bibliā exterius z oim
philosophoz dicta: quid totū p̄desset sine
charitate dei et gratia. Vanitas vanitatu
z oia vanitas: p̄ter amare deū z illi soli serui
re. Ista summa est sapientia / p̄ cōtemptrum
mundi tendere ad celestia regna. Vanitas
igit ē diuinas perituras querere: z in ill spe
rare. Vanitas quoq; est honores ambire, z
in altū se extollere. Vanitas est carnis desi
deria sequi: z illud desiderare vnde postmo
dū graui' oportet puniri. Vanitas est lōgā
vitā optare: et de bona vita parum curare.
Vanitas est plene vitā solū attendere: et q̄
futura sunt nō puidere. Vanitas est dilige
re q' cū omni celeritate transit: et illuc nō se
stinare vbi semper frequēti gaudiū manet. Ahe
mento illius frequenter puerbij: q' nō sattia
tur oculinis visu: nec auris impletur auditu.
Stude ē cor: tū ab amozē visibiliū abstra
here: z ad invisibilia te trāfferre. Nā sc̄ntes
suā sensualitatē maculant conscientiam z p̄
quint dei gratiam.

De humilitate sentire suū. Cap. II.

Ab his homo naturaliter sc̄ire desi
derat: sed sc̄ntia sine timore dei quid impor
tat? Aheio: est profecto humilis rusticus q̄
deo seruit: q̄ superbus p̄bs qui se neglecto
cursum celi considerat. Qui bene seipm̄ co
gnoscit: sibi ipsi vilescit: nec laudib' delecta
tur humanis. Si sc̄irē oia que in mūdo sūt:
et nō essem in charitate / quid me iuuaret co
rā deo: qui me iudicaturus ē ex facto. Quie
sce a nimio sciendi desiderio: q' magna tibi
inuenit distractio et deceptio. Sc̄ntes libe
ter volūt videri et sapientes dici. Adulta er
go sunt que sc̄ire parū vel nihil anime p̄sūt
Et valde insipientia est qui alijs intendit q̄
his que saluti sue deseruiūt. Adulta xba nō
satiānt animā: sed bona vita refrigerat men
tem: z pura cōscientia magnā p̄stat ad deū
p̄fidētā. Quāto plus z meli' sc̄is: tāto gra
uius inde iudicaberis nisi sanctius vixeris.
Noli ergo extolli de vlla arte vel sc̄ntia: sed
poti' time de data tibi noticia. Si tibi vide
tur q' multa sc̄is z satis bene intelligis: sc̄ito
tū q' sunt multo plura q̄ nescis. Noli altum
sapere: s; ignorantā tuā magi' satere. Quid
vis te alicui p̄ferre: cū plures doctiores te in
ueniant. z magis in lege periti? Si vis vñ
ter aliquid sc̄ire et discere: ama nesciri z p̄
nihil reputari. I hoc est altissima et vñllima
lectio: suū p̄s' vera cognitio z respectio. De
seipso nihil tenere: et de alijs semp̄ dñ z alte
sentire: magna sapientia est z p̄fectio. Si vi
deris aliquē apte peccare v' aliq̄ grauiā p̄
petrare: nō dēs te tñ meliorē esse: q' nec
q̄ diu possis in bono stare. Dēs fragiles su
mus: s; tu neminē fragiliozē teipso tenebis.

De doctrina veritatis. Cap. III.

Elit que veritas p se docet nō p si
guras et voces trāscientes / sed sicu
ti se habet nostra opinio z nost sen
sus sepe nos fallit: et modicū videt. Quid
p̄dest magna caullatio de occultis z obscu
ris rebus: de q̄bus nec arguētur in iudicio
q' ignorantim? Erādis insipientia q' negle
ctis vñlibus et necessarijs: vltro intēdimus
curiosos er dānosos. Sc̄ulos habentes: non
videmus. Et qd̄ cure nobis de generibus z
speciebus? Lūi eternū verbū loquit: a mul
tis opinionib' expedit: ex vno xbo omia. z
vñū loquit oia: z hoc est p̄ncipiū q̄s z loq̄
nobis. Nemo sine illo intelligit: aut recte iu
dicat. Lūi oia vñū sunt / et omia ad vñū tra
hit: z oia in vno videt: p̄t̄ stabilis corde cēt
et i deo pacificus p̄manere. Sc̄ritas deus
fac me vñū tecū in charitate p̄petua. T̄c̄et

qui sc̄ntiam cogitat
sibi ip̄m ualefere

vultū sine d̄stina

hūi vñū et p̄sū

quō p̄sū sūū t̄m
genuū indubitat

cogitā sibi ip̄m hūi vñū

uolunt dñs
se dñi
fuit

Liber Primus

me sepe multa legere et audire. In te e totu
 qd volo z desidero. Taceant oes doctores:
 sileant vniuersae creature in cōspectu tuo: tu
 mihi loquere solus. Quāto aliquis magis
 vnitus sibi et interius mollificatus fuerit:
 tanto plura alioz sine labore intelligit: qd
 desup lumē intelligēte accipit. Purus sim
 plex: stabili spūs: in multis opibus nō dis
 sipat: qd oia ad dei honorem operat: z in se
 ociosus ab oi ppria exquisitione esse nitit
 Quis te magis impedit et molestat: qd tua
 immortificata affectio cordis. Bonus z de
 uotus homo opa sua prius intus disponit:
 que foris agere debet. Nec illa trahunt eum
 ad desideria viciose inclinatiois: sed ipse in
 seclit ea ad arbitriū recte rōnis. Quis habet
 fortius certamen. qd qui nitit vincere se
 ipm. Et hoc deberet esse negociū nrm: vinci
 rem videlicet seipm: z quotidie seipso forti
 rem fieri: atq; in melius aliqd p̄ficere. Dis
 p̄fectio in hac vita: quā dā impfectionē sibi
 habet annexam: z ois speculatio nra qua
 dam caligine non caret. Humilis tui cogni
 tio: certior via est ad deū: qd p̄funde scientie
 inquisitio. Non est culpā dā sciētia aut que
 liber simplex rei noticia: que bona ē in se cō
 siderata z a deo ordinata: sed preferēda est
 semp bona cōsciētia: z virtuosa vita. Quia
 nō plures magis student scire qd bene viuere:
 ideo sepe errant: z pene nullū vel modicū
 fructū ferunt. Si s̄ tantā adhiberēt diligen
 tiam ad extirpāda vicia z virtutes inferen
 das: sicut ad mouēdas questionēs: non fie
 rent tanta mala z scādala in pp̄lo. nec tanta
 dissolutio in cenobijs. Certe adueniēte die
 iudicij nō queres a nobis qd legimus. S̄ qd
 fecimus: nec qd bene diximus. sed qd religio
 se vitimus. Dic mihi vbi sunt modo oēs il
 li dñi z magistri: qd bene nouisti duz adhuc
 viuerent z in studijs flozerent. Jam corū p̄
 bendas alij possidēt: z nescio vtrū de eis re
 cogitāt. In vita sua aliqd videbāt: z modo
 de illis tacet. Q̄ d̄cōto transit gloria mūdi.
 Utinā vita eoz scie ipsoz z corda ass̄: tūc bñ
 studiuissent z legissent. Quā mlti p̄tūt p̄ va
 nā sciām in b̄ seclō: qd parū curāt de dei serui
 tio. Et qd magis eligūt magni esse qd hūiles
 iō euanescenti cogitatioib̄ suis. Vere magn⁹
 est: qd magnū b̄ charitate. Vere magn⁹ ē qd
 in se parius est: p̄ nihilo omne culmē ho
 noris ducit. Vere p̄o dēns est qui oia terre
 na arbitratur vt stercora: vt xpm lucrificat.
 Et vere bñ doctus est: qd dei voluntatē facit:

z suam voluntatem relinquit.

De prudētia in agēdis. Cap. III.
 N est credēdi oi verbo nec influn
 tui s̄ caute z longanimiter res est fm
 deū ponderāda. Proh dolor! sepe malū faci
 lius qd bonū de alio credi z of. ita infirmi
 sumus. Sed p̄fecti viri nō facile credunt oi
 enarrāti: qd sciunt infirmitatē hūanā ad ma
 lū p̄cliuā: z in verbis sans labiles. Magna
 sapia est nō esse p̄cipitē in agēdis: nec p̄na
 citer in pp̄rijs sensibus stare. Ad hanc etiā
 p̄tinet: non q̄bulibet hoim verbis credere:
 nec audita vel credita mox ad alioū aures
 effundere. Et un sapiētē z cōscientioso viro
 p̄siliū habet: z quere potius a melioze instrui
 quā tuas adinuētiōes sequi. Bona vita fa
 cit hoim sapiētē n̄m deū: z exp̄tū in multis
 Quāto qd in se humilior fuerit: z deo subie
 ctior: tanto in oibus erit sapientiōz pacatioz

De lectiōe sc̄arū scripturārum. Cap. V.

Veritas est in scripturis sc̄tis quere
 da: nō eloquētia. Dis scriptura sa
 cra eo spū debet legi: qd facta ē. Que
 rere potius debemus vnitatē in scripturis
 qd subtilitatē sermonis. Ita libet deuotus
 z simplices libros legere debemus: sc̄t al
 tos z p̄fundos. Nō te offendat auctas scri
 bentis: vtrū parue vel magnē s̄fature fuerit
 sed amor pure veritatis te trahat ad legen
 dū. Non queras qd hoc dixerit: sed quid di
 caū attēde. hoies transeūt: sed veritas dñi
 manet incernū. Sine p̄sonari acceptō vera
 rjs modis loquit nobis de⁹. Curiositas no
 stra sepe nos impedit in lectōe scripturārum:
 cū volumus intelligere z discutere: vbi sim
 pliciter esset transcendū. Si vis p̄fectū bau
 rire: lege humiliter simpliciter fideliter: nec
 vnq̄ velis habere nomen sc̄ie. Interroga li
 benter z audi tacens verba sc̄oz: nec displi
 ceat tibi p̄bole fenioz: sine causā eti nō p̄fe
 rīs. De inordinatis affectioib̄. Cap. VI.

Quandoq̄ hō aliquid inordinate
 appetit: statim in se inq̄etus fit. Su
 p̄bus z auarus nūq̄ quietūcūt. Pau
 per: z hūilis spū n̄ multitudi ne pacis cōuer
 sant. Homo qui needū p̄fecte in se motuus
 est: cito tenet z vincit in paruis et vilibus
 rebus. Infirmiss spū z qd amodo adhuc car
 nalis z ad sensibilia inclinat: difficulte se p̄
 a terrenis desiderijs ex toto abstrahere. Et
 ideo sepe habet tristitia cū se subtrahit: leu
 ter etiā indignat si qd ci resistit. Si autē p̄e
 cutus fuerit qd p̄cipit: statim ex reatu cō

hō bono deuotus p̄fectus
 opa sua intus disponit

vincit seipm

p̄fecto desce bñ hūmā qd
 interia p̄fecto

p̄fecto dno qd nō
 regnat in hūmā vicia

inter p̄fecto p̄ vana
 p̄fecto

q̄ p̄ferens ē

q̄ voluntate d̄ p̄fecto
 d̄ dno ē

repleta passionibus
habet duo p[ar]te cordis

De imitatione christi

Jo. II

sciētia grauior: q[ui] secutus est passionē suā q[ui] nihil inuauit ad pacē quā quesuit. Resistēdo igitur passionib[us] inuenit uera pax cordis: nō autē seruando eis. Nō est ergo pax in corde hoīs carnalis: non in homine exterioribus dedito: sed in seruido spirituali.

De uana spe z electioe fugiēda. Cap. VII.

Vanus est qui spem suā ponit in hoībus aut in creaturis. Non te pudeat alijs seruire amore iesu xpi z pau perem in hoc seculo uideri. Non spes super teipsum sed in deo spem tuam cōstitue. Fac qd in te est: z deus aderit bone uolūtatī tue. Non confidas in tua sciētia: uel cuiuscūq[ue] a stutia uiuentis sed magis in dei gratia: qui adiuuat humiles: z de se spem frumentes humiliat. Ne gloriaris in diuitijs si adsunt: nec in amicis quia potētes sunt: sed in deo qui oīa p[ro]stat: z teipsum sup omnia dare desiderat. Non te extollas de magnitudine uel pulcritudine corporis: que modica infirmitate cor rumpit et defeciat. Non placeas tibi si de habilitate aut ingenio tuo: ne displiceas dō cuius est torum quicqd boni naturaliter ha bueris. Non te reputes alijs meliōre ne forte coram deo deterior habearis: qui scit qd est in hoīe. Non supbias de opibus bonis: quia aliter trane iudicia dei q[ui] hoīm: cui sepe displicet qd hoībus placet. Si aliquid boni habueris: crede de alijs meliōra: ut humilitate cōserues. Non nocet si omnibus te sup ponas: nocet autē plurimū si uel vni te p[re]ponas. Iugis pax cū humili: in corde autē supbi zelus z indignatio frequens.

De cauēda nimia familiaritate. Cap. VIII.

Non omni homini reuelles cor tuū: sed cum sapiente z timente deū age causas tuās. Cum iuuenibus z extra neis rarus esto. Cum diuinius noli blandiri: z coram magnatis nō libenter appareas. Cum humilibus z simplicibus: cū deuotis z moigeratis sociare: z que edificatiōis sunt practica. Non sis familiaris alicui mulieri: si in cōmuni oēs bonas mulieres deo cōmenda. Soli deo z angelis eius opta familiaris esse: de hoīm noticiā deuita. Lcharitas habēda est ad omnes: sed familiaritas non expedit. Quandoq[ue] accidit ut p[er]sona ignota ex bona fama luceat: cuius tñ p[re]sētia oculos inuenitum obfuscat. Putamus aliqui alijs placere ex cōiunctione n[ost]ra: et incipimus magi displicere ex motū ip[s]obitate i nob cōsiderata. **De obediētia z subiectōe. La. IX.**

familiaritas cauēda p[ro]hibet

Valde magnū est in obediētia stare sub plato tuus: z sui iuris nō esse. Multo uicior est stare in subiectōe q[ui] in platura. Multi sunt sub obediētia magis ex necessitate q[ui] ex charitate: z illi penā habent z leuiter murmurant: nec libertatem mētis acquirēt. nisi ex toto corde p[ro]pter deū se subiciant. Lurres ibi: nō inuenies quietē nisi in humili subiectōe sub plati regimine. Imaginatio locorū z mutatio multos fecerit. Verū est q[ui] unusquisq[ue] libenter agit p[ro] sensu suo: z inclinā ad eos magis q[ui] secum sentit. Sed si deus est inter nos: ne cesse est ut relinquamus etiā q[ui]q[ue] n[ost]ri senti re p[ro]pter bonū pacis. Quis est ita sapiens qui omnia plene scire p[ot]est? Ergo noli nimis in sensu tuo conidire: sed uelis etiā libēter aliorū sensum audire. Si bonū est tū sentire: z hoc ip[s]m p[ro]pter deū diuitis z alium se queris: magis exinde p[ro]ficiēs. Audiri enim sepe: securius esse audire z accipere consiliū q[ui] dare. Potest etiā cōtingere ut bonum sit unus cuiuscūq[ue] sentire: sed nolle alijs acquiescere cū id ratio aut causa postular signū est superbie z pertinacie.

De cauēda sup[er]fluitate uerborū. Cap. X.

Caucas tumultū hoīm quātū potes multū em[itt]e impedit tractatus secularum gestorū etiā si simplicia intentio ne p[er]ferant. Lito em[itt]e inquinamur uanitate z captiuamur. Uell me plures tacuisse z inter hoīes nō fuisse. Sed q[ui]re tam libēter loquimur z inuicē fabulamur. cū tñ raro sine lectione conscie ad silentiū redimus: p[ro] deo tam libēter loquimur. q[ui] p[ro] mutuas locutiōes ab inuicē cōsolari querimus: z cor diuersis cogitationibus fatiga tū optamus releuare. Et multū libēter de his q[ui] multū diligimus uel cupimus: uel q[ui] nobis contraria sentimus: libet loqui z cogitare. Sed p[ro] dolor sepe inaniter z frustra. Nam hec exterior cōsolatio interioris z diuine cōsolatiōis nō modicū detrimētū est. p[ro] deo uigilandū est et orandū ne tēpus ociose transeat. Si loqui licet z expedit: q[ui] edificabilia sūt loq[ui]re. Adhuc uisus et negligentia p[ro]fectus n[ost]ri multum facit ad incustodiā oris n[ost]ri. Iuuat tñ nō parū ad p[ro]fectū spūaliē deuota spūaliū rerum collatio maxie vbi pares aio z spū in deo sibi sociā.

De pace acq[ui]rēda z celo p[ro]ficiēdi. Cap. XI.

Multa possemus pacē d[omi]ne. si nō uelle mus nos cū aliorū dicitis et factis q[ui] ad n[ost]ram curā nō spectāt occupare:

h[ab]it[us] subiectio sub
plati obediētia

unusquisq[ue] libenter agit
p[ro] sensu suo

quis facit sup[er]flua uocet

omni. Si et et uigila
z

et pace acq[ui]rēda

Liber Primus

Quo p̄ille diu in pace manere q̄ alienis curis se immiscet q̄ occasione fornicatus q̄rit: qui parū vel raro se intrinsec⁹ colligit. Beati simplices, quoniam multa pacem habebunt. Quare quidā sc̄toꝝ tā p̄fecti z contēplatiui fuerūt. Quia oīno seiplos mortificare ab oībus terrenis desiderijs studuerūt z ideo totū medullis cordis deo inherere atq; libere sibi vacare poterūt. Nos quidē nimis occupamur p̄p̄ijs passionib⁹. z de trāstioꝝ nimis sollicitamur. Raro etiā vnū vicijz perfecte vincimus. et ad quādiā p̄fectū nō accendimur: nō frigidī et tepidī remanemus. Si esse nōs nobis ip̄sis perfecte mortui: et interius minime implicati tūc possemus etiā diuina sapiere z de celesti contēplatiōe aliquid experire. Torūz maximū impedimētū est. q̄ nō sum⁹ a passionib⁹ z cōcupiscētijz liberi. nec p̄fectā sc̄toꝝz viam conamur ingredi. Quādo etiāz modicū adūstari occurrit: nimis cito desistimur: et ad humanas cōsolationes conuertimur. Si niteremur sic viri fortes stare i p̄silio. p̄fecte auxiliū dñi videremus super nos de celo. Ipse ei certantes z de gratiā sua sperātes paratus est adiuuare: qui nobis certādi occasiones procurat: vt vincamus. Si tñ in illis exterioribus obfusarijs p̄fectū religio nis ponim⁹: cito finē habebit deuotio nostra. Sed ad radicē securim ponam⁹: vt purgati a passionibus pacificā mentē possideamus. Si oī anno vnū vicijz extirparem⁹ cito viri perfecti efficeremur. Sed nō cōtrario sepe sentimus vt meliores z puriores in initio cōuersionis nos fuisse inueniam⁹: q̄ post multos annos p̄fessionis. Feruo: et p̄fectus n̄ quotidie deberet crescere s̄ nunc pro magno videtur. si quis p̄mi feruoris partē possit retinere. Si modicā violētā faceremus in principio nunc postea cuncta possem⁹ facere cum leuitate et gaudio. Graue est assuetū dimittere: s̄ grauius est contra pp̄iam voluntatem ire. Sed si nō vincis paua z leuia. q̄si sup̄ab̄ difficultia. Resiste in principio inclinationi tue z malā desiste consuetudinē n̄ forte paulatim ad maiorē te ducat difficultatem. Q̄ si aduerteres quantā tibi pacem et alijs leticiā faceres. teipsum bene habendo: puto q̄ solitior es: ad spirituales profectum.

De utilitate aduersitatis. Cap. XII.

Q̄num est nobis q̄ aliqui habem⁹? alij q̄s grauitates? s̄letates? q̄ sepe hominē ad cor reuocāt q̄ten⁹ se i cœlio cōgnoscat nec spem suā in aliqua re mūdi

Cap. XII. De utilitate aduersitatis

ponat. Bonū est q̄ patiamur q̄siq; cōtradi-ctores z q̄ male et impfecte de nobis sentiat etiā si bene agimus z intēdim⁹. Ita sepe ius uant ad humilitatē. et a vana gloria nos defendunt. Tunc enī melius interiorē testē deū querim⁹: q̄si foris vilipēdimur ab hominib⁹: z nō bñi nob̄ credit. Iō debet esse hō in deo totaliter firmare vt nō esset ei necē mltas cōsolatiōes q̄rere. Si hō bone volūtatē tribulat⁹ vt tētat aut mal⁹ cogitat oīb⁹ affligit tūc deū sibi magis necessariū intelligit sine quo nihil boni se posse deprehēdit. Tūc etiā tristat. gemit z orat. p̄ miserijs q̄s patit. Tūc redet eū diuiti⁹ viuere. mortē optat inuenire vt possit dissolui z cū xp̄o esse. Tūc etiā bene aduertit perfectam securitatē z plenam pacem in mūdo non posse consistere.

De tentationibus resistētijs. Cap. XIII.

Q̄lamdiu in mūdo viuim⁹ sine tribulatione et tentatione esse nō possumus. Tñ in iob scriptus est. Tentatio est vita hoīs sup̄ terras. Ideo vnusq; sollicit⁹ esse deberet circa tentationes suas z vigilare in orationib⁹ ne dyabolus locū inueniret z decipiendi qui nūq; doormit: s̄ arcum q̄rens quem deuoret. Nemo tā p̄fectus est et iustus qui non habeat aliqui tentationes et plene esse carere nō possum⁹. Sunt tñ tentationes hoī sepe valde viles. licet moleste sint z graues: quia in illis hō hūilatur purgat⁹ z eruditur.

Omnes sancti p̄ multas tribulationes et tentationes trāserūt z p̄fecerūt. Et qui bene tentationes sustinere nequiuērunt reprobi facti sunt z defecerunt. Nō est aliq; ordo tam sanctus nec locus tam secretus. vbi nō sint tentationes vel aduersitates. Non est hō secur⁹ a tentationib⁹ totaliter q̄ diu vixerit: quia in nobis est vñ tētamur ex q̄ in cōcupiscētia nati sum⁹. Vna tentatione seu tribulatione recedente alia fupuenit et sp̄ aliq̄ ad paciendū habebim⁹. Nam bonū salicitatis nō p̄dīmus. Multi querunt tētatōes fugere. z grauius incidunt in eas. Per solā fugā nō possumus vincere. s̄ per paciētā et verā hūilitatē oībus hostib⁹ efficiamur fortiores. Qui tantūmō exteri⁹ declinat nec radicē euellit. pax p̄ficiet: imo citi⁹ ad eī tētatōes rediet z pei⁹ sentiet. Paulatim z p̄ paciētā cū lōganimitate deo iuuare meli⁹ sup̄abis. q̄ cuz duricia z importunitate pp̄ria. Sepi⁹ accipe cōsiliū in tentatione. z cū tētatō noli duriter agere: s̄ cōsolationē ingere. sicut tibi optares fieri. Inimū oīm malarū tētatōnū in cōsiliā am-

Abi de ueni m. d. h. p.

Quae q̄ fuerit de ueni m. d. h. p.

propter uerū i ad inf

propter uerū i ad inf

mi z parua ad deū cōfidentia: q; sicut anis sine gubernaculo hincinde a fluctib; impellit ut hō remissus z suum ppositū deserens varie tentat. Ignis pbat ferrū: z tētano hoīem iustū. Rescimus sepe qd possūm; s; tentatio agit qd sum;. Uigilantē est tū p̄cipue circa inīnū tentationis q; tūc facilius hostis vincit: si ostiū mentis nullaten; intrare sinit; s; extra lumen statim vt pulsauerit. illi obliuīat. Uti quidā dixit p̄cipijs obsta sero medici na paraf. Lū mala p lōgas pualuere moras. Nam pmo occurrit menti simplex cogitatio deinde foris imaginatō postea delectatio z morus prauus et assensio. Sicq; paulatim gredit hostis malignus ex toto. vū illi nō resistitur in p̄ncipio. Et quanto diutius q; ad resistendū tōpauerit: tanto in se q̄ndie debilitat: o: fit. z hostis h̄ eū potentior. Quidā in p̄ncipio puerionis sue grauiorē tentatōis patiuntur: quidā aut in fine: quidā vō quasi per totā vitā suā male habent. Nōnulli satis leuiter tentant; fm diuine ordinatōis sapiam; z equitatē qui statū z merita hoīm pensat: et cūcta ad electōz suoz salutē p̄ordinat. Tō non debem; desperare cū tentamur. s; eo feruentius deū exorare q̄tenus nos in oī tribulatione dignē adiuuare: qui vtiq; fm dictū pauli talent facit suoz tentatione. puentū vt possumus sustinere. Ihūmiliem; ergo anīas nīas sub manu dei in oī tentatione z tribulatione: q; humiles spiritū saluabit z exaltabit. In tentatōib; z tribulatōibus pbat homo quātū profecit; ibi maius meritū existit; vt tus melius patefcit. Nec magnū est si hō de uotus sit z feruid; euz grauitatē non sentit; s; si tēpore aduersitat; patiēter se sustinet spes magni pfectus erit. Quidā a magnis tentatōibus custodiunt; z in paruis q̄ndiam sepe vincunt. vt hūilītatē nūq; de seipsis in magnis p̄dicant; qui in tā modicis infirmantur.

De temerario iudicio vitādo. Ca. XIII.

A De te ipsum oculos reflecte. et alio: facta caueas iudicare. In iudicādo alios hō frustra laborat sepius errat et leuiter peccat. Seipsum nō iudicādo z discutiendo sp̄ fructuose laborat. Sicut nobis res cordi ē. sic de ea frequēter iudicam;. Itā verū iudiciū propter p̄uatiū amorē facilius perdim; si deus sp̄ esset pura intentio nostri desiderij. nō tā facilius turbaremur p resistētia sensus nostri. Sed sepe aliqd ab intra latet. vel etiā ab extra occurrat qd nos etiā pariter trahit. Abulli occulte seipfos q̄rūt in re

bus quas agunt z nesciūt. Uident etiā i bona pace stare: q̄i res. p̄coz uelle sum; z senti re. Si aut aliter t̄ q; capiunt. cito mouent; z tristes fiunt. Prop̄ diuersitatē sensuū z opinionōnū. satis frequēter oriuntur dissensionēs inter amicos z cūes. inter religiofos z deuotos. Antiqua p̄suetudo difficulter relinquīt z vltra p̄pūū videre nemo libent; ducit. Si rōni tuc magis imiteris vel industrie q̄ x̄rūti subiectione iesu xpi: raro z tarde eris hō illūminatus q; deus vult nos sibi p̄fecte subijci. z oīm rōnem p inflammatū amorē trāscēdere.

De operib; et charitate factis. Ca. XV. Nonnulli mundi z p nullius hoīs dilectione aliqd malū est faciendū s; p vtilitate tū indigetis opus bonūz aliq̄ inmittendū est aut etiā p meliori mutandū: hoc enī factū. opus bonū nō deserit. s; in melius cōmutat. Sine charitate op; ex tenui nihil p̄dest. q̄qd aut ex charitate agit quātūcumq; etiā paruū sit z despectū. torum efficac; fructuosū. Ab agitū ē deus p̄sctat ex q̄nto q; agit; q; quātū q; facit. Abultū facit qui multū diligit. Abultū facit q; rem bene facit. Bū facit q; magis cōitū q; suuolūti feruit. Sepe vidēt esse charitas: z ē magis carnalitas: q; carnalis inclinatio. p̄pua uoluntas spes retributōis. affectus cōmoditatis raro abesse volunt. Qui verā z p̄fectā charitatē habet: in nulla re seipsum querit; s; dei solūmodo gloriā in oibus fieri desiderat. Nulli etiāz inuidet; q; nullū p̄uatiū gaudiū amat: nec in seipso vult gaudere. s; in deo sup omīa bona op̄rar beatificari. Memini aliqd boni attribuit; s; totaliter ad deū refert a quo fontaliter oīa p̄cedunt: in q; finaliter oēs sc̄ti fruibilit; q̄scūt. Q; q; sc̄tillā b̄ferēde charitat; p̄fecto oīa trena sentiret plene fore vanitat;. De sufferentia defectuū alioz. Cap. XVI.

Que homo in se vel in alijs emēdare non valet debet patientē sustinere. do nec d̄s aliter ordinet. Logita q; for; te sic melius est. p tua probatōe z paciētia. si ne qua nō sunt multa p̄derāda merita n̄fa. Debes tū p talib; ip̄edimētis supplicare. vt deus tibi dignē subuenire z possis benigne portare. Si q; semel aut bis admonitus nō acq̄scit noli cū eo p̄cedere: s; totū deo cōmitte vt fiat uoluntas ei; z honor in oibus suis suis: q; sc̄t bī mala in bonū p̄uertere. Stude patientes ē in tollerādo alioz defect; z q̄sc̄cunq; infirmitates: qz tu multa habes q; ab alijs op̄ortet tolerari. Si nō potes te talē fā

*Deum q; p̄fecto deo q̄nto
q; me non uincat
in se. ut q̄nto deo*

si minime opz

Communitati q; p̄fecti

q; p̄fecti minime by

*De q; admodum nō
cūstet uel p̄cedat*

Quidē p̄uatiū p̄c

Liber Primus.

tere qualem vis quomō poteris aliū habere ad tuū bñplacitū. **L**ibenter habemus alios perfectos: et tñ pprios non emēdamus defectus. **C**olum? q̄ alij stricte corrigant: et ipsi corrigi nolunt. **D**uplicet larga alioz licētia et tñ nob̄ nolunt? **N**egari qd̄ petim?. **A**lios restrigi p̄ futura volum?. et ipsi nullatenus patimur am̄ plius cohiberi. **S**ic ḡ patz q̄ caro p̄mā sic nosīpos pensamus. **S**i essent oēs perfecti: quid tñc haberem? ab alijs p̄ deo pati. **N**unc aut̄ deus sic ordinavit: vt discam? alter alterius onera portare: qz nemo sine defectu nemo sine onere: nemo sibi sufficiēs nemo sibi satis sapiēs: s̄ oportet nos inuicē portare: inuicem cōsolari p̄ter adiuuare instruere et admonere. **Q**uāte aut̄ virtutis q̄sq̄ fuerit melius patet occasione aduersitatis. **C**asiones nāqz hominem fragilē non faciunt sed qualis sit ostendunt.

De monastica vita. Capitulum XVII.

Oportet vt discas teipsum in multis frāgere. **N** vis pacē? et cordiā cū alijs tenere. **N**ō est parū in monasterijs vel in cōgregatione habitare. tibi sine querela cōuersari. et vsqz ad mortē fidelis p̄seuerare. **B**rūs quidē q̄ ibi bñ vivit: et feliciter cōsumit. **S**i vis debite stare et proficere teneas tantū exulē et peregrinū sup̄ terrā. **O**portet te stultū fieri p̄pter xp̄m. **S**i vis religiosam ducere vitā. **H**abitus et tonsura modicū p̄ferunt: s̄ mutatio motū et integra mortificatio passionū verū faciunt religiosū. **Q**ui aliud qrit q̄ qre deū et anie sue salutē. nō inueniet nisi tribulationē et dolorē. **N**ō pōt etiam diu stare pacificus: q̄ nō nitū esse minim? et oib? subiectus. **A**d seruandū venisti: nō ad regēdū. **A**d paciendū et laborandū scias te vocatū: nō ad ociādū vel fabulandū. **H**ic ḡ pbāf̄ hoies sic aurū in fornace. **H**ic nō p̄t stare: nisi ex toto corde se voluerit p̄p̄ deū hūiliare.

De exemplis sc̄tōz patrū. Ca. XVIII.

Nature sc̄tōz patrū seruida crepla in q̄bus vera p̄fectio refulset religio et videbis q̄ modicū sit et penē nihil quod nos agim?. **I**heu qd̄ est vita n̄ra si illis fuerit cōparata: **S**ācti et amici xp̄i dño fuerunt in fame et siti: in frigore et nuditate: in labore et fatigatōe: in vigilijs et ieiunijs: in omnibus et sc̄tis meditationib?: in p̄secutionib? et opprobrijs multis. **Q**z multas et graues tribulatiōes passi sunt apli: martyres: p̄fessores: ḡgines: et reliqui oēs: qui xp̄i vestigia voluerunt sequi. **N**am asias suas in hoc mūdo

oderunt: vt inetrā vitā eas possiderēt. **Q**z stricta et abdicata vitā sc̄ti patres in heremo duxerunt: qz longas et graues tentatiōes p̄tulerūt: qz frequētē ab inimico vexati sunt: qz crebras et seruidas ofones deo obtulerūt qz rigidas abstinentias p̄seuererūt: qz magnū zelum et feruorē ad sp̄iale p̄fectū habuerūt: qz forte bellū aduersus edomationē viciōz gelserunt qz puram et rectam intentionē. ad deū tenuerūt. **P**er diē laborabāt et noctib? ofoni diuine vacabant. quāqz laborādo ab ofone mentali minime cessarent. **D**e tēpus vtiliter expendebāt: ois hora ad vacandū deo breuis videbāt: et p̄e magna dulcedie cōtēplationis etiā obliuioni tradebāt necessitas corporalis refectiōis. **H**ibus diuinijs dignitatis bus honorib?. amicis et cognatis renunciabāt: nil de mūdo h̄e cupiebāt: vitē necessaria vite sumebant: corpi seruire etiā i necessitate volebant paupes igitur erāt rebus terrenis s̄ diuites valde in grā et x̄runtus. **F**ozis egebant s̄ inuis gratia et p̄olatione diuina reueciebant. **A**stūdo erant alieni: deo p̄rim ac familiares amici. **S**ibijs videbāt tāqz nihilitate mōdo despecti s̄ erāt in ocul? dī p̄ciosi et electi. **I**n vera hūilitate stabant in simplici obedientia viuebant. in charitate et patientia ambulabāt. **I**deo q̄tidie in spū p̄ficiēbāt et magnā apud deū grānā obtinebant. **D**ati sunt in exemplū oibus religioz: et plus puocare nos debēt ab bñ pficiendū. qz tepido: tū n̄cerus ad relaxandū. **Q**uant? feruor oim religioz in p̄ncipio sue sc̄e institutiōis fuit. **Q**uanta deuotio ofonis: quāta emulatio virtutis. qz magna disciplina viguit: quāta reuerētia et obedientia sub regula magistrū in oibus efflouit. **T**estant adhuc vestigia derelicta q̄ vere viri sancti et p̄fecti fuerunt: qui tam strenue militates mōm suppediteuerūt. **I**am magn? putat si q̄s trasgresso: nō fuerit si q̄s quod accepit cum patientia tolerare potuerit. **A**b teporis et negligētia stat? nisi: qz tā cito declinam?. a p̄simo feruore: et iā tēdet vi uere p̄e lassitudine et tepore. **U**tinā in te penitus non dormiet p̄fectus virtutum: qui multa sepius exempla visisti deuotiorum.

De exercitijs boni religiosi. Cap. XIX.

Vra boni religiosi oibus virtutibus pollere debet vt sit talis inter: quālis videtur hoibus ceteris. **E**t merito multo plus debet esse intras: qz qd̄ certatur foris: quia in p̄fecto: noster ē deus quē sūmope reuereri debem? vbiqz facimus:

si os aut̄ p̄p̄m d̄m

nemo sine defectu

oib? p̄mā s̄ p̄p̄m

habens nō p̄mā

ad paciendū venisti

Sati d̄m p̄mā

z. tãq̃ angeli in cõspectu eius m̃di incedere. Si die renouare debem? p̃positũ ñm et ad feruorẽ nos excitare q̃si hodie primũ ad conuersiones uenissẽm? atq; dicere. Adiuua me dñe deus me! in bono p̃posito et sc̃to fuitio tuo: z da mihi nũc hodie p̃fecte incipe: qz nihil est qd̃ hacten? feci. Sc̃dm̃ p̃positũ ñm cursus p̃fectus ñr̃i z multa diligẽtia opus ẽ bene p̃ficere uolẽti: qz si fortiter p̃ponẽs sepe deficiat: qd̃ ille qz raro aut minus fixe aliquid p̃ponit. Clarijs t̃m̃ modis contingit desertio p̃positi ñr̃i et leuis om̃issio exercitiorũ vir sine aliq̃ dispendio trãsit. Iustoz p̃positũ in gratia dei potius q̃ in p̃p̃ia sapia pendet i quo z semp̃ cõfidunt quicq̃ arripiunt. Nam bõs p̃ponit: s̃ deus disponit nec est i hõie via eius. Si pietatis causa aut fraternitatis uilitatis p̃posito q̃nq; cõsuetũ om̃itit exercitiũ: facile postea poterit recuari. Si aut̃ redio animi aut negligẽtia faciliẽ relinquit: satis culpabile est z nociuũ fennef. Lonemur quãtũ possum? adhuc leuiter deficiem? in multis. Semp̃ t̃m̃ aliq̃d̃ certi p̃ponendũ est: z ita illa p̃p̃ue que amplius nos impediũt. Et r̃e: riora ñra z interiora pariter a nobis scrutanda sunt z ordinãda: qz utraq; expediunt ad p̃fectũ. Si nõ p̃tinue teualis colligere. saltẽ interdũ: z ad minus semel in die. mane uide licet aut uespe. Adhuc p̃pone. uespe discute mores tuos qualis hodie fuisti in x̃bo opere et cogitãtõ: qz in his sepius forsitan deum offendisti et p̃ximũ. Accinge te sic̃ uir z oya bolicas nequitias freno galaz. z oẽm carnis inclinationẽ facilius frenabis. Nunq̃ sis ex toto ocios? : s̃ aut legẽs aut scribẽs aut orãs aut meditãs aut aliquid uilitatis p̃ cõmuni laborans. Exporãlia exercitia discrete sunt agẽda nec oib; eõlit assumẽda. Que cõia ñ sũt. si se for̃ onẽdẽda: ñ i secreto tuti? exercẽ p̃uata. Laudẽũ t̃m̃ ne piger sis ad cõia et ad singularia p̃mp̃rior: s̃ expletis integre fidelit̃ debitis z iniuctis. si tã ultra uacat. redde te tibi. put deuotio tua desiderat. Mõ p̃nt om̃es habere vnũ exercitiũ: s̃ aliud isti. aliũ illi magis deceruit. Et iã p̃ tẽpõz cõgruẽtia diuersa placet exercitia: qz alia in festis: alia in feriat̃ magis sapiũt diebus. Alijs indigem? tẽpe tentãtõis: z alijs tẽpõre pacis z quietis. Alia cũ tristamur libet cogitare. z alia cũ leti in dño fuerimus. L. i. ca. p̃ncipialia festa renouãda sunt bona exercitia z scõz suffragia seruẽtius implozanda. De festo in festũ p̃ponere debem? quasi nũc de hoc seculo migra;

turi simus: z ad eternũ festũ pueniuri. Iõq; solicate nos preparare debemus in deuotis tẽ: p̃onibus z deuotius puerfari atq; oẽm obferuantia strictius custodire tanq̃ in beati p̃mũ laboris ñri a deo p̃cepta. Est uilatum fuerit credam? nos minus bene preparatos atq; indignos tãte adhuc glorie: q̃ reuelabim̃ in nobis tẽpe p̃finito: z fudeam? nos melius ad exitum preparare. Bñs suus ait euãgelista lucas: que cum uenerit dñs inuenerit uigilantẽ. Amẽ dico uobis super omnia bona sua constituit eum.

De amore solitudinis z silentij. Ca. XX. **Q**uare apti tẽps uacandi tibi: z de beneficijs dei frequenter cogita. Relinque curiosa. Tales p̃lege matris: que cõpunctionẽ magis prestant q̃ occupãtõ. Si te straxeris a sup̃fluis locutionibus z ociosis circuitionib; : nec non a nouitatibus z rumoribus audiẽdis: iuenies tempus sufficiẽs z aptũ p̃ hõib; meditatiõibus insidẽdis. Ab arim̃ sanctozũ hũana p̃fortia ubi poterant uirãtẽ z deo in secreto uilure eligebãt. Dixit quidã. Quoties inter hoies fui: minor homo rediũ. Hoc quip̃ sepius experimur: qñ diu consabulamur. Facilius est omnino tacere qz xõ nõ excedere. Facilius est domi latere: qz foris se posse sufficere ut stoderit. Qui igit̃ intendit ad interiora z spiritalia peruenire: oportet eum cũ iesu a turba declinare. Nemo secure apparet: nisi qui libenter latet. Nemo secure p̃fessit: nisi qui libenter subest. Nemo secure precipit nisi qui libentẽ obedire didicit. Nemo secure gaudet nisi qui bene scientie testimonium habet. Nemo secure loquitur: nisi qui libentẽ tacet. Semp̃ tamen sanctozũ securitas plena timoris dei extitit. Nec eo minus solitici z humiles in se fuerunt: quia magis uirtutibus z gratia emicuerunt. Prauom̃ autem securitas ex superbia z p̃sumptione oritur z in fine in deceptionem sui uertitur. Nunq̃z p̃mittas nbi securitatem in hac uita: qz uis bonus uidearis cenobita aut deuotus heremita. Sepe meliores in estimatione hominum grauius periclitati sunt: p̃opter suã nimã conscientiam. Et de multis uilius est: ut non penitus tentãtõibus careat: sed sepius in pugnetur. ne nimium securi sunt: ne forte in superbiã eleuentur: ne etiam ad exteriorẽ cõsolationẽ licetius declinent. Qui nunq; transitoziã leticiãm quereret. qui nunq; cum mundo se occuparet: qz bonã conscientia

oia p̃ aduocato dei

supponit

re uollege

admagis

om̃i fere

subibe ut a sup̃fluis locutionib;

om̃ibus

quasi in hõib; sui

quid p̃ fuit

nemo secure loq̃t̃ nisi q̃ libentẽ tacet

in hõie uita in securitas

q̃ p̃t̃ in dño non occuparet

festiuitatis opa discrete opera

Liber Primus.

Terret. Qui oem vanā solitudinē amputaret: et dūtaxat salutaria ac diuina cogitaret: totā spem suā in deo cōsuetur: q̄ magnā pacē quietem possideret. Nemo dign⁹ est celestī solatione nisi diligētē se exerceat in sancta cōpunctōe. Si vis cordeten⁹ cōpungi: intra cubile tuū et excludē tumultus mūdi: sicut scriptū est. In cubilib⁹ vris cōpungimini. In cella inuenies qd̄ defors sepius amittes. Cella p̄nuata dulcescit ⁊ melle custodita rediū generat. Si in p̄ncipio cōuersionis tue bñ eam incolueris ⁊ custodieris: tibi postea dilecta amica. ⁊ gratissimū solariū. In silentio ⁊ quiete p̄sicit aīa deuota ⁊ discit abscondita scripturā: ibi inuenit suētā lacrimā: q̄bus singulis noctibus se lauet ⁊ mūdēt v̄ p̄ditōri suo tāto familiarior fiat. Quāto longius ab oī seculari tumultu degit. Quāto ergo se abstrahit a nos⁹ ⁊ amicis: appropinquit illi deus cū angelis scīs. Abilius est latere ⁊ suā curam agere: q̄ se neglecto signa facere. Laudabile ē hōi religioso raro foras irē: fugere videri: noli etiā homines videre. Quid vis videre: qd̄ non licet habere? Trāsit mūdus ⁊ capiscētia eius. Trahit de se deus sensualitatis ad spaciādū s̄ cum hora trāserit: qd̄ nisi grauitatē p̄ciētē ⁊ cordis dissonē impoztas. Letus exiurus tristē sepe rediū parit: ⁊ leta vigilia serotina: tristē mane facit. Sic oē carnale gaudiū blāde intrat: s̄ in fine mordet ⁊ perimit. Quid pōt alibi videre: qd̄ hic non vides? Ecce celū ⁊ terram ⁊ oīa elementa. nā ex istis oīa sūt facta. Quid potes alicui videre: qd̄ diu potest sub sole p̄manere? L̄ redis te forsitan satiari: s̄ nō poteris pungere. Si cuncta videres presentia: qd̄ esset nisi visō vana? Leua oculos tuos ad deum in excelsis: ⁊ ora pro peccatis tuis ⁊ negligentis: dimitte vana vanis. tu autē intendē illis que tibi p̄cepit deus. L̄ laude super te ostiū tuū ⁊ voca ad te iesum dilectum tuū. Abane cum eo in cella: q̄ non inuenies alibi tantā pacem. Si non exisses: nec q̄c̄q̄ de rumicib⁹ audisses meli⁹ in bona pace permansisses. Ex quo noua delectat aliqui audire oportet: exinde turbatione cordis tolerare.

De compunctione cordis. Cap. XXI.
I vis aliquid p̄ficere: p̄serua te in timore dei: ⁊ noli esse nimis liber: s̄ sub disciplina cobide oēs sens⁹ tuos: nec inepte te tradas leuitiē. Da te ad cordis cōpunctōē ⁊ inuenies deuotōē. Cōpunctio multa bona agit: q̄ dissolutio cito perdere p̄suecit.

Abiz ē q̄ hō possit vñ q̄ p̄fecte letari i hac vita q̄ suū exiliū ⁊ tā multa picula aīe sue p̄siderat ⁊ p̄sarat. P̄cipuū leuitatē cordis ⁊ negligētiam defectuū n̄ forū. nō sentim⁹ anie nre dolores sed sepe vane ridemus qm̄ merito sicere deberemus. Non est vera libertas nec bona leticia. nisi in timore dei cum bona scientia. Felix qui abijcere potest omne impedimentum distractionis. ⁊ ad vniōnem se redigere sancte cōpunctionis. Felix qui a se abdicat quelibet conscientia suam maculare potest vel grauiare. Certa viriliter. consuetudo cōsuetudine vincitur. Si tu scis boies dimitte re. ipsi bene te dimittent tua facta facere. Nō attrahas tibi ree aliorū: nec te implicas causis maiorum. Habe semper oculum super te primū. ⁊ admoncas teipsum specialiter p̄ omnibus tibi dilectis. Si non habes fauorē hominū: noli ex hoc tristari: sed hoc fit tibi graue. quia non habes te satis bene ⁊ circūspecte: sicut deceret dei seruū ⁊ deuotū religiosum conuertari. Tūlius est sepe ⁊ securus q̄ homo non habeat multas consolatio: nec in hac vita s̄m carnem precipue. tamen q̄ diuinitus non habemus. aut rarius sentimus nos in culpa sumus. quia compunctio nem cordis non querimus. nec vanas ⁊ externas consolaciones omnino abijcimus. Eo gnosce te indignū diuina cōsolatiōe. sed magis dignū multa tribulatione. Quando hō p̄fecte est cōpunctus. itē grauis ⁊ amarus est ei totus mūdus. Bōn⁹ homo sufficientē inuenit materiā dolendi ⁊ flendi. Siue enim se cōsiderat siue de proximo pensat scit quia nemo sine tribulatione hic viuūt. Et quanto strictius sese cōsiderat. tanto amplius dollet. Abatere iusti doloris ⁊ interne cōpunctionis sunt peccata ⁊ vicia nostra quib⁹ ita inuoluti iacemus vt raro celestia cōtemplari valeamus. Si frequētius de morte tua q̄ de longitudine vite tue cogitares: nō dubiū quin seruētius te cōmendares. Si etiam futuras inferni siue purgatorij penas cōdialiter perpenderes: credo q̄ libenter laborem ⁊ dolorem sustineres ⁊ nihil rigoris formidares. Sed quia ad cor ista non transeunt: ⁊ blandimenta adhuc amamus ideo frigidū ⁊ valde pigri remanem⁹. Sepe est inopia spiritus vnde tam leuiter conqueris miserū corpus. Quia igitur humiliter ad dñm: vt det tibi compunctiōis spiritū: ⁊ dic propheta. Etsi ba me domine pane lacrimarū. ⁊ potum da mihi in lacrimis in mensura.

Quis p̄pungit
cella gratia
Solentia vnde
q̄ se abstrahit a mōdo
melius latet
id est latet
in vno loco
leua oculos ad deum
ora pro peccatis tuis
deinde super te
Ex quo noua
Bona agit

Dimittit
homo
cosas
facias
horū

hō q̄ p̄

unde p̄pungit se. potum vna
ora dñm in det ⁊ p̄pungit hōm

De consideratōe hūane miserie. Ca. XXII.

Iter es vbi cūq; fueris z quocūq; te
 uerteris nisi ad deum te conuertas.
 Quid turbas qd nō succedit tibi si
 cut vis z desideras. Quis ē q̄ habet oīa fm
 suā uolūtate nec ego nec tu: nec aliq; hoim
 sup terrā. Memō est in mūdo sine aliq; tribu
 latōe vñ angustia: quis rex sit vel papa: q̄s ē
 q̄ melius h̄z vñq; q̄ p̄ dco aliquid pati ualet
 Dicit m̄ti bealles z s̄irmi. Ecce q̄ bonā vi
 tā ille hō habet: q̄ dices: q̄ potens: q̄ excel
 sus: q̄ magnus z q̄ pulcr. Sed attende ad
 celestia bona z videbis q̄ oīa ista spalia nul
 la sūt: s̄ valde incertaz magis grauiantia: qz
 nūq; sine solitudine z timore possidēt: nō
 est hōis felicitas s̄e spalia ad abūdantiā: s̄
 sufficit ei mediocritas. Vere miseria est uiuere
 sup terrā. Quāto hō uoluerit esse spūali/
 or: tanto p̄is uita fit ei amarior: qz sentit me
 lius z uidet clarius hūane corruptōis defe
 ctus. Nā comedere bibere uigilare dormire
 quiescere laborare z ceteris necessitatib; na
 ture subiacere: vere magna miseria est z affli
 ctio hōi deuoto: q̄ libet̄ esset absolutus z li
 ber ab oīni pctō. Valde em̄ grauaf̄ interioz
 hō necessitatibus corporalibus in h̄ mūdo. vñ
 pp̄ba deuote rogat q̄tenus liber ab istis esse
 ualeat dicēs: De necessitatib; meis crue me
 dic. Sed ve nō cognoscētib; suā miserā,
 z amplius ue illis q̄ diligunt hanc miseriam
 z corruptibile uita: Nā intantū quidaz hāc
 amplectūt̄. Is etiam uix necia laborādo aut
 medicādo habeat̄. vt si hic possent sp̄ uiuere
 de regno dei nihil curarēt. O infani z infide
 les corde q̄ tā pfunde in terris iacet̄ vt nūl
 si carnalia sapiāt. Sed miseri adhuc in sine
 grauior sentiet̄ qz uile z nihilū erat qd ama
 uerunt. Scit̄ aut̄ dei z oēs deuoti amici xpi
 nō attēdeēt q̄ carni placuerūt. nec q̄ in b̄ tpe
 stauerūt: tota spes eoz z intētio ad eterna
 bona anhelabat. sercbat̄ totū desiderū eoz
 ad māsura z inuisibilia. ne amor z uisibilia
 traherēt ad infima. Noli frater amittere cō
 fidentiā p̄ficiēdi ad sp̄alia: adhuc hēs tps
 z horā. Quare uis p̄rastringere. p̄positū tu
 um: Surge z in instāti incipe z dic. Nūc tps
 ē faciēdi: nūc tps est pugnādi: nūc tps apuz
 est emēdādi. Quī male hēs z tribularis nūc
 tps est p̄merēdi. Sp̄oxtet te trāsire pignē z
 aquā anteq; uenias in refrigeriuz. Nisi tibi
 uim feceris: uiciuz nō supabis. Sed iū istud
 fragile copus gerimus. sine pctō esse nō pos
 sumus: nec sine sedio z dolore uiuere. Libē

ter haberemus ab oī miseria quierē: s̄ qz per
 pctm̄ pdidimus innocētā. amissimus etiā uē
 ram beatitudinez. Ideo oportet nos tenere
 patiā z dei expectare misericordiaz: donec
 transeat iniquitas hec: z mortalitas absoibe
 atur a uita. Quanta fragilitas humana q̄
 semp̄ p̄na est ad uicia. hodie confiteris pec
 cata tua: z cras iterum p̄petras cōfessa. Nūc
 p̄ponis cauere z post horam agis quasi ni
 hil p̄posuisses. Aderto ergo nos ipsos humi
 liare possumus nec vñq; aliquo magni de
 nobis sentire: quia tam fragiles z instabiles
 sumus. Lito etiam potest perdi per negligē
 tiam: quod multo labore uix tandem acqui
 situm est p̄ gratiam. Quid fiat de nobis ad
 huc in sine qui tepe scim; ram mane. Ne o
 bis si sic uolum; declinare ad quietem qua/
 si iam par sit z securitas cum necdum appa
 reat uestigium uere sanctitatis in nostra cō
 uersatione. Bene opus esset q̄ adhuc iteruz
 institueremur tanq; boni nouici ad mores
 optimos: si forte spes esset de aliqua futura
 emendatione z maiori sp̄rituali p̄fectu.

De meditatione mortis. Cap. XXIII.
Valde cito erit tecum hic factum. Uñ
 de alit̄ quomodo te habeas: hodie
 homo est z cras non comparat. Lū
 autem sublatus fuerit ab oculis cito etiā trā
 sit a mēte. O hebetudo z duricia cordis hu
 mani q̄ solum p̄sentia meditat̄ z futura non
 magis p̄cuiet. Sic te in omni facto z cogi
 tati deberes tenere: quasi statim esses mor
 turus. Si bonam conscientiaz haberes non
 multum mortem timeres. Adelus esset pec
 cata cauerē: qz mortem fugere. Si hodie nō
 es paratus: quomodo cras eris. Lras est dī
 es incerta: z quid scis si crastinum habebis.
 Quid prodest diu uiuere: quando tam parū
 emendamur; Ab longa uita non semp̄ emē
 dat: sed sepe culpam magis auget. Utiā
 per vnam diem bene effemus conuersari in
 hoc mundo. Abulti annos computant con
 uersionis: sed sepe paruus est fructus emen
 dationis. Si formidulosum est mori. fortis
 periculosus est diutius uiuere. Beatus qui
 horam mortis sue semper ante oculos habz
 z ad moriendū quotidiē se disponit. si vñ
 disti aliquando hominem mori: cogita quia
 z tu per eandem uiam transibis. Lū mane
 fuerit. puta te ad uesperum non peruenturū
 Tēspere autem factū. mane non auceas ti
 bi polliceri. Semp̄ ergo paratus esto: z rali
 ter uiue: vt nūq; te imparatum mors inue

libent̄ habēz iocund

facile hōis hanc uia ad uita. uere p̄fecti coram p̄p̄ hōz qz ag

uicē qz p̄p̄ hōz

uicē qz p̄p̄ hōz

uicē qz p̄p̄ hōz

uicē qz p̄p̄ hōz

Cor te habe. si p̄m̄ mortem

Silicet nō cō p̄m̄ quo uas est

Deu uincet

morte p̄fecti habe

salut̄ uincet

Libet Primus.

niat. Adulti subito et improuise moriuntur nā
 hora q̄ nō puraf: filius hoīs v̄turus ē. Quā
 illa extrema hora venerit. multū aliter sentī
 re incipies de tota vita tua p̄terita et valde
 dolebis q̄ tā negligēs et remissus fuisti. **Q**
 felix et p̄uidēs q̄ talis nūc nūc esse in vita q̄
 lus optat inueniri in morte. Dabit nanq̄ ma
 gnā p̄sidentā fideliter moriēdi p̄fectus p̄te
 prius mūdi seruēs desiderū in virtutibus p̄
 sitēdi. amor discipline labor: p̄ntie. p̄mptitudo
 obediētie: abnegatio sui: et sup̄ortatio cui
 iussit aduersitatis p̄ amore x̄pi. Adulta bo
 na potes opari dum sanus es: s̄ infirmatus
 nescio q̄d poteris. Pauci ex infirmitate emē
 dant: sic et q̄ multi pegrinans raro sc̄ificat̄
 Noli p̄sistere sup̄ amicos et p̄rimos nec i fu
 turis salutē tuā differas. q̄a citius obliuiscē
 tur tui hoīs q̄ estimas. Abelius est nūc tē
 pestiue. p̄uidere et aliqd boni p̄mittere: q̄ su
 per alioz auxilio sperare. Si nō es. p̄ teipso
 sollicitus modo. q̄s erit p̄ te sollicitus in futu
 ro. Nūc t̄ps est valde p̄ciosum: s̄ p̄dolo: q̄
 hoc inuilius expēdis: in q̄ p̄mereri velis v̄n
 cernaliter viuas. Veniat q̄n v̄nū diem seu
 hoīz p̄ emēdatōe p̄siderabis et nescio an im
 petrabis. Et ya charissime de quāto piculo te
 poteris liberare et q̄s magno timore eripe:
 si mō semp̄ timoratus fueris et de morte sus
 pectus. Si uide nūc taliter viuere: vt in hora
 mortis valeas poti⁹ gaudere q̄ timere. Dis
 ce nūc mori mūdo vt tūc incipias viuere cū
 x̄po. Disce nūc oīa p̄tenere: vt tunc possis li
 bere ad x̄pm p̄gere. A s̄tiga nūc corpus tuū
 p̄ p̄niam: vt tūc valeas certā h̄re cōsidentā.
 Ab stulte q̄d cogitas te diu victurū cū nullū
 diem habeas hic securum. Multi decepti
 sunt: et in sperate de coepe extracti. Quoties
 auisisti a dicētibz: q̄ ille gladio cecidit: ille
 submersus est: ille ab alto ruens ceruicē fre
 git: ille māducādo obigit: ille ludēdo finē
 fecit: alius igne: alius ferro: alius peste: et ali
 us latrociniō perijt: et sic oīm finis mors est:
 et vita hoīm tanq̄ vmbra subito pertransit.
 Quis memorabit tui post mortē et quis ora
 bit p̄ te? Age age nē charissime q̄cqd agere
 potes: q̄s nescis q̄n morieris: nescis etiaz q̄d
 tibi post mortē sequet̄. Dum t̄ps habes con
 grega tibi diuinitas immortales. P̄ter salu
 tem tuā nihil cogites: solū q̄ dei sunt cures.
 Fac tunc tibi amicos venerādo dei sc̄tos: et
 eorū actus imitādo: vt cum defeceris in hac
 vita illi te recipiāt in eīna tabernacula. Ser
 ua te tanq̄ pegrinū et hospitē sup̄ terraz: ad

quem nihil spectat de mundi negotijs. Ser
 ua cor liberū et ad deū sursum erectū: q̄ non
 habes hic manentē ciuitatem. Illuc p̄ces et
 gemitus quotidianos: q̄ lacrymas diuine
 vt ip̄is tuus mereat post mortē ad b̄m se
 liciter transire Amen.

De iudicioz penis pctōz. Cap. XXIII.

T A omnibus rebus respice finem: et
 qualiter ante districtū iudicē stabis
 cui nihil est occultū: qui muneribus
 non placat: nec excusationes recipit: sed qd
 iustū est iudicabit. Miserrime et insipiens
 pctō: qd nō debis deo: oīa mala tua scienti: q̄
 interdū formidas vultum hoīs irati: Et qd
 nō p̄uides tibi in die iudicij: q̄si nemo pote
 rit p̄ alium excusari vel defendi: sed vnusq̄s
 q̄ sufficiens onus erit sibi ip̄si. Nūc labor tu
 us est fructuosus: stertus acceptabilis: gemitus
 et audibilis: dolor satisfactorius et pur
 gatiuus. Habet magnū et salubre purgato
 rium patiens homo q̄ suscipiēs iniurias plus
 dolet de alterius malicia q̄ de sua iniuria: q̄
 p̄ contrariātibz sibi libet orare et ex corde
 culpas indulget qui veniam ab aliis petere
 non retardat: qui facilius misere q̄ irascit:
 qui sibi ip̄i violentiam frequenter facit: car
 nem suam omnino spiritui subiugare conat̄
 mel⁹ ē mō purgare pctā et vicia refecare. q̄s
 in futuro purganda referunt. Tere nosip̄
 sos decipimus p̄ inordinatum amorem quem
 ad carnem habemus. Quid aliud ille ignis
 deuorabit nisi peccata tua? Quāto ampli⁹
 tibi si nunc parcis et carnē sequeris. tāto ou
 rias postea lues: et maiorē materiam com
 burendi seruas. In quibus homo peccatū
 in illis grauius puniet. Ibi accidiosū arden
 tibus stimulis pūgent et gulosi ingenti fame
 ac siti cruciabunt. Ibi luxuriosū et volupta
 tum amatores ardenti pice et fetido sulphu
 re p̄fundent. Et sicut furiosi canes p̄ dolore
 inuidiosū vllulabunt. Nullū viciū erit quod
 suū p̄pitiū cruciatū nō habebit. Ibi sup̄bi oī
 p̄susione replebūt: et auari miserrima egesta
 tie artabunt. Ibi erit vna hora grauior et pe
 na: q̄s hic centū anni amariissima p̄nia. Ibi
 nulla redēs ē et nulla consolatio d̄natis. Ibi
 tūc interdū cessat a laboribz: atq̄ amicoz q̄
 iur solatijs. Nō modo sollicitus et dolens
 p̄o peccatis tuis vt in die iudicij sis securus
 cum b̄is. Tūc enim iusti stabunt in magna
 p̄stātia aduersus eos q̄ se angustiauerūt: et
 p̄serunt. Tūc stabit ad iudicandū: qui mo
 do se subijcit humiliter iudicij hoīm. Tūc

in vna est sic q̄s v̄nū
 in morte

sp̄s d̄nata moriēdi
 b̄m et facit

pauci ex infirmitate emē
 dant

Bas p̄ te p̄dolo

quādo vult v̄nū
 in hora mortis p̄pitiū

est p̄na corporis tui
 in dies h̄ oīz

v̄nū a m̄no moriēdi

in x̄po habes v̄nū
 et diuinitas immortales

in vna est sic q̄s v̄nū
 in morte

hinc comitatur vana
poterit et exultatio qui se ab hys carceribus

magnā fiduciam habebit paup & humilis: & pauebit vndiq; supbus. Tunc videbit sapiens in hoc mūdo fuisse: q̄ p̄ x̄po didicit stultus & despectus esse. Tūc placebit oīs tribulatio patiēter p̄pessa: & oīs iniquitas op̄pabit os suū. Tunc gauodebit oīs deoior & merebit oīs religiosus. Tūc plus exultabit caro afflicta: q̄ si in delicijs fuisset semp nutrita. tūc splēdebit habitus vilis: & obtenebrāset vestis subilis. Tūc plus laudabit paupculum domiciliū q̄ deauratū pallatiū. Tunc plus iuuabit p̄stās panētia: q̄ oīs mūdi potentia. Tūc amplius exaltabit simplex obediētia: q̄ oīs secularis astutia. Tūc plus iustificabit pura & bona conscia: q̄ docta p̄bia. Tunc plus pōderabit p̄ceptus diuinarū q̄ totus thesaurus terrigenarū. Tunc magis cōsolaberis sup deuora ofone: q̄ sup delicata comestione. Tūc potius gaudebis de seruatō silentio: q̄ de longa fabulatiōe. Tunc plus valebit sc̄ta op̄a q̄ multa pulcra v̄ba. Tunc plus placebit stricta vita & ardua penitētia: q̄ oīs delectatio terrena. Disce nunc in modico pati: vt tūc a prauioribus valeas liberari. h̄ic p̄mo p̄ba q̄d possis pati postea. Si nunc tam parū non vales sustinere: quō poteris tūc eterna tormēta sufferre; Si mō modica passio tam impaciētē efficit. q̄d gehenna tūc faciet: Ecce vere non potes vno gaudia h̄ic. delectari hic in mundo & postea regnari in celo cū x̄po. Si vsq; in hodiernū diē semp in honoribus & voluptatibus vixisses: q̄d totū tibi p̄fuisset si tā in instanti mori p̄tingeret? Dia ergo vanitas p̄ter amare deum & illi soli seruire. Qui enī deū ex toto corde amat. nec mortē nec supplicii nec iudiciū nec infernū metuit: q̄ p̄fectus amor securus accessū ad deū facit. Quē s̄t adhuc peccare delectat. nō mirū si mortē iudiciū t̄cat. Vnū t̄t est: vt si necedū amor a malo te reuocat saltē timor gehēnalis coerceat q̄ vō timores dei postponit: vni stare in bono nō valebit: s̄ diabolū laqueos citius incurret.

De seruenti emendatione totius vite no-
stre. Cap. XXV.

Sto vigilās & diligēs in dei seruitio & cogita frequenter ad qd venisti et cur seculū reliquisti. Nonne vt deo viueres: & sp̄s h̄ic nō fieres? Iḡit ad p̄fectum serueas: q̄ mercedē laborū tuorū in breui recipies: nec erit tūc amplī timor aut dolor in sinibus tuis. Abodiūc nūc laborabis & magnā requiē immo p̄petuā leticiam inuenies.

Si tu p̄māseris fidelis & feruidus in agēdo deus. p̄culdubio erit fidelis & locuples in re tribuēdo. Spem bonā retinere debes q̄ ad palmā puenies: s̄ securitatē cape nō oportet ne to: peas aut elatus fias. L̄ si enī quidā a x̄pius inter metū & spem frequenter fluctuaret & quodā vice merore p̄fectus in ecclesia ante quoddā altare se in ofone p̄strauisset: hoc inter se reuoluit dicē. S̄ si sc̄re q̄ adhuc p̄ferueraturus essem statimq; audiuit intus diuini nū respōsum. Quid si b̄ sc̄res facere velles? Fac nūc qd tunc facere velles et b̄n securus eris. Aborq; cōsolatus & cōfortatus diuine re p̄mitit volūtati. & cessauit anxia fluctuatio noluitq; curiose inuestigare vt sc̄ret que si/ bi essent futura: sed magis studuit inquire/ re q̄ esset volūtas dei b̄n placens & p̄fecta ad omne opus bonū inchoandū & p̄ficiendū. Spera in d̄no & fac bonitatē aut p̄p̄ba: in/ habita teratā p̄p̄feris in diuitijs eius. Tūc est qd multos a p̄fectu et feruētē emēdatiōe retrahit horor difficultatis seu labor certā/ mimis. Enimvero illi maxime p̄ alijs i virtu/ tibus p̄ficiunt qui ea q̄d magis grauiā et cōtraria sunt viribus vincere nitunt. Nam ibi hō plus p̄ficiat & grām mereat ampliozem vbi magis seipm vincat spū mōtificat. Sz nō oēs habet eque multū ad vincēdū & mōriēdū. Diligēs t̄i emulatoz volētior erit ad p̄ficiendū enī si plures habeat passioēs: q̄ alius b̄n mōigeratus: minus t̄i feruens ad virtutes. Duo t̄i sp̄aliter ad magnā emēdatiōē iuuat videlicet subtrahere se violētē ad qd natura viciose inclinat et feruenter in stare. p̄ bono q̄ amplī q̄s indiget. Illa citiaz studeas magis cauere & vincere: q̄ tibi frequē/ tius in alijs displicēt. Vbiq; p̄fectū tuū ca/ pias: vt si bona exēplā videas v̄l audias ad imitādū accēdant. Si qd autē resp̄sibile cōsideraueris: caue ne idē facias aut si aliq̄ se cisti. cin? emēdare te studeas. Sicut oculus tu? alios p̄siderat: sic iterū ab alijs notaris. Quā iocūdū & dulce ē videre feruidos & de uotos frēs b̄n mōigeratos & disciplinatos. Quā triste ē grauē videre iordinare ambu/ lātes: q̄ ea ad q̄ vocati s̄nt nō exerēt. Quā nociuū ē negligere vocatōis sue p̄positū: et ad nō p̄missa sensū iclinare. Abemo: esto ar/ repti p̄positi: & imaginē tui p̄pone crucifixi. Vbi verecūdiā potes inspecta vita iesu x̄pi: q̄ necdū magi illi te p̄fomare studuisti: h̄ diu i via dei fuisi. Religio? q̄ se intēte et deuote in sc̄tissima vita & passione d̄ni exer/

C2p

q̄ vobis h̄ic
an d̄no p̄p̄ferat
p̄mo

et p̄p̄ferat vobis

Duo ad magis
concordat p̄p̄ferat
vnde ad q̄s nō vult

q̄d e resp̄sibile me
facias

q̄m p̄p̄ferat vobis
disciplinatos

q̄m esse inordinatos
vnde

h̄o q̄ se i p̄p̄ferat q̄
cauere

Liber Secundus

cet: omnia vtilia & necessaria sibi abundanter ibi inueniet: nec opus est vt extra ibesum aliquid melius querat. **D** si iesus crucifixus in cor: nostrum veniret: q̄ cito & sufficienter doctus essemus. Religiosus feruidus omnia bñ poterat & capit que illi iudens. Religiosus negligens & tepidus habet tribulationem sup tribulatione: & ex omni parte patit angustiam quia interiori cōsolatione caret & exteriori querere prohibet. Religiosus extra disciplinam viuens graui ruine patet. Qui laxiora querit & remissiora: semp in angustijs erit: q̄ aut vnum aut reliquū sibi displicebit. Quod faciunt tam multi alij religiosi qui facti artati sunt sub disciplina claustrali: Raro creūt: abstracte viuunt: pauprime comedunt: grosse vestiunt: multi laborant: parum loquūt: diu vigilant: mane surgūt: ofones plonāt frequenter legunt: & sc̄ in omni disciplina custodiunt. Attende chartusenses asterienses & diuerse religionis monachos ac moniales qualiter omni nocte ad psallendū dño assurgunt: ideo turpe est vt tu deberes in tā sancto opere pigritare: vbi tanta multitudo religiosorum: multi laborant: parum loquūt: diu faciendū incūberet: nisi dñm deum nrm̄ in toto corde & ore laudares. **D** si nunq̄ indigeres comedere nec bibere nec dormire: semper posses deū laudare: & solūmodo spūali-bus studijs vacare: tunc multo felitior esses q̄ modo cum carni ex qualicunq; necessitate ferus. Utinam non essent iste necessitates: sed solūmodo spūales anime refectōes quas heu satis raro degustamus. Quando homo ad hoc puenit q̄ de nulla creatura cōsolationē suam querit: tunc ei deus primo pfecte sapere incipit: tunc etiā bene contentus de omni euentu rerum erit tunc nec p magno letabit: nec p modico tristabit: sed ponit se integre et fiducialiter in deo: qui est ei omnia in omnibus: cui nihil vtiq; perit nec mouet: sed omnia ei viuūt & ad nutū incūctāter deseruiūt. Ademento semp finis: q̄ perditum nō redit tps̄. Sine sollicitudine diligentia: nūq̄ acquires virtutes. Si incipis tepescere incipies male habere. Si alit dede ris te ad feruorē: inuenies magnā pacem & senties leuiorē laborem: ppter dei gratiam & virtutis amorē. Homo feruidus et diligens ad oia est paratus. Ad alio: labor est resistere laboribus. Qui paruos nō vitat defectus: paulatim labit ad maiores. Saudebis sem

per vespe: si diem expendas fructuose. Vigila sup teipm̄ excita te ipm̄ ad monē teipm̄: & q̄cq; de alijs sit nō negligas teipm̄. Lātū p̄ciēs: quantū tibi p̄ vim in tuleris.

Explicit Liber primus.

Incipit Liber secundus.

De interna cōuersatione. Cap. I.

Regnū dei intra vos est dicit dominus. **L**ouerte te ex toto corde tuo ad dñm: & relinquit hunc miserū mundū: et inueniat aia tua requiē. Disce exteriora cōtemnere & ad interiora te dare: & videbis regnū dei in te venire. Est enī regnū dei par & gaudiū in spū sc̄to: q̄d non dat impijs. Veniet ad te xps̄ ostendens tibi cōsolationē suam: si dignā illi abituris paraueris mansionē. Omnis gloria eius & decore ab intra est: tibi cōplacet sibi. Frequens illi visitatio cū hoie interno: dulcis sermocinatio: grata cōsolatio: multa par familiaritas stupenda nimis. **E**ya anima fidelis p̄para huic p̄oso co: tuū quatinus ad te venire & in te habitare dignetur. Sic enī dicit. Si quis diligit me sermōnem meum seruabit: & ad eum veniemus: et mansionem apud eum faciemus. Da ergo christo locum: & ceteris omnibus nega introitum. **L**um xpm̄ habueris: diues es: sufficit tibi. Ipse erit prouisor: tuus: & fidelis: p̄curator in omnibus: vt non sit opus tibi in hominibus sperare. homines enim cito mutantur: & deficiunt velociter. christus autem manet in eternū & assist vsq; in finem firmiter. Non est magna fiducia ponēda in homine fragili & mortalit: etiam si vtilis sit & dilectus: neq; tristitia multa capiēda ex hoc si interdum aduerfer & contradicat. Qui hodie rectū sūt cras contrariari possunt: & econuerso sepe vt aura vertuntur. **P**one totam fiduciam tuā in domino: & sit ipse timor tuus & amor tuus. Ipse p te respōdebit & faciet bene sicut melius fuerit. Non habes hic manentem ciuitatem: vt vbiq; fueris extraneus es & pegrinus: nec requies aliqui habebis nisi xpo inuime fueris vnit. **Q**uid h̄ circūspicias: q̄d iste nō sit loc' tue requētōis. In celestib; o3 cē h̄ ratio tua: & sic i trāsitū ciuita terna sūt aspiciēda. **T**ranscunt omnia: tu cum eis parit. **V**i de vt non inperceas: ne capiaris et pereas. **A**pud altissimum sit cogitatio tua: et deprecatio tua ad christū sine intermissione dirigatur. **S**i necis alta speculari & celestia: requiesce in passioe xp̄i: et in sacris vulneribus eius.

no habebis regem esse te semper dicit
requiesce in passioe xp̄i: et in sacris vulneribus eius

Religiosus habet
et magis quod
deus i p̄p̄m

non bonus homo
et religiosus

hō q̄ nō p̄t̄e & solo
p̄t̄e & creatura
dē amoret alio dñi
refect

ademento finis
et ipse amittit

labore minor & vespi
p̄t̄e magis q̄ labor: vtiq; & p̄p̄ionibus: q̄ copulibus in sudare
laboribus. Qui paruos nō vitat defectus: paulatim labit ad maiores. Saudebis sem

gandebis se si deus
exp̄ndat: finitose

xpo in hunc passus est et in uis pp qd solari

De imitatione christi Fo. VII.

libenter habita. Si enim ad vulnera et preciosa signata iesu deuote confugis: magnas in tribulatione conuotionem senties nec multum curabis hominum despectiones. scilicet quod uerba detrabentium perferes. **L**ibitius fuit etiam in mundo ab hominibus despectus: et in maxima necessitate a notis et amicis inter opprobria derelictus. **X**ps pati uoluit et despici: tu audes de aliquo queri? **L**ibitius habuit aduersarios et oblocutores: et tu uis oēs habere amicos et benefidictores? **U**nde cozonabis patientia tua: si nil aduersitatis occurrerit? **S**i nihil cōtrariū uis pati quōd eris amicus xpi: Sustine te cū xpo: et xpo: si uis regnare cum xpo. Si semel pfecte introisses in interiora iesu et modicum de ardente eius amore sapuisses: tunc de oppio comodo uel incomodo nihil curares: magis de opprobrio illato gauderes: quia amor iesu facit hominē scēpm cōtemnere. **A**mato: iesu et uerus internus et liber ab affectionibus inordinatis potest ad deū libere conuolare et eleuare se supra scēpm in spū ac fructus gēscere. **L**ui sapiunt oia potuit sunt nō ut dicunt aut est in hinc uere sapiens est et doctus magis a deo q̄ ab hominibus. **Q**ui ab intra scit ambulare et modicum res ab extra ponderare: nō requirit loca: nec rpa expectat ad habenda de uoto exercitia. **L** homo internus cito se recolligit: quōd nunq̄ se totū ad exteriora effundit. **N**on illi obest labor exterior: aut occupatio ad rpus necessaria: sed sicut res eueniunt sic se illis accomodat. **Q**ui intus bñ dispositus est et ordinatus non curat mirabiles et puerfos hominū gestus. **T**antū homo impedit et distrahif: quātū sibi res attrahit. **S**i recte tibi esset et bñ purgatus esses: omnia tibi in bonū cederent et pfectū. **I**deo multa tibi displicent et sepe cōturbat: qd adhuc nō es tibi ipsi pfecte mortuus: nec se segregatus ab omnibus terrenis. **N**ihil sic maculat et implicat cor hominis: sicut impurus amor: in creaturis. **S**i rēnis cōsolari exterioris poteris speculati celestia: frequēter internus uibilare.

De humili submissione sub prelati regimine. Caplm. II.

Quoniam magnipendās quis p te uel cōtra te sit: sed hoc age et cura ut deus tecū sit in omni re quā facis. **H**abeas conscientiā bonā: deus bñ te defendabit. **Q**uē enim adiuuare uoluerit: nullius peruersitas nocere poterit. **S**i tu scis tacere et pati uidebis proculdubio auxiliū dñi. **I**psē nouit rpus et mo

habe bonā q̄m dñi de te defendat

dum liberandi te: ideo debes te illi resignare. **D**eī est adiuuare et ab omni confusione liberare. **S**epe ualde pdest ad maiore humilitate cōseruandā. qd defectus nros alij sciūt et redarguunt. **Q**uādo homo p defectibus suis se humiliat: tunc facit alios placat et leuiter satisficit sibi irascentibus. **H**umilem deus ptegit et liberat: humilē diligit et cōsolat: humili hōi se inclinat: humili largit grās magnas: et post suā deffensionē leuat ad glriā bñi illi sua secreta reuelat: et ad se dulciter trahit et inuitat. **H**umilis accepta cōtumulat et confusione satis bene est i pace: qd stat in deo et nō in mundo. **N**on reputes te aliquid pfectisse: nisi omnibus inferiorē te esse sentias.

De bono pacifico homine. Cap. III.

Quone te primo in pace: et tunc alios poteris pacificare. **H**omo pacificus plus pdest q̄ bñ doct? **L** homo passionatus etiā bonū in malū trahit: et facit malum credit. **B**onus pacificus homo omnia ad bonū conuertit. **Q**ui bene in pace est: de nullo suspicatur: qui autē male contentus est et cōmotus: varijs suspicionib⁹ agitat: nec ipse quiescit: nec alios quiescere pmittit: dicit sepe quod dicere non deberet: et omittit quod sepe sibi magis facere expedit. **C**ōsiderat qd alij facere tenentur: et negligit quod ipse facere tenetur. **L** habe ergo pimum zelum super te metipsum: tunc zelare poteris etiam in se proximum tuum. **T**u bene facta tua scis excusare et colorare: et aliorum non uis recipere excusationes. **I**ustius esset ut te accusares: et fratrem tuum excusares. **S**i potari uis: pota et alium. **E**lide q̄longe es aduē a uera charitate et humilitate: que nulli nouit indignari uel irasci nisi tñ sibi ipson est magnum cum bonis et mansuetis conuersari: **H**ent omnibus naturaliter placet et uniusquisq̄ libenter pacem habet et secum sentientes magis diligit. **S**ed cum duris et perturbatis aut indisciplinatis aut nobis cōtrariantib⁹ pacifice posse uiuere magna gratia et laudabile nimis uirileq̄ factum. **S**ed sunt qui se ipsos in pace tenent et cum alijs etiā paces habent. **E**t sunt qui nec pacem habent nec alios in pace dimitunt. **A**lijs sunt graues: sed sibi sunt semper grauiores. **E**t sunt qui se ipsos in pace retinent: et ad pacem alios reducere student. **E**st tamen tota pars nostra in hac misera uita potius in humili sufferentiā potēda quam in tñ sententiā cōtrariā. **Q**ui melius scit pati: pacē tenebit maiorem

hūmilitas de p̄gati

hō pacificus p̄ly q̄ bñ doctus

impacifcus q̄ facit

zelus super te alios

in uis d̄fordmas q̄ dicit a uine

in uis in sufferentiā potēda q̄ dicit p̄ci

pacem hōi et oblocutores

hōi aut

uolunt d̄p̄labat q̄ dicit

Liber Secundus

Iste est victor sui: et dominus mundi: amicus Christi et heres celi.

De pura mente et simplici intellectu. Cap. III.

Subtus aliis habet subleuata a terrenis simplicitate. scilicet et puritate. Simplicitas dicitur esse in intellectu: puritas in affectu. Simplicitas in intellectu dei: puritas apprehenditur et gustatur. Nulla bona actio te impedit: si liber intus ab omni inordinato affectu fueris. Si nihil aliud quam dei beneplacitum primum utilitatem in te dicit: quoniam interna libertate fueris. Si rectus cor tuus esset tunc omnis creatura specularetur vite et liber scilicet doctrine esset. Non est creatura tamen pura et vilis quam bonitatem dei non respicit. Si tu esses intus bonus et purus: tunc omnia sine impedimento videres et bene caperes.

Simplius est et purius est in intellectu

Loqui puri penetrat celum et infernum. Qualis vnusquisque intus est: taliter iudicatur exterius. Si est gaudium in mundo habet quod possidet puri cordis homo: si est alicubi tribulatio et angustia habet melius nouit mala conscientia. Sicut ferrum missum in ignem amittit rubiginem et totum candens efficitur: sic homo ad deum se integre conuertens a torpore etiam et in nouum hominem transformatur.

Plus in eo est virtus

Qui homo incipit respicere: tunc primum meruit laudem: et liberet externam accipit consolationem. Sed qui perfecte incipit se vincere et viriliter in via dei ambulare: tunc minus ea reputatur: quod sibi prout grauius esse sentiebat. De propria conscientia ratione. Cap. IV.

Non possumus nobis ipsis nimis credere: quod sepe nobis grauius deest et sensus. Abominabile tunc est in nobis: et cito per negligentiam amittimus. Sepe etiam non aduertimus quod tam ceci intus sumus. Sepe male agimus: et peius excusamus: et passione interdum mouemur et zelum putamus. Parua in alijs reprehendimus: et nostra maiora permissimus. Satis cito sentimus et poteramus quod ab alijs sustinemus sed quantum alijs a nobis sustinent non aduertimus. Qui bene et recte sua ponderaret: non esset quod de alio grauius iudicaret. Internus homo suspensus cura omnibus curis anteponit: et quod sibi ipsi diligenter intendit: facilius de alijs tacet. Nunquam eris internus et deuotus: nisi de alienis silueris et ad te ipsum spaliter respiceris. Si tibi et deo totaliter intendis: modicum te mouebit quod foris percipis. Ubi es. quoniam tibi ipsi presens non es: Et quoniam omnia percurristi quid te negligere presumpsisti. Si debes habere pacem et unionem veram: oportet quod totum adhuc postponas: et te solum prout oculis habeas. Multum perdis: si te feriant ab omni temporalis cura consuetudine et gratia sic facta deo

ues. Valde deficiet: si aliquid temporale reputaueris. Nullum alium nil magnum nil gratum nil acceptum tibi sit: nisi pure deus aut de deo sit. Totum vanum estimat: quicquid consolationis occurrit de aliqua creatura. Amans deum anima: sub deo despicit vniuersa. Solus deus eternus et immensus implens omnia: solus est anime et vera cordis leticia.

De leticia bone conscientie. Cap. VI.

Gloria boni hominis testimonium bonae conscientie est. Habere bonam conscientiam et semper habebis leticiam. Bona conscientia valde multa potest portare. et valde leuis est inter aduersa. Adhuc conscientiam semper timida est et iniqua. Suauiter requiesces: si te cor tuum non phendit. Noli letari: nisi cum benefeceris. Adhuc nunquam habet veram leticiam nec internam sentiant pacem: quia non est pax impijs dicit dominus. Et si dixerint in pace sumus non venient super nos mala: et quis nobis nocere audebit. Ne credas eis: quoniam repente exurgat ira dei et in nihilum redigentur actus eorum: et cogitationes eorum peribunt. Gloriarum in tribulatione non est gratia amanti: sic enim gloriarum est in cruce domini gloriarum. Beatus gloria que ab hominibus datur et accipitur. Abundi gloriam semper committunt tristitia. Bonorum gloria in conscientia eorum: et non in ore hominum. Iusto rum leticia de deo et in deo est: quod gaudium eorum de veritate. Qui veram et eternam gloriam desiderat. temporalem non curat. Et qui temporalem querit gloriam aut non ex animo contemnit: minus amare conuincitur celestem. Adhuc habet cordis tranquillitatem quod nec laudes curat nec vituperia. Facile erit contentus et pacatus cuius conscientia mundata est. Non es sanctus: si lauderis nec vilior: si vitupereris. Quod es hoc es: nec maior dici vales quam deo teste sis. Si attendis quid apud te sis intus: non curabis quid de te loquantur homines foris. Homo videt in facie: deus autem in corde. Homo considerat actus: deus pensat intentiones. Bene semper agere et modicum de se tenere: humilis anime iudicium est. Nolle consolari ab aliqua creatura magne puritatis et interne fidei iudicium est. Qui nullum extrinsecus pro se testimonium querit: liquet quod se deo totaliter commisit. Non enim qui seipsum commendat ille probatus est aut beatus paulus sed quem deus commendat. Ambulare cum deo intus nec aliqua affectione teneri foris:

quod bene sua prouident non gratiam de alijs

non cura laudari et vituperari

De imitatione christi Fo. VIII.

natus est interni hois.

De amorem iesu sup oia. Cap. VII.

Beatus qui intelligit quid sit amare iesu: et contemere seipm. ppter iesu. **S**potet dilectum p dilecto relinquere: qz iesus vult solus sup omnia amari. Dilectio creature fallax et instabilis dilectio iesu fidelis et pfeuerabilis. Qui adheret creature cadet cu labili: qui amplectit iesum firmabit in euu. Illu dilige et amicu tene tibi. qui oibus recte tibus te no derelinquet nec patet in sine perire. Ab hoibus oportet te aliquid separari siue velis siue nolis. Teneas te apud iesum viuere et morari: et illius fidelitatem te pmitte qui oibus deficietibus solus potest te iuuare. Dilectus tuus talis est nature vt alienu no velit admittere solum vult cor tuu habere et tanq rex in pprio throno sedere. Si scires te bn ab oi creatura euacuare. iesus deberet liberet tecu habitare. Pene totu pditu inuenies. quicqd extra iesum in oibus posteris. Non cofidas nec imitari: ris sup calamu ventosum qz ois caro feuu: et ois gloria eius vt flos pini cadet. Lito decipiens si ad eterna boim apparentiam tui aspexeris. Si eni tuu in alijs queris solatiu et lucrū senties pepe detrimetu. Si queris in oibus iesum inuenies vtiq iesum. Si autē quis teipm inuenies etiā teipm. s ad tuā punitē. Plus eni hō nocuio: sibi si iesu no qrit. q totus mundus et omnes sui aduersarij.

De familiari amicitia iesu. Cap. VIII.

Quando iesus adest totu bonum est nec quicqd difficile videt. Quā p o iesus no adest totu duru est. Quā ibs intus no loquit cōsolatio vtilis est. Si autē iesus vnu verbū loquit tantū magna cōsolatio sentit. Hōne maria magdalena statim surrexit de loco in q flevit qm martha illi dixit. Abagister adest et vocat te. Felix hora qm iesus vocat te lacrimis ad gaudiū spūs qz aridus et durus es sine iesu. qz inspicuus et vanus si cupis aliqd extra iesum. Nonne h est magis damnu qz si totū pderes mundū quid pōt mūdus cōferre sine iesu. Ille sine iesu grauis est infernus: et esse cū iesu dulcis paradisus. Si fuerit tecu ihesus nullus poterit nocere inimicus. Qui inuenit iesum inuenit thesaurū bonū imo bonū sup omne bonū. Et qui pdit iesu pdit nimis multum et plusqz totū mūdū. Pauprimus est q vitur sine iesu. Distissimus qui bn est cum iesu. Magna ars est scire cōcursari cū iesu et scire

iesum tenere magna prudētia. Esto hūilis et pacificus et erit tecu ibs. Potes cito fugare iesum et gratiā eius pderē si volueris ad exteriora declinare. Et si illum effugaueris et perdidideris ad quem tunc fugies: et quem tunc queres amicum. Sine amico nō poteris diu viuere: et si ihesus non fuerit tibi p oibus amicus eris nimis tristis et dolosus. Fate igitur agis si in aliquo altero confidis et letaris. Eligendum est magis totum mundum habere contrarium qz iesum offensum. Et omnibus ergo charis sit iesus dilectus specialis. Diligat omnes ppter iesum iesus autē ppter seipsum. Solus iesus xps singulariter est: amandus qui solus bonus et fidelis inuenit pte omnibus amicis. Ppropter ipsum et in ipso tam amicu qz inimicu tibi sint chari et p omnibus his exorādus est vt omnes ipsum cognoscant et diligant. Nunqz cupias singulariter laudari et amari: qz hoc solius dei est qui simulē sibi non habet. Nec velis q aliquis in corde suo tecum occupet. neqz tu cū alicuius occuperis amare sed sit ihesus in te et in omni bono homine. Esto purus et liber ab intus sine alicui creatura implicamento. Oportet te esse nudum et purū cor ad iesum gerere si vis vacare et videre qz suauis est dñs. Et rucra ad hoc non peruenies nisi gra et fueris puentus et intractus: vt omnibus euacuatus et licentiatas solus cum solo vnariis. Quando eni gratia dei venit ad hominē. tunc potēs fit ad omnia: et quando recedit tunc pauper et infirmus erit. et quass tñ ad flagella relict. In his non debes deici nec desperare: sed ad voluntatem dei equanimiter stare: et curā superuenientia tibi ad laudem iesu chrisi perpetui: quia post hycem sequit estas: post noctem redit dies: et post tempestatem serenitas magna. **De carentia omnis solati.**

Capitulum. IX.

Men est graue humanū contemere solatiū. cum adest diuinum. Admagnum est et valde magnum tam humano qz diuino posse carere solatio: et p honore dei liberet exiliū cordis velle sustinere: et in nullo seipsum querere nec ad propriū meritum respicere. Quid magnū es si bilaris sis et deuotus adueniente gratia optabilis cunctis bec hora. Satis suauiter equit: quam gratia dei portat. Et quid mirū si onus non sentit qui portat: ab omnipotentē et ducitur a summo ductore. Libenter

magna res e fore idem

Soly dñs et epp mundu

app ehm amicus ad vni mudi sibi e caru

Libor Becundus

unly formos fuit si respiciat a me dnm
a deo subtrahente diuinitu si pbat
pcedentem si fuit parente gloria qd dicit

habemus aliquid p solatio et difficulter ho mo exiit a seipso. Cuius factus martyr laure tius seculi cu suo sacerdote: qz oē qd in mū do delectabile videbat desepit: z dei sum mi sacerdotē Sixtū quē maxime diligebat pro amore xpi etiā a se tolli clement ferebat. Amore igit creatoris amorē hominis supra uit: z p humano solatio diuini beneplacitū magis elegit. Ita z tu aliquē necessariū z di lectū amicū p amore dei discē relinqre. Nec grauit feras cū ab amico derelictus fueris: sciens qm oportet nos oēs tandē ab inuicē separari. Multū et diu optet doīem in seip so certare: ante qz discat seipm plene supare: et totū affectum suum plene in deū trahere. Quādo homo stat sup seipso facile labitur ad cōsolationes humanas. Sed verus xpi amator et studiosus sectator virtutū nō ca dit sup illas solatiōnes nec querit tales sen sibile dulcedines: sed magis fortes exerci tationes: et p xpo duos sustinere labores. **L**um igit spiritualis cōsolatio a deo dat cū gratiā actiōe ecape eam: sed dei mun⁹ ins religie esse non tuum meriti: et noli extollī. Noli nimis gaudere nec inaniter psumere: sed esto magis humilio: ex dono, cautio: qz z timoratio: in cunctis acibus tuis quomā trāsibit hora illa z sequet tentatio. Lū abla ta fuerit cōsolatio nō statim desperes sed cū humilitate et parā expecta celestē visitatio nem: qz potēs est deus ampliozem tibi redo nare grām et solationem. Istud nō est no: uum nec alienum viā dei expertis: qz in ma gnis sanctis z in antiquis pphetis fuit talis sepe alternatiōis modus. Cū quidā presen te iā gratia dicebat. Ego dixi in abundātia mea nō mouebo: in eternū. Absente autē gra tia quid in se fuerit expertus adiūgit dicēs. Auertisti faciē tuā a me z factus sum cōtur batus. Inter hec tū nequa qz desperat sz in stātiū dñm rogat et dicit. Ad te dñe clama bo z ad deū meū deprecabor. Deniqz oratiōis sue fructū reponat z se exaudītū testatur di cens. Audivit dñs et misert⁹ est mei dñs fa ctus est adiutor meus. Sed in quo. **L**guer tisti inquit placentū meū in gaudium mihi z circumdedisti me leticiā. Et si sic actū est cū magnis sanctis, nō est desperandum nobis infirmis et paupibus si interdū in frigidita te z interdū in feruore sumus quomā spūs venit et recedit fm suoyolūtatis bñplacitū. Cū beatus Job ait. Quistas eū diluculo et subito pbas illū. Sup quid igit spare pos

sum aut in quo pndere debeo nisi in sola ma gna misericordia dei: z in sola spe grē celestis Siue enī adsint hoies boni siue deuon frā tres et amici fideles siue libi sancti vel tra ctatus pulchri siue pulchri canentes et hymni: oia hec modicū iuuāt et modicū sapiunt qm desertus sum a gratia: et in ppria pauptrate relictus. **L**unc nō est meli⁹ remediū qz pati entia et abnegatio me in volūtare dei. **N**ū qz inueni aliquē religiosum qui nō habuerit interdū grane subtractionē, aut nō fenserit feruoris diminutionē. Nullus sanctorū fuit vn qz tamalte raptus z illuminat⁹ qui pūlus vel postea nō fuit tentatus. **N**ō enī dignus est alta dei cōtēplatiōe: qz p deo nō est exer citatus aliqua tribulatiōe. Solec enī sequē tis solatiōis tentatio pcedens esse signum **N**am tentationib⁹ pbat celestis pmitit⁹ solatō. Qui vicerit inquit dabo ei edere d ligno vite. **D**at etiā cōsolatio diuina vt ho mo fortio: sit ad sustinendū aduersa Sequi tur etiā tentatiōe fe eleuet de bono. **N**ō dor mit dyabol⁹ nec caro adbuic mortua est: iō nō cesses pparare te ad certamē: qz a dextris et a sinistris sunt hostes qui nunqz quiescūt

De gratitudine p gratia dei. Capi. X.

Quid quis querit cū natus sit ad laborē: pone te ad patientiā magi qz ad solationē et ad crucē portan dam magis qz ad leticiā. **Q**uis enī seculari um nō libēter cōsolationē et leticiā spūalem accipet. si semp obtinere possit. **E**xcedit ei spūales cōsolatiōes oēs mūdi delitias: car nis voluptates. **N**az oēs delitie mundane, aut turpes sunt aut vane. **S**pirituales dō delitie sole iocunde et honeste ex vniūb⁹ p: genite z a deo puris infuse mentibus. Sed istis diuinis solatiōibus nemo semp p suo affectu frui valet: qz tps tentationis nō diu cessat. **M**ultū cōtrariā superne visitationi falsa libertas animi z magna cōfidentia sui **D**eus bñ facit cōsolatiōis grām dando: sed hō male agit nō totū deo cū granariū actiōe retribuēdo. **E**t ideo nō possunt in nobis do na gratie fluere: qz ingrati sum⁹ auctoi. nec totū refundim⁹ fontali originī. **S**emp enī debet gratia digne grās referēti. **A**uferetur ab elato qd dari solet humilī. **N**olo consolatiōē que mihi auferet cōpunctionē: nec affe cto cōtēplatiōē que ducit in elationes. **N**ō enim omne altū sanctū: nec omne desideratū pu: nec omne dulce bonū: nec oē chaz gra tū: deo. **L**ibēter accepto grām vū humilioz

nolo solationem quam non auferat gratiam

desire redungue dicitur
omni p deo

si fuit qd solatio x
pca omni

in ablatam fuit ad
desperatū si vna dñm
in hys pphatū

et timoratio inueniar: atq; ad relinquendū me paratio: iam. **Docet** dono gratis: et eruditus subtractionis verberer: non sibi audebit quicq; boni attribuerer: s; potius se pauperē et nudum confitebit. **Da** deo quicq; dei est: et tibi ascribe qd tuū est hoc est: deo granas pro gratia tribue tibi autē soli culpā: et dignā penā. p culpa deberi sentias. **Pone** te semp ad infimū et dabis tibi somnū: nā somnū non stat sine infimo. **Sūmi** sancti apud deū. minimi sunt apud se et q̄tō glorioziores: tāto in se humiliores: pleni x̄itate et gloria celesti non sunt vane glorie cupidi. **In** deo fundari et confirmari: nullo mō possunt esse elati: et q̄ deo totū ascribit quicq; boni accepit gloriā ab inuicē non querūt: gloriā que a solo deo est: volunt et deū in se et in oibus sc̄tis laudari sup oia cupiunt: et semp in idipsum tendunt. **Esto** igit gratus in minimo et eris dignus maiora accipe. **Sit** tibi minimum etiā p maximo et magis cōtēpibile pro speciali dono. **Si** dignitas datoris inspicit: nullum datū parū aut mun⁹ vile videbit. **Non** enī parū mun⁹ est qd a sumo deo donat etiā si penas et verbera donauerit gratū esse debet: q; semp p salute nā facit quicq; nobis aduenire permittit qui gratiā dei retinere desiderat: sit grar⁹ p gra dei data: patiens p subalta ore: vt f̄deat: caur⁹ sit et humil⁹ ne amittat.

De paucitate amatorū crucis iesu Ca. XI.
Habet ihesus nunc multos amatores regni sui celestis: sed paucos bailuatores sue crucis. **H**abet multos desideratores consolatiois: s; paucos tribulationis. **Plures** inuenit socios mensē: s; paucos abstinentē. **M**inues volunt cū xp̄o gaudere: s; pauci volunt p ipso aliqd sustinere. **Adulti** sequunt ihesum vsq; ad fractionē panis: s; pauci ad bibendū calicem passionis. **Adulti** miracula eius venerant: s; pauci ignominia crucis sequunt. **Adulti** iesum diligūt: q̄diu aduersa nō contingūt. **Adulti** illū laudant et b̄dicunt: q̄diu cōsolationes aliq; ab ipso recipiunt. **Si** autē se iesus abscederit et modū cum eos relinquerit: aut i querimoniā aut in detectionē nimā cadit. **Qui** autē iesum propter iesum et non ppter suā aliqd cōsolationem ppriā diligūt: ipsum in tribulatione et in angustia cordis sicut in sumā consolatione bene dicunt. **Et** si nūq; eis cōsolationem dare vellet: ipsum tū semp laudant et sp̄ gr̄as agere vellent. **Quāntū** pot̄ amo: iesu pur⁹: nullo pprio cōmodo vel amore permittus.

Alone oēs mercenarij sunt dicendi: qui cōsolationes sp̄ gr̄unt: **Alone** amatores sui magis q; xp̄i pbant: qui sua comoda vel lucra temp meditant. **Ubi** inuenit talis qui velit deo fure gratis. **Raro** inuenit tā spirituali aliq; qui oibus sit nudatus. **Itam** verū spiritu pauperē: et ab omni creatura nudū quis inueniet: **Procul** et d̄ vltimis finibus precū ei⁹. **Si** dederit hō oēm substantiā suā: adhuc nihil est: et si fecerit penitentā magnā adhuc exigui est: etsi apprehēderit oēm scientiā adhuc longe est: et si habuerit virtutē magnā et deuotionē nimis ardentē: adhuc multum sibi deest vni scilicet quod sibi sume necessarium est. **Quid** illud? **Et** oibus relicta se relinquat et a se totaliter exeat nihil de paruo amore retineat. **Quum** omnū fecerit q̄ faciendū nouerit: nihil se fecisse sentiat. **Alone** grandē punderet q; grandis estimari possit: sed in veritate seruuum inutilem se pronunciet: sicut veritas ait. **Quum** feceritis oia que precepta vobis sunt: adhuc dicit q; serui in utiles sumus. **Tunc** x̄o paup et nudus spiritū esse poterit et cū ppheta dicere: **Quia** vnicus et paup suz ego. **Nemo** isto ditior: nemo tū liberior: nemo potentior: illo q̄ sit se et oia relinquere: et ad infimum se ponere.

De regia via sancte crucis Cap. XII.

Quibus multis videt sermo. **Ab**negate temetipm tolle crucē tuam et sequere iesu. **Sed** multo durius erit audire illud extremū verbū. **Discedite** a me maledicti in ignē eternuz. **Qui** enī modo libenter audiūt et sequunt verbū crucis: tunc non timēbūt ab auditis mala eterne d̄natiois. **Hoc** signū crucis erit in celo cuz d̄ns ad iudicandū venerit. **Tunc** oēs serui crucis q; se crucifixo cōformauerunt in vita: ad xp̄m accedent iu dicem cū magna fiducia. **Quid** igit times tollere crucē: p quā itur ad regnū. **In** cruce salus: in cruce vita: i cruce p̄ctio ab hostibus: in cruce infusio supne suauitatis: in cruce robur mētis: in cruce gaudiū spiritus: in cruce virt us sumā: in cruce p̄ctio sanctitatis. **Non** est salus anie nec spes eterne vite: nisi in cruce. **Tolle** ergo crucē tuam et sequere iesum: et ibis in vitam eternā. **Precessit** ille bailulans sibi crucē et mortuus est p te in cruce: vt tu etiam portes crucē et mori affectes in cruce: et ibis in vitam eternā. **Precessit** ille bailulans sibi crucē et mortuus est p te in cruce: vt tu etiam portes crucē et mori affectes in cruce: et ibis in vitam eternā. **Precessit** ille bailulans sibi crucē et mortuus est p te in cruce: vt tu etiam portes crucē et mori affectes in cruce: et ibis in vitam eternā.

Quibus homo vult inuenire vitam que a se p̄deat

In cruce salus

Liber Secundus

vitam ⁊ ad verā internā pacē nisi via sancte crucis ⁊ quotidiana mortificatiōis. Ambula ubi vis: quere quocumq; volueris: ⁊ nō inuenies altiorē viā supra: nec securiorē viam infra nisi viā scē crucis. Dispone ⁊ ordina oīa sūm tuū velle ⁊ videre: ⁊ nō inuenies nisi semp aliqd pati debere aut sponte aut inuite: ⁊ ita crucē semp inuenies. Aut enī in corpe dolore senties: aut in anīa spūs tribulationem sustinebis. Interdū a deo relinqris: interdū a pximo exercitaberis qđ amplius est sepe nibimetipsi grauis eris: nec tñ aliq; remedio vel solatio liberari seu alleuari poteris s; do nec deus voluerit oportet q; sustineas. Cūlt ei deus vt tribulationē sine pfolatiōe discas pati: ⁊ vt illi totalitē te subijcias ⁊ humilior: ex tribulationē fias. Nemo ita cordialiter sentit passionē chāsti: sicut is cui contingerit similia pati. Crux igit sp parata est ⁊ vbiq; te expectat. Nō potes effugere vbi cumq; cucurreris q; vbi cumq; veneris: teipsum tecū portas: et sp te ipsum inuenies. Cōuerte te supra: conuertere te infra: cōuerte te extra: ⁊ intra: ⁊ ī his oībus inuenies crucē: ⁊ necesse est te vbiq; tenere patiam si internā vis habere pacem ⁊ perpetuā pmereri coronā. Si libenter crucē portas portabit te ⁊ deducet te ad desideratum finē: vbi scilicet finis patiendi erit q̄uis hic nō erit. Si inuite portas: onus tibi facis ⁊ teipsum magis grauas: ⁊ tñ oportet vt sustineas. Si abijcis vnam crucē aliā. pculdubio inuenies: ⁊ forsitan grauiorē. Credis tu eua dere: qđ nullus mortalium potuit pterire? Quis scđōz in mdo sine cruce ⁊ tribulatōne fuit? Nec enī dñs n̄s iesus xps vna hora sine dolore passionis fuit: qđ diu in hoc mdo vixit. Oportebat aut xpm pati ⁊ resurgē a mortuis: ⁊ ita intrare ī gloriā nā. Et quō tu aliā viam queris q̄ hanc regiam viam que ē via scē crucis? Tota vita chāsti crux fuit ⁊ martiriū: ⁊ tu tibi queris requiē ⁊ gaudiū. Erras erras si aliud queris q̄ pati tribulatiōes: qz tota ista vita mortalis plena miseris ⁊ circū signata crucib;. Et quāto altius quis in spiritu pfecerit: tanto grauiorēs cruce sepe inueniet: qz ex illi sui pena magis ex amore cre scit. S; tñ iste sic multiplicat afflictus non est sine leuamine consolatiōis: qz fructū magnū sibi sentit accrescere ex iustrentia sue crucis. Nā dñi sponte illi te subijcit: oē onus tribulationis in fiducia diuine cōsolationis conuertitur. Et quanto caro magis per tribulationem atterit: tāto amplius spiritus per internā

consolationē roborat. Et nō nunq; intantū cōfortat ex affectu tribulationis ⁊ aduersitatibus ob amorē cōformitatis crucis xpi: vt non sine dolore et tribulatione esse vellet quoniā tanto te acceptiorē deo credit quāto plura ⁊ grauiora pro eo perferre poterit. Nō est illū virtus hoīs: sed gratia xpi: que tanta pot et agit in carne fragili: vt quod naturalitē semp abhorret ⁊ fugit: hoc feruore spiritus aggrediatur ⁊ diligit. Nō est sūm hoīem crucē portare: crucē amare corpus castigare: ⁊ seruituti subijcere honores fugere: cōtumelias libenter sustinere: seipsuz despiciere ⁊ despici optare: aduersa queq; cū dñis perpeti: ⁊ nihil p sperantis in hoc mundo desiderare. Si ad teipsum respicias: nihil hmoi ex te poteris: s; si in dño confidās habis tibi fortitudo d celo ⁊ subijciet ditioni tue mundus et caro. Sed nec inimicū diaboli timebis si fueris fide armatus: et iesu cruce signatus. Done ergo te fidelis et bonus fuus xpi ad portandū vtiliter crucem dñi tui: pro te ex amore crucifixi p̄para te ad toleranda multa aduersa ⁊ varia incōmoda in hac misera vita: qz sic tecuz erit vbi cumq; fueris: ⁊ sic reuera eū inuenies vbi cumq; latueris. Oportet te ita esse et nō ē remediū euadendi a tribulatiōe maloz ⁊ dolore q̄ vt te patiaris. Alicē dñi affectantē bibe si ancus eius esse ⁊ patrē cum eo habere desideras. Cōsolationis deo cōmīte: faciat ipse cū talibus sicut sibi magis placuerit. Tu nō pone te ad sustinendū tribulationes: ⁊ reputa eas maximas pfolationes: qz non sunt cōdigne passionis hui⁹ tēporis ad futuram gloriā: q̄ reuelabit in nobis pmerendū: etiā si solus oēs posses sustinere. Quādo ad hoc veneris q; tribulatio tibi dulcis est ⁊ sapit p xpo tunc bene tecū esse estima: qz iuicisti paradisuz in terra. Quādiu pati tibi graue est ⁊ fugere queris: tādiu male habebis ⁊ sequetur te vbiq; fuga tribulationis. Si ponis te ad quod esse debes: videlicet ad patiendū ⁊ morienduz fiet cito melius ⁊ pacē inuenies. Et nā si raptus fueris in tecū celū cū paulo: nō es p̄pterea securus de nullo hio sustinendo. Ego inq; iesus osidā illi quāta oportet eū p noie meo pati. P̄ati q; tibi remanet stitium diligere et ppetuo illi seruire placet. Et nā dign⁹ esses p noie iesu aliqd pati: q; mag gloriā remaneret tibi: quāta exultatio oībus sc̄tis dei: quāta q̄ edificatio esset pximi. Nā patiam oēs recomēdant q̄uis pauci tñ pati velint. Aberto deberes libetē mo

semper semper inueniunt in se patiam

desiderat p̄bationem p̄m vult dñi

cum vbiq; te p̄p̄tate

patiam habet p̄m vult dñi

quō quando p̄p̄tate p̄m vult dñi

Erras si aliud queris q̄ pati tribulatiōes

quō quando p̄p̄tate p̄m vult dñi

desp̄t

et

404

et ad h̄t vult q̄ p̄bationem dñi dñi

res p xpo aduersa pati: q̄ multis cōsolatiōibus recreari: q̄ xpo similioz esses z oib⁹ scis ei⁹ magis cōformioz. Nō ei stat meritū n̄m et p̄fectus status nostri i multis suauitatib⁹ z cōsolatiōib⁹: s̄ poti⁹ in magnis grauitatib⁹ z tribulatiōib⁹ p̄terēdis. Siquidē aliqd̄ melius z utilius saluti hoim̄ q̄ pati fuisse: xps vtiq; x̄do z exēplo ostēdit. Nā et sequētes se discipulos oēsq; eū seq̄ cupiētes manifeste ad crucē portandā hortat̄ z dicit. Si q̄s vult veire p̄ me: abneget semetipsū z tollat crucē suā z sequat̄ me. Vibus ergo plectis z scrutat̄is: sit ista finalis cōclusio. Qm̄ p̄ multas tribulatiōes oportet nos strare in regnū dei.

Explicit liber Secundus.

Incipit liber Tertius.

De interna christi locutione ad animā si delem.

Capitulum. I.

Ad iam quid loquat̄ in me domin⁹ deus. Bñā anīa q̄ dñm in se loquentē audit et de ore eius verbū cōsolatiōis accipit. Bñē aures q̄ venas dñi susurrū su/ scipiūt: z de mūdi vniuersi susurratiōib⁹ nihil aduertit. Bñē plane aures q̄ non vocē foris sonantē: s̄ interioris auscultat̄ v̄tate loquentē z docentē. Beati oculi qui exteriorib⁹ clausis: interiorib⁹ aut̄ sunt intenti. Beati q̄ interna penetrat̄: z ad quietanda archana celestia magis ac magis p̄ quotidiana exercitia se student preparare. Beati q̄ deo vacare gestiūt: z ab oī impedimento seculi se excutiūt. Animaduertere hec oīa mea et claude sensualitat̄ tue ostia vt possis in te audire: quid loquat̄ dñs deus i te hec dicit dilectus tuus Salus tua ego sum: pax tua et vita tua. Seruate apud me: z paces inuenietis. Dimitte omnia transitoria z quere eterna. Quid sunt oīa tēpora/ lia nisi seductoria. Et qd̄ iuuant oēs creaturē: nisi fuerit a creatore deserta: Vibus ergo abdicatis: creatori tuo te redde placidā ac fidelē: vt verā valdeas apprehēdere bñitū dñi.

Quod veritas intus loquitur sine strepitu verborum.

Capitulum. II.

Inquire dñe qz audit suus tu⁹. Seruus tu⁹ ego sū da mihi intellectū: vt scīa testimonia tua. Inclina cor: meū in verba oris tui: sicut vt ros eloquiū tuum. Dicebāt olim filij israel ad moysen loq̄re nobis tu z audiem⁹: nō loquat̄ nob dñs ne for/ tē inuāmur. Non sic dñe nō sic oro: sed magis cū famule p̄beta humilit̄ ac desiderat̄ obsecro. Loq̄re dñe qz audit suus tuus: non

loquat̄ mihi moyses aut aliq; ex p̄betis s̄ potius tu loquere dñe deus inspirator: z illuminator oīm prophetarū: qz tu solus sine eis potes me p̄fecte imbucere illi aut̄ sine te nihil proficiat: possunt quidē verba sonare s̄ sp̄ritū non cōferunt. Pulcherrime dicit̄: s̄ te ta/ cente cor non accendit. Literas tradunt: s̄ tu sensum aperis. Adhiteria p̄ferunt: s̄ tu reseras intellectū signator. Abundata edicit̄: sed tu iuuas ad p̄ficiendū. Gl̄ia ostendit: s̄ tu p̄foras ad ambulandū. Illi foris t̄m̄ agunt s̄ tu corda instruis z illuminas Illi exterioris rigat̄: s̄ tu fecūditatē donas. Illi clamāt verbis: s̄ tu auditū itelligētā tribuis. Nō ergo loquat̄ mihi moyses: s̄ tu dñe deus me⁹ eter/ naveritas: ne forte moriar z sine fructu efficiar. Si fuero tantū foris admonitus z intus non accēsus ne sit mihi ad iudiciū verbū auditum z non factū: cognitū nec amati: creditum z nō seruātū. Loq̄re igit̄ dñe quia audit suus tuus. Verba cū vite eterne habes: loquere mihi ad quālcūq; aie mee p̄solatiōnem: z ad totius vite me emendationē: tibi aut̄ ad gloriā et perpetuum honorem.

Quod verba dei cū humilitate sūt audie/ da: z q̄ multi ea non pōderant. Cap. III.

Ad fili mi verba mea: verba suauis/ sima oēm p̄boz z sapientū hui⁹ mū/ di scīam excedētia Verba mea sp̄s z vita sūt: nec hūano sensū p̄sanda. Nō sūt ad vanā cōplacētā trahēda: s̄ in silentio audiēda z cū oī humilitate atq; affectu magno suscipiēda: z dixi. Beatus ē quē tu eru/ dicis dñe z de lege tua docueris eū: vt mīti/ ges ei a diebus malis et non desoles in terra Ego inquit dñs docui p̄betas ab initio: et vltq; nunc non cesso oibus loq̄: sed multi ad vocem meam surdi sunt z duri. Plures mis/ dum libētius audiūt q̄ deū facilius sequūt̄ carnis sui appetitū q̄ dei beneplacitū. Pro/ mitit mūdus tēporali z parua: z seruitur ei auiditate magna. Ego p̄mitto summa z eter/ na: z torpescūt mortaliū corda. Quis tanta cura mihi in oibus fuit̄ obedit: sicut mūdo z dñi eius seruitur. Erubescē syon ait mare. Et si causam queris audi quare. Pro modicā p̄bēda longa via currit: z p̄ eterna vita vix a multis pes semel a tra leuat̄. Vile precium querit̄: pro vno mūnifimate interdum turpiter litigat̄ et pro vana re et parua. p̄m̄sione die noctūq; fatigari non timetur. Sed pro chodolor: pro bono in cōmutabil: pro p̄e/ mio in cōstabil: pro summo honore et gl̄ia

Quia p̄betas dicit̄
s̄ tu in me tua p̄bet

Quia dicit̄
sicut mare dicit̄

Liber Tercius

interminabili vel ad modicū fatigari pigritatur. Erubescit ergo serue pigre querulose q̄ illi patiores iueniunt ad perditionē q̄ tu ad vitam. Gaudent illi amplius ad vanitatē q̄ tu ad v̄itatē. Equidem a spe sua nōnūq̄ frustrat̄. s̄ p̄missio mea neminē fallit: nec cōsidentē mihi dimittit inanez. **Ad** p̄missi dabo qd̄ dixi implebo: si tū vsq; i finē fidelis in dilectione mea qd̄ p̄miserit. Ego remunera totum oim̄ bonoz: ⁊ fortis p̄bator oim̄ deo totū. Scribe verba mea in corde tuo: ⁊ p̄acta diligenter erūt eni in tēpe tentationis valde necessaria. **Ad** nō intelligis cū legis: cognosces in die visitatōis. Duplicit̄ soleo electos meos visitare: tentatione scilicet ⁊ p̄solatioe. Et duas lectioes eis q̄tōdie lego: v̄nā increpādo eoz vicia. alterā exhortando ad virtutē incrementa. Qui habet v̄ba mea et spernit ea: h̄z qui iudicet eū in nouiss̄. no die.

parede

Dicit dō q̄tōdie vsq; in finē dōm̄m̄

Ratio ad implorandum deuotionis gratiam.

Capitulum. III.

Domine d̄s meus oia bona mea tu es. Et quis ego iuz yr̄ au d̄eā ad te loq;? Ego sum paup̄rim⁹ seruul⁹ tuus et abiectus v̄miculus multo pauperior ⁊ cōtēptibilior: q̄ scio ⁊ dicere audeo. Abem̄eto tū d̄ic q̄ nihil sum nihil h̄eo nihil q; valeo. Tu solus bonus iustus ⁊ sc̄tus: tu oia potes: oia p̄stas: omnia implet: solū peccatorē inanē relinquens. Reminiscere miserationū tuā: d̄ic ⁊ imple cor meū gratia tua q̄ nō vis vana esse opa tua. Quōd possum me tollere in hac misera vita: nisi me cōfortauerit misericōdia ⁊ grana tua? Noli auertere faciem tuā a me, noli visitationē tuā plon̄gare: noli p̄solatōz tuā abstrahere: ne fiat aīa mea sicut tra sine aqua tibi. D̄ic doce me facere voluntatē tuā doce me corā te digne ⁊ hūiliter cōuersari: qz sapia mea tu es: q̄ in v̄itate me cognoscis: et cognouisti an̄q̄ fieret mundus ⁊ an̄q̄ natus essem in mundo.

Quod in veritate ⁊ hūilitate coram deo conuersandum est.

Capitulum. V.

Ili ambula corā me in veritate: ⁊ in simplicitate cordis tui q̄re me semp. Qui ambulat corā me in veritate tū tabit̄ ab incuris malis: ⁊ veritas liberabit eū a seductōib⁹ ⁊ a detractionib⁹ iniq; . Si veritas te liberauerit: vere liber eris ⁊ nō curabis de vanis boim̄ verbis. Domine verū est sicut d̄icis: ita q̄s̄o meū fiat. Veritas tua me doceat ipsa me custodiat: ⁊ vsq; ad salutē sinez me cōducāt. Ipsa me liberet ab oi

affectione mala ⁊ inordinata dilectioe: ⁊ ambulabo tecū in magna cordis libertate. Ego te docebo aut veritas que recta sunt: placita corā me. Cogita peccata tua cū displicentia magna ⁊ merore: ⁊ nunq; reputes te aliquid esse p̄opt̄ opera bona. Reuera peccator es: ⁊ multus passioib⁹ obnoxius ⁊ implicatus. Ex te semp ad nihil tendis ⁊ cito laberis: cito vicens: cito turbaris: cito dissoluens. Nō habes quicq; v̄n̄ possis gloriari s̄ m̄lta v̄n̄ te debes v̄lificarē: quia multo infirmior es: q̄ vales cōprehendere. Nihil ergo magnū tibi videat̄ ex oibus que agis: nihil grāde: nihil p̄ciosum ⁊ admirabile: nihil reputanda ⁊ p̄pareat dignū: nihil altū nihil vere landabile ⁊ desiderabile nisi qd̄ eternū est: placeat tibi sup̄ oia eterna veritas displiceat tibi sup̄ oia vilitas maxima tua. Nihil sic timeas: nihil sic vituperes ⁊ fugias sicut vicia ⁊ peccata tua: que magis displicere debēt q̄ quibet rerum dāna. Quidā nō sincere corā me ambulant: s̄ quadā curiositate ⁊ arrogantia vultu volunt secreta mea scire ⁊ alta dei intellectu gerere: ⁊ suā salutē negligēt. Nō sepe i magnas r̄tationes ⁊ p̄cā p̄pter suā superbiam ⁊ curiositate me eis aduerfante labunt. Time iudicia dei expauesce irā oīporē: noli aīr discutere opa altissimi: s̄ tuas iniquitates perscruta: in quantis reliq̄isti et q̄ multa bona neglexisti. Quidā solū portant suā deuotionem in libro ⁊ quidā in imaginibus: quidāz aīr insignis exteriorib⁹ ⁊ figuris: quidā h̄nt me in ore: s̄ modicū in corde. Sūt ⁊ alij q̄ intellectu illūinat̄ ⁊ affectu purgat̄: ad eter nā sp̄ anhelāt: de terrenis grauit̄ audīūt necessitatib⁹ nature dolent̄ inueniunt: h̄z sentiūt qd̄ veritatis sp̄s loquit̄ in eis: q̄ qui docet eos terrena despiciere ⁊ amare celestia mundum negligere ⁊ celū tota die ac nocte desiderare.

De mirabili effectu dñi amoris. Ca. VI.

Benedico te pater celestis pater dñi mei ihesu xpi: qz mei paup̄is dignatus es recordari. S̄ p̄f̄m̄iaz et de⁹ totius cōsolationis gr̄as ago tibi q̄ me indignū omni p̄solatione q̄nq; tua recreas cōsolatione. Benedico te semp ⁊ glorifico cū vni genito filio tuo et spiritu sancto paracito in secula seculorum. Ex̄a domine deus amatoz sancte meus: cum tu veneris in cor meū exultabunt oia interiora mea. Tu es gloria mea et exultatio cordis mei. Tu spes mea ⁊ refugium meū in die tribulatōis mee. Sed qz ad huc debilis sum in amore ⁊ impfectus in vir

est pulchra p̄ amore dñi p̄cōri imp̄fectus nemo.

hor

tute: ideo necesse habeo a te confortari z conso-
 lari ppterca visita me sepius z instrue disci-
 plinis sanctis. Libera me a passionibus ma-
 lis: z sana cor meū ab omnibus affectionibus
 inordinatis: vt intus sanatus et bñ
 purgatus: aptus efficiar ad amandū fortis ad
 patientiū: stabilis ad perseveradiū. Abagna
 res est amor: magnū omnino bonum: qđ so-
 lum leue facit omne onerosum: z fert equalit
 omne ineqiale. Nā onus sine onere portat:
 et omne amarū dulce ac sapidiū efficit. Amor
 iesu nobilit ad magna op erāda impellit: et
 ad desiderāda semp pfectiora excitat. Amor
 vult esse sursum nec vllis infimis rebus reti-
 neri. Amor vult esse liber et ab oī mundana
 affectione alien⁹: ne internus ei⁹ impediatur
 aspectus ne per aliqđ comodū tēpale impli-
 cationes sustineat aut per in comodū succū-
 bar. Nihil dulcius est amare: nihil fortius: ni-
 hil alti⁹: nihil latius: nihil locūdi⁹: nihil ple-
 nius: nihil melius in celo et in terra: qz amor
 a deo natus est: nec potest nisi in deo sup oīa
 creata requiescere. Amans volat: currit leta-
 tur: liber est z nō tenet: dat omnia p oibus z
 habet omnia in omnibus: qz in vno summo bo-
 no sup omnia quiescit: et qđ omne bonū fluit z
 pcedit. Non respicit ad dona: s̄ ad donantē
 se: puerit sup omnia bona. Amo: modū sp̄ ne-
 scit. s̄ super oēs modū feruiscit. Amor: onus
 non sentit: labores nō reputat: plus affectat
 q̄: valet s̄ impossibilitate nō causat qz cūcta
 sibi posse z licere arbitrat. Valet igit ad oīa
 z mīta iplet z effectui mācipat: vbi nō amās
 deficit z iacet. Amor: vigilat: et dormiēs non
 dormitat. Fatigat: nō lassat artatus nō ar-
 tatur: territus nō cōturbat: s̄ sicut viuax fla-
 ma z ardens facula sursum erumpit: securez
 pertransit. Si quis amat: nouit qđ hec vox
 clamet. Abagnis clamor in auribus dei est:
 ipse ardēs affectus anie que dicit. Deus me
 us amo: me⁹: tu totus meus z ego tuus. Vi-
 lara me in amore: vt discam interiora cordis
 ore degustare: q̄ si tuas sit amare et in amore
 liquefieri et natare. Lenear amore vadēs su-
 pra me pze nimio feruore z stupore. Lantem
 amoris cāticū: sequar te dilectū meū in altū:
 deficiat in laude tua aīa mēa iubilās ex amo-
 re. Amante plus q̄ me nec me nisi ppter te:
 et offies in te qui vere amāt te: sicut iubet lex
 amoris lucens ex te. Est amor: velox: sincer⁹
 pius: iocūdus: z amen⁹: fortis patiens: fidelis
 pudēs: formis: virilis: z seipm nun qđ qrens.
 Vbi enī seipsum aliquis querit: ibi ab amore

cadit. Est amor: circūspectus: humilis: rect⁹
 non mollis: non leuis: nec vanis intendens
 rebus: sobrius: castus: stabilis: quietus: et in
 cunctis sensib⁹ custodit⁹. Est amor: subiect⁹
 et obediēs flatu: sibi vllis et despectus: deo
 deuotus z gratificus p̄sidiens z semp sperās
 in eo etiā cum sibi nō sapit deus: qz sine dolo
 re nō viuif in amore. Qui nō est parat⁹ oīa
 patit ad voluntatē stare dilecti: nō est dign⁹
 amato: appellari. Sp̄oitet amātē oīa dura
 z amara. ppter dilectū libenter amplecti: nec
 ob contraria accedentia ab eo deflecti.

De pbatione veri amatois. Cap. VII.
 Nili non est adhuc fortis et pudens
 amator. Quare dicit: Quia pp̄t mo-
 dicā cōtrarietate deficiat a ceptis: et
 nimis auidē p̄solationē queris. Fortis ama-
 tor: stat in tētationib⁹: nec callidis credit per-
 suasionib⁹ inimici: sicut in p̄p̄ris ei placeo:
 ita nec in aduers⁹ displiceo. Pudēs amatoz
 nō tā donū amānis cōsiderat q̄ dantis amo-
 rem. Affectū potius atēdit q̄ cēsum: z infra
 dilectū oīa data ponit. Nobilis amato: non
 quiescit in dono: s̄ in me sup oēs dono. Nō est
 ideo totū p̄ditū: si qis mū⁹ bene de me vel
 de sc̄is meis sentis q̄ velles. Affect⁹ ille bo-
 nus dulcis que interdū papis: affectus gra-
 tie presentis est z quidā p̄gressus p̄fic cele-
 stis. sup quo nō nimīū imittendū qz vadit z
 venit. Lertare at aduersus incidētēs malos
 anī mot⁹ suggestionēz spernere dyaboli in
 signe est virtutis z magni merit. Non ergo
 te turbent aliene fantasie de quacūqz mate-
 ria ingeste. Fonte sua p̄positū z intētionem
 rectā ad deū. Nec est illusio q̄ aliqui in excel-
 sum subito raperis: z statim ad ineptias soli-
 tas cordis reuerteris. Illas ei inuite magis
 pateris q̄ agis: z q̄z diu displicent z remitte-
 ris: meritū est z non perdis. Sato q̄ anti-
 quus inimicus oīno nitit̄ impedire desideriu
 tuū in bono et ab oī deuoto exercitio cuacia
 rea: sanctorz scz cultu a pie passionis mee me-
 moria: peccatorz vili recordatiōe a prop̄ij
 cordis custodia: z a firmo p̄posito p̄ficiendū
 in virtute. Abultas malas cogitatiōes inger-
 rit vt rediū tibi faciat et horroz vt ab ofone
 reuocet z sacra lectione. Displacet sibi humil-
 p̄fessor si possit: a coione cessare faceret. Nō
 credas ei neqz cures illū: s̄ sepius tibi dece-
 ptionis tēderit laqos. Sibi iputa cū mala
 ingerit z imūda: vicio illi. Glade imūde spi-
 ritus crudeliter miser: valde imūd⁹ es tu qui
 talia infero auribus meis. Discede a me se/
 b ij

amor ubi
fficit

amor
amor z flectit

ficit amor pro
supremis

Amor ubi
dicit

Amor ubi
supremis

Amor ubi
supremis

Amor ubi
supremis

amor
supremis

ductor pessime: nō hēbis in me partē vllaz: s̄
iesus mecū erit tanq̄ bellator fortis: tū sta/
bis cōsufus. Abalo potius mori t̄ oēm penā
subire q̄ tibi consentire. Tace et obmutescē
non auidā tē amplius: licet mihi plures mor/
liris molestias. Dñs illūinatio mea et salus
mea quē timebo? Dñs p̄tor vite mee: a q̄
trepidabo? Si cōsistat aduersū me castra:
non timebit cor meū. Dñs adiutor me⁹ t̄ re/
dēptor me⁹. Certa tā q̄ miles bonus: t̄ si inē/
dū ex fra gilitate coruris resume vires forio
res priorib⁹ cōsides de ampliori gratia mea
et multū p̄caue a vana cōplacenta t̄ supbia
p̄pter hoc multi in erroiē ducunt: t̄ in cecita
tem penē incurabile q̄nq̄ labunt. Sit tibi in
cautelā et perpetuā humilitatē ruina hec sus/
perborū de se stulte p̄sumentium.

De occultanda grana sub humilitatis cu
stodia. Capitulum. VIII.

Hūi vtilius est nobis securius deuotio
nis gratiam abscondere nec in altuz
tē effere nec multuz inde loqui neq̄
multū ponderare: s̄ magis temētēp̄m desp̄s
cere t̄ tan q̄ indiguo datā timere. Nō ē huic
affectōi tenacius inherendū: q̄ citius pōt mu
tari in frū. Cogita in ḡra q̄ miser et inops
esse soles sine ḡra. Nec est in eo tantū spūalis
vite p̄fectus cū cōsolationis habueris ḡram
s̄ cū hūiliter t̄ abnegate patientēz tuleris ei⁹
subtractionē: ita q̄ tūc ab ofonīs studio non
torpeas nec reliqua opa tua ex vsu faciēda
oīno dilabi p̄mitas: s̄ sicut melius poteris
t̄ intellexeris: libentē q̄ in te est facias: nec pro
pter ariditatē seu anxietatē mentis quā sen/
tis te totaliter negligas. Multi enī sunt qui
cum non bene eis successerint: statim impari
entes sunt aut desides. Non enī semp est in
potestate hoīs vīa eis: s̄ dei est dare t̄ cōsola
ri q̄ vult et quantū vult t̄ cui vult: sicut sibi
placuerit: t̄ nō amplius. Quidā incauti pro
pter deuotionis gratiā seip̄s destruxerunt
quia plus agere voluerunt q̄ potuerūt. Nō
pensantes sue paruitatis mensuraz s̄ magis
cordis affectū sequētes q̄ rōnis iudiciū. Et
q̄ maiorā p̄sumperūt q̄ deo placitū fuit id
circo ḡram cito p̄diderunt. Facti sunt iopes
t̄ viles relictī: qui in celum posuerunt nidum
sibi: vt hūillati et depauperati discant nō in
alīs suis volare s̄ sub pennīs meis sperare.
Qui adhuc noui sunt t̄ imperiti in via domi
ni nisi cōsilio discretorū se regant: facili⁹ de/
cipi possunt t̄ elidi. Quod si suū sentire ma/
gis sequi q̄ alijs exercitatis credere volunt:

De hoc v̄p̄
v̄p̄

sub humilitate
vicia demerit

quod quid p̄ de h̄p̄

erit eis periculosus exitus: si tunc retrabi a p̄
prio cōceptu nō voluerint. Raro sibi p̄sa
pientes ab alijs regi humilīr panunt. Abes
us est modicū sapere cū humilitate et parua
intelligētia: q̄ magni sciētiaz thesauri: cum
vana cōplacētia. Abelus est tibi min⁹ ha/
berē: q̄ multū vnde posses sup̄bare. Nō sanis
discrete agit qui se totū leticie tradit: obliuī/
scens p̄sine inopie sue: et casti timoris dñi
qui timet gratiā ablatam amittere. Nō etiā
satis v̄tose sapit qui tempe aduersitatis et
cuiusq̄ grauitatis nimis desperatē se gerit
min⁹ fidētē s̄ me q̄ oportet recogitat ac sen/
tit. Qui tēpe pacis nimis securus esse volue
rit. sepe tēpe belli nimis deiectus t̄ formido/
losus reperiet. Si scires fem̄p hūiliter modi
cus in te p̄manere: nec nō spm̄ tuū bene mo/
derare ac regere: nō incideres tam cito in pe/
riculūz offensam. In ostiū bonū est: vt seruo
ris sp̄ritu cōcepto mediteris quid futurū sit
abscedente lumine. Quod dum contigerit:
recogita et deuoluēte p̄te posse reueri: quaz ad
cautelam tibi: mihi autē ad gloriā ad tēpus
subtraxi. Utilior est enī sepe talis p̄batio q̄
si semp prospera p̄o tua habere voluntate
Nā merita non sunt ex hoc estimāda si quis
plures vissiones aut cōsolationēs habeat: vel
si peritus sit in scripturis aut i altiori ponatur
gradu: s̄ si vera fuerit humilitate fundatus
t̄ diuina charitate repletus: si dei honorē pu
re t̄ integre semp querat: si seip̄m nihil repu
tet: t̄ in veritate despiciat atq̄ ab alijs etiam
despiciat hūiliter magi gaudeat q̄ honorari.
De vili estimatōe susp̄sus i oculū dī. Ca. IX.

Hic dicitur ad dñm meū cū sim puluiz
cinis. Si me ampli⁹ reputauero: ce
te tu stas s̄ me: t̄ dicitur testimoniū ve
rum iniquitates mee: nec possum d̄dicere. Si
autē me vilificauero et ad nihilū redegero et
ab omni p̄pria reputatōe defecero atq̄ sicut
sum puluericaueo: erit mihi p̄p̄tia ḡra tua
et vicina cordi meo lux tua t̄ omnis estimatio
quātulacūq̄ minima i valle nihilēitatis mee
submergetur et p̄bit in eternū. Tū offendēs
me mihi quid sum: qd̄ fuit de q̄ veni: q̄ nihil
et nesciui. Si mihi ipsi relinquo: ecce nihil et
tota infirmitas. Si autē subito me respexeris
statim fortis efficiō: et nouo repleor gaudio
Et mirū valde q̄ sic repēte s̄beo: t̄ tam be
nigne a te cōplector: q̄ p̄prio pondere sp̄ ad
ima fero: facit h̄ amor: tuus gratia: p̄ueniēs
me t̄ in tā mltis s̄bueniēs nēcitatā: a quō
quoq̄ custodiēs me p̄culis: ab inuiseris vt

vere dicā eripiens malis. **A**be siquidē male amando me perdidit et te solū q̄rendo et pure amādo me et te parit inuenit: atq; ex amore p̄ fundus ad nihilū me redegit. Quia tu o dulcissime facis meū supra meritū onis: et supra id q̄s audeo sperare vel rogare. **B**enedic' sis de' meus qz licet ego oibus bonis sim indignus: tua tñ nobilitas et infinita bonitas nūq; cessat bñ facere etiā ingratis et lōge a te auer s̄z. **L**ouente nos a te: vt sim' q̄i: hūiles et de uon: q; sal' nra tu es: virtus et fortitudo nra.

Quod omnia ad deū sicut ad finē vltimū sunt referēda. **Capitulum. X.**

Illi ego debeo esse finis tuus supm' et vltimat' si vere desideras eē bñs

Ex hac intencōe purificabit affect' tuus sepius ad seipsum et ad creaturas male incuruatus. **N**ā si teipm in aliquo q̄ris stati in te deficiat et arefcis. **I**ta ergo ad me prin cipalit' referas qz ego sum qui oia dedi. Sic singula p̄sidera: sicut ex summo bono manā: tia: et iō ad me tanq; ad suā originē cūcta sūt reducenda. **E**t me pusillus et magnus paup et diues tanq; ex fonte viuo aqua hauriunt viuum: et q; tibi sponte et libere desuūit: gra tiam p̄ gratia accipit. **Q**ui autē extra me vo luerit gloriari vel in aliquo p̄uato bono de lectari: nō stabilit' in vero gaudio neq; i cor de suo dilatabit: s; multiplicat impediet et an gustiabit. **R**esponde tibi de bono ascribere debes: nec alicui hōi vntē attribuas: s; totū da deo: sine quo nihil hz hō. **E**go totū dedi: ego totū re hē: volo: et cū magna districtōe gr̄arū actiones requiro. **H**ec est vitas qua fi gatur glorie vanitas. **E**t si intrauerit celestis grana et vera charitas: non erit aliq; inuidia nec cōtractio cordis: neq; p̄uatus amor oc cupabit. **V**incit enī oia diuina charitas et di larat oēs anie vires. **S**ic recte sapis: in me so lo gaudeb: in me solo sperabis: qz nemo bo nus nisi solus deus: qui est sup oia laudād' et in omnibus benedicendus.

Quod spero mōdo dulce ē fuisse dō. **Ca. XI.**

Unc iterū loquor dñe et nō silebo: di cam in auribus dei mei: dñi mei et re gis mei qui est in excelsis. **Q**z mag' multitudine dulcedinis tue dñe: quā abscondi sti timentibus te. **S**z qd es amāntibus: qd toto corde tibi fuitētibz. **V**ere ineffabilis dulce do p̄tēplatiōis tue: quā largiris amātib' te. **I**n hoc maxime ofidisti dulcedinē charitatis tue: qz cum nō essem: fecisti me et cum errare longe a te reduxisti me: vt seruire tibi prece

pisti vt diligaz te. **S**ons amoris p̄petui qd dicam de te: quō potero nō obtinui: qui mei dignatus es recordari: **E**tia postq; trahui et peri: fecisti vtra oēm spem misericōdiaz cū fudo tuo: et vtra oē meritū grām et amicitia et hōi bñisti. **Q**uid retribuā tibi p̄ gra ista: **N**ō: ei oibus dāni est vt oibus abdicatis seculo res nuncient et monasticā vitā assument. **R**ūq; d magnū est vt tibi seruiā cui ois creatura ser uire tenet: **N**on magnū mibi videre d; serui re tibi. **S** post hoc mibi imaginū et admirādū apparet: qz tam pauperē et indignū dignaris in seruiū recipere: et dilectis suis tuis adunare. **E**cce oia tua sunt que habeo et vnde tibi ser uio. **V**erūtāme viceruērsa tu magis mibi ser uis qz ego tibi. **E**cce celū et terrā q; in minutis s̄rio hōis creasti p̄sto sunt et faciū quonidiē q̄cunq; mandasti. **E**t hoc parū est: quin etiā angelos in ministerio hōis creasti et ordiasti. **T**rāscendit autē bec oia qz tuiple fuisse hōi di gnatus es et teipm ei daturū pmisisti. **Q**uid dabo tibi p̄ oib' istis milibus bonis. **V**tinā possem tibi fuisse cūctis dieb' vite mee vntā vel vno die dignū seruitiū exhibere sufficere. **V**ere tu es dignus oī fuitio: oī honore laut de eterna. **V**ere dñs meus est ego paup fer uis tuus: qui totis virib' teneor tibi seruire: nec vnq; in laudib' tuis debeo fastidiere. **S**ic volo sc̄i desidero: et quicqd mibi deest tu di gnis supplere. **A**bagn' honore magna glo ria tibi seruire et oia p̄pter te continere. **H**a/ bebunt enī grām magnā q; sponte se subiece runt tue sc̄issime seruitiū. **I**nueniēt statim s; simā sanctis p̄s; p̄olationē qui p̄ amore tuo carnalē abiecerūt delectatiōē p̄sequēt mā: gnā cordis libertatē: q; artam p̄ noie tuo in/ grediumf viā et oēm mūdānā neglexerunt cui ram. **H** grata et iocūda dei seruitiū: qua hō veracit' efficit liber et sc̄us. **H** sacer status re ligiosi famulatus qui hōiem angelis reddidit equalē: deo placibile demonib' terribilē: et cunctis fidelibus cōmendabile. **H** amplec tendūz sp̄ optandū seruitiū q; sumimū p̄me ref bonūz gaudiū acq̄rit sine fine mansurū.

Quod desideria cordis ex amanda sunt et moderanda. **Capitulum. XII.**

Illi oportet te ad huc multa ad discere qz nec dū bene didicisti. **Q**ue sunt hec dñe? **E**t desiderū tuū ponas toto taliter s̄m bñplacitū meū: et tuipsum amatoz non sis: s; mee voluntatis cupidinis amatoz et emulatoz. **D**esideria te sepe accendūz: et vbe menter impellūz: s; considera an p̄pter bonū

*gratia actio p̄ caritate
dicitur mag' dicitur p̄
et gloriā dicitur p̄
p̄ vntē p̄ hōiem*

*vntē ad vntē dñi
posse dignū fieri
et hōie*

*q̄si nō deest p̄p̄
dignū est hōie*

Sacer status religio

*ad dñm
na ref
vntē*

*meo
lūm
p̄ hōie*

b lllj

rem meū an ppter tuū cōmodū magis mo-
lear. Si ego sū i cā: dñi puer? cris quomōdū
q ordinauero. Si at de ppo q̄sū aliquid latz
ecce b̄ ē qd̄ te ipedit z grauāt. Laue ergo ne
numū imitari sup desiderio p̄cepto me nō
cōsulto: ne forte postea peniteat z displicat
qd̄ dmo placuit z q̄sū p̄ meliore zelasti. Non
ent ois affectio q̄ uidef bona s̄ anim est seq̄n
da: s; nec omnis contraria affectio ad p̄mū
fugienda. Expediit interdū refrenatione vti
etiā i bonis studijs et desiderijs: ne p̄ impor-
tunitatē mētis distracionē incurras ne alijs
p̄ indisciplinacionē scādaliū generes: vel etiā
p̄ resistentiā alioy subito turberis z corruas.
Interdū p̄o oportet violentia vti et viriliter
apetūtu sensistō fire: nec ad uertere qd̄ velit
caro z qd̄ nō uelit: s; hoc magis satagere vt
subiecta sit etiā nolēs spūi: et tādū castigari
d̄z cogi seruitūi subelatione parata sit ad
ota paucifq̄ p̄terat d̄scat z simplicib⁹ dele-
ctari: nec s̄ aliqd̄ incōueniens murmurare.

De informatiōe patientie z iucundine ad
uersus occupiscentias. Capitulum. XIII.

Domine dñe deus vt audio patia est
mibi valde necessaria: multa enī in
hoc vita accidit tria. Hā qualiscun-
q̄ ordinauero de pace mea: nō pōt eē sine delo
z dolore vtra meā. Ita ē sili. Mō aut̄ volo
te talē q̄rere pacē q̄ tentatōib⁹ careat aut cō-
traria nō sentiat: sed tūc etiā estimare te pacē
inuenisse: cū fueris postea tribulatōib⁹ exer-
citatus z i multis p̄tranatibus p̄bat⁹. Si
dixeris te nō multa posse pati: quō tūc susti-
nebis ignē purgatorij: De duob⁹ malis sem-
per minus malum est eligēdū. Ut ergo eter-
na futura supplicia possis euadere: mala p̄e-
sentia studeas p̄ deo equanimit̄ tolerare. An
putas q̄ hoies seculi hui⁹ nihil aut paz̄ pati-
antur? Nec hoc inuenies etiā si delicatissimos
questeris. Sed h̄nt inquis multas delectatō-
nes z p̄prias sequunt̄ volūtates: iōq; parij
pōderant suas tribulatōes. Esto q̄ ita sit vt
habeat quicqd̄ voluerit s; q̄dū putas du-
rabit: Ecce quēadmodū sū⁹ deficient abū-
dantes in seculo: z nulla erit recordatio p̄te-
ritoz gaudioy. Sed z cū adhuc viuūt: nō s̄
ne amaritudinē z tedio ac timore in eis quic-
scunt. Et z cadē nāq; re vñ delectationē cō-
cipiunt: sibi inde doloris penā frequenter reci-
piūt. Iuste illis fit vt q̄ inordinatē delectati-
ones q̄rūt sequūt̄: nō sine amaritudine z cō-
fusione eas expleāt. Q̄ q̄ breues: q̄ false q̄ in
ordinate z turpes oēs sunt. Ueritū p̄ ebrie-

pl. p. q. impia. in cas. delectat. i. d. p.

tatez cecitate nō intelligūt: s; velut murea ala-
lia ppter modicū corruptibil̄ vite delectamē-
tū. morē a se incurrūt. Tu ergo fili post cōmū
piscēnas tuas nō eas: z a volūtate tua quere-
tere. Delectare in dño: z dabit tibi p̄titiones
cordis tui. Et cū si p̄eracit̄ vis delectari z ab-
undantius a me p̄olari: ecce in contēptu om-
niū mūdanoz z in abscisiōe oim infimaz ne-
lectanonū erit b̄sidicio tua: z copiosa redde-
tur tibi consolatio. Et quātoplus te ab oi cre-
aturaz solatio subtraxero: tāto i me suauio-
res z potētiōres p̄olatōes inuenies. Sed p̄-
mo nō sine qdā tristitia z labore certamis ad
has p̄tinges. Obstitet inuolita p̄fectio s; me-
lioz p̄suetudine deuicēf. Remurmurabit ca-
ro: s; seruoze spūs refrenabit. Instigabit te z
exacerbatit serpens antiqu⁹: s; orōne fugabit
s̄sup et labore vtili adit⁹: ci magn⁹ obstruet.

De obedientia hūilis subditi ad exemplū
iesu christi. Capitulum. XIII.

Illi qui se subtrahere nūc ab obedi-
entia: ipse se subtrahit a ḡsa. Et q̄ que-
rit h̄re p̄tinata: amittit cōia. Qui nō
libent̄ z sponte suo superiorē se subdit: signū
est q̄ caro sua necdū p̄tate sibi obedit: s; sepe
recalcitrat z murmurat. Disce q̄ celerit̄ supio-
ri tuo te submittere: icā: carnē p̄p̄ia optas sub-
iugare. L. itī nāq; et ceteri vincit d̄mice: si i-
terio: hō nō fuerit deuastat⁹. Nō ē molestioz
z peioz a se hostis q̄ tu ipse tibi: nō b̄n̄ p̄o: d̄al
spiritui. Oportet enī vix te assumere tuip⁹
cōtēptū: si vis p̄ualere aduersus carnē z san-
guinē: q; adhuc nimis inordinate te diligitis:
iō pleno te resignare alioy volūtati trepidas.
S; qd̄ magnū tu q̄ puluis oēs tibi s̄: ppter
deū te subdis hōi: qm̄ ego oēs z altissim⁹ qui
cūcta creauit et nibilo: me hōi ppter te hūilē
subiecti. Facit sū oī hūilim⁹ z ifim⁹: vt tuā su-
p̄bia mea hūilitate vicēs. Disce obtpare pul-
uis: disce te hūiliare tra z lim⁹: z sub oim peo-
b⁹ scurare: disce volūtates tuas frāgē z ad-
uē m̄ subiectionez te dare. Exardesce z te nec
patiaz timorē i te viuē: s; ita subiectū z pul-
uis te exhibe vt oēs sup te abulare possint: et
sicut lutū plateaz calcare. Quis hēs hō in
anis cōgri? Quis seruide patō: potes hōicē
exprobatūz tibi: q̄ tonēs deū offēdisti: z to-
tiēs isernū meruisti. Sed peccat tibi oculus
meus q̄ preciosa fuit anima tua in cōspectu
meo vt cognosceres dilectionē meam z gra-
tia s̄ semp b̄ficiis meis existeres: z ad vcras
subiectionē z hūilitatē te iugiter darcē: pati-
enterq; p̄p̄ia cōtēptum serres.

In oib⁹ q̄ s̄le d̄m
z deuota oia
s̄o ois appo b̄o
z q̄ refrenāe
causā d̄ p̄d̄o

p̄tata n̄na

De d̄p̄tā p̄p̄te
paz̄ quō p̄d̄o
z p̄p̄tē

pl. antea q̄
f̄m̄ d̄p̄tē
s̄le v̄m̄t̄
m̄m̄ m̄m̄

Que nra dicitur
p[ro]p[ri]e op[er]a p[ro]p[ri]a

De imitatione christi

De occultis dei iudicijs consideradis ne extollamur in bonis et mala. Cap. XV

Thomas sup me iudicia tua dicit: t[em]p[or]e morte ac tremere p[ro]cutis o[mn]ia ossa mea et exparuescit aia mea valde. Sto atq[ue] tonitruus considero: q[ui] celi n[on] s[un]t m[un]di in p[ro]p[ri]e tu tuo. Si i angelis rep[er]it p[ro]p[ri]a[n]tate nec t[em]p[or]e pep[er]isti: q[ui]d fiet de me. Cecider[un]t stelle de celo: rego pulvis q[ui]d p[ro]fumo: Quoz opa videban[is] laudabilia cecider[un]t ad infima: et q[ui] comedebat pan[em] angeloz: vidi s[un]t q[ui]s delectari porcoru[m]: Nulla est q[ui] scitatis: si man[us] tuam die retrahas. Nulla sapientia p[ro]dest: si gubernare desistas. Nulla iuvat fortitudo: si p[ro]feruare desinas. Nulla secura castitas: si ea n[on] p[ro]tegas: Nulla p[ro]p[ri]a p[ro]dest custodia: si n[on] assit tua sacra vigilatia. Nam relicti mergimur et p[ro]p[ri]a: v[is]itasti n[on] viuim[us] et erigimur. Instabiles quippe sum[us]: s[ed] p[er] te c[on]firmamur: tepescimus: s[ed] a te accedimur. S[ed] h[ab]u[er]it et abiecti mihi de meip[s]o sentie[n]t[ur] e[st]: q[ui] nihil pendend[um] si q[ui]d bono videor[is] b[ea]t[us] q[ui] p[ro]funde me submittere debeo sub abyssalib[us] iudicijs tuis dicit vbi nihil aliud me e[st] iuenio q[ui] nihil et nihil. N[on] p[ro]dus immensu[m]: o pelag[us] intransitabile: vbi nihil de me rep[er]io q[ui] in toto nihil. T[ibi] est q[ui] latebra gl[ori]e: vbi p[ro]fidentia de gl[ori]a p[ro]cepta: Absorpta e[st] ois gl[ori]a vana in p[ro]funditate iudicioz tuoz sup me. Quid est ois caro in p[ro]spectu tuo. Nihil gl[ori]ab[is] luttu[m] p[ro]tra formant[ur] se: Quos p[ro]t[er] erigi vaniloq[ui]o: cui[us] cor in veritate subiecit e[st] deo: N[on] e[st] totus mundus engeret que sibi subiecit veritas nec oim laudantiu[m] ore mouebit q[ui] tota spem suam in deo firmavit. N[on] e[st] ipsi q[ui] loquuntur ecce ois nihil: et deficiit cu[m] sonitu verboz. Veritas aut[em] v[er]i manet in eternu[m].

Qualiter standu[m] sit ac dicend[um] in omni re desiderabili. Cap. XVI

Illi sic dicas i o[mn]i re. Dicit si tibi placit[um] fuerit fiat h[ec] ita. Dicit si sit honor tu[us] fiat h[ec] in no[m]i[n]e tuo. Dicit si tibi videris expedire et vtile e[st] p[ro]p[ri]a ueris tunc da mihi h[ec] v[er]u[m] ad honore[m] tuu[m]: s[ed] si tibi nociu[m] fore cogueris nec aie mee salu[m] p[ro]dest: aufer a me tale desideriu[m]. N[on] eni[m] o[mn]e desideriu[m] a sp[irit]u s[an]cto e[st] eti[am] si h[oc] videat rectu[m] aut bonu[m]. Difficile e[st] p[ro]p[ri]o n[on] iudicare an sp[irit]us bonus aut alie[n]s te impellat ad desiderad[um] h[oc] vel illud: an eti[am] ex p[ro]p[ri]o mouearis sp[irit]u. Abulti in fine sunt decepti: q[ui] primo bono sp[irit]u videbantur inducti. Ig[itu]r semp[er] cum timore dei a cordis h[um]ilitate desiderad[um] e[st] et pete[n]d[um] quicquid de

Desiderabile quicquid dicitur a deo p[er] te p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e ad p[ro]p[ri]etatem ac in omni re

considerabile me[n]i occurrat: marteq[ue] cu[m] p[ro]p[ri]a re signat[ur]e mihi totu[m] p[ro]mitt[ur] e[st] atq[ue] dicend[um]. Dicit tu scis q[ui]d meli[us] e[st] fac h[ec] vel illud sic volueris. Da q[ui]d vis et q[ui]d vis et q[ui]d vis. Fac cu[m] sicut scis et sicut tibi magis placuerit: et ma[gn]o: hono[r]e tu[us] fuerit. Donec me vbi vis et libere age mecu[m] in oib[us]. In manu tua ego s[un]t: gyra et reuerfa me p[er] circuitu[m]. E[st] ego reuerfus tuus parat[us] ad oia: q[ui] n[on] desidero mihi v[er]e: s[ed] tibi v[er]it[ate] digna et p[ro]fecte. Oro p[ro] b[ea]t[is] placito dei p[ro]ficiendo. Cap. XVII.

Concede mihi benignissime iesu gratia tua. vt mecu[m] sit et mecu[m] laborer: mecu[m] visq[ue] v[er]it[ate] in fine p[ro]ferer. Da mihi s[ed] desiderare et velle: q[ui]d tibi magis acceptu[m] et carius placet. Tua voluntas mea sit: et mea voluntas tua sequat[ur] sp[irit]u[m] et optime e[st] p[ro]p[ri]o det. Sit mihi v[er]u[m] velle et nolle tecu[m] nec aliud posse velle ac nolle nisi q[ui]d tu vis et nolis. Da mihi oib[us] mori q[ui] in m[un]do s[un]t: et p[ro]p[ri]e te amare p[ro]p[ri]e et nesciri in hoc seculo. Da mihi sup oia desiderata in te q[ui]desere et cor mecu[m] in te pacificare. Tu vera pax cordis: tu sola req[ui]es extra te oia s[un]t dura et inquietata. In hac pace in idip[s]o: h[ec] est i te vno sumo et etno bono: no[n] p[ro]p[ri]am et requiescam.

Ad verum solatiu[m] in solo deo est querendum. Cap. XVIII.

Quicquid desiderare vel cogitare possum ad solatiu[m] meuz: n[on] h[ab]eo p[ro]p[ri]e in posteru[m]. Quod si oia solatia m[un]di solus habere[is] z oib[us] delictis frui possem certu[m] est q[ui] diu durare n[on] possent. Tu n[on] poteris aia mea plene solari nec p[ro]fecte recreari nisi in deo solator[is] pauper et susceptor: h[um]ilit[us] expecta modicu[m] aia mea: expecta d[omi]n[u]m p[ro]missu[m] et habeb[is] abudantia[m] oim bonoz in celo. Si nimis iordiate ista appet[er]is p[ro]p[ri]a: p[ro]dest ena et celestia. Sint t[em]p[or]alia i v[er]su: etna i desiderio. N[on] potes aliq[ui]d bono t[em]p[or]ali satiare q[ui] ad fruenda n[on] est creata. Etia[m] si oia bona creata h[ab]es: n[on] posses e[ss]e felix et b[ea]t[us]: s[ed] i deo q[ui] cuncta creauit: tua b[ea]t[us] iudicio tua et felicitas p[ro]p[ri]a: n[on] q[ui]s videret et laudat a stultis m[un]di amatorib[us]: s[ed] q[ui] expectat boni xpi fideles: p[ro]p[ri]a iudicio sp[irit]uales ac m[un]di corde q[ui] p[ro]p[ri]a iudicio in celis. Etia[m] e[st] breue o[mn]e h[um]anu[m] solatiu[m]. B[ea]t[us] v[er]u[m] solatiu[m]: q[ui]d in p[ro]p[ri]a v[er]itate pap[is] Deuot[us] h[oc] vbiq[ue] sec[un]d[u]m fert solator[is] suu[m] iesu[m] et dicit ad e[ss]e. Adesto mihi d[omi]n[e] iesu i o[mn]i loco et t[em]p[or]e. Ibec mihi sit c[on]solatio: lib[er]et velle carere oim h[um]ano solatio. Et si tua desuerit c[on]solatio sit mihi tua voluntas et iusta p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]o sumo

de p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a de

de nimis iordiate p[ro]p[ri]a appet[er]is p[ro]p[ri]a

de h[um]ano h[um]ano v[er]u[m] de deuot[us]

Liber Tertius

Quod ergo p. me. et quod videri
deum est

solatio. **N**ō enī impetū trāscris: neq; in
eternū cōmāberis: **Q**uis oīs sollicitudo
in deo pōnda est.

Cap. XIX.

Illi sine me tecū agere qđ volo: ego
scio qđ expedit tibi. Tu cogitas vt
hō: in multis sentis sicut tibi hūan^o
suadet affectus. Dñe verū est qđ dicis. Ada
ior est sollicitudo tua. p me qđ oīs cura quam
ego possū gerere p me. Illūis enī causaliter
stat qđ nō pūctit oēm sollicitudinem suā in te.
Dñe dūmō volūtas mea recta et firma ad te
pmaneat fac de me qđqd tibi placuerit. Nō
enī pōt esse nisi bonū: quicqđ de me feceris.
Si me vis esse in tenebris: sis bñdictus: et si
me vis esse in luce: sis iterū bñdictus. Si me
dignaris p̄olari sis bñdictus: et si me vis tri
bulari: que sis p̄ bñdictus. Illi sic oportet
te stare: si mecum desideras ambulare. Ita
p̄mptus debes eē ad patiēdiū: sicut ad gau
dendiū. Ita libēter debes eē inops et paup si
cur plen^o et diues. Dñe libēter patiā p te: qđ
qd volueris venire sup me. Indifferēter vo
lo de manu tua bonū et malū: dulce et amarū:
letū et triste suscipere: p oibus mihi p̄tingētī
bus grās agere. Custodi me ab oi p̄ctō: nō
timebo mortē nec infernū: dūmō in eternū me
nō p̄jicias: nec oleas me de libro vite: non
mibi nocebit qđqd venerit tribulatiōnis sup
me. **Q**uis t̄pales miserie. xpi exēplo eq̄ni
miser sunt ferende.

Cap. XX.

Illi ego descēdi de celo p tua salute:
suscepi tuas miserias nō necessitate
s̄ charitate trahēte: vt patiām discer
res et t̄pales miserias nō indignan^{tes} ferres.
Nā ab hora ortus mei vsq; ad exitū i cruce
nō defuit mihi tolerātia doloris. Defectū re
rū t̄paliū magnū habui: multas q̄rimonias
de me frequēter audiui: p̄sulsōes et opprobria
benigne sustinui: p bñficijs in gratitudinem
recepti p miraculis blasphemias: p doctrīa
rēp̄b̄siones. Dñe qz fuisse patiēsi vita tua:
in h̄ marie imp̄ledo p̄ceptū p̄fīs tui: dignū ē
vt ego miserum p̄ctō: fm volūtate tuā pa
tiēter me sustineā: et donec ipse voluens: on^o
corruptibilis vite p salute mea portē. Nā et
si onerosā sentī p̄s vita facta est tū iam p
gratiā tuā valde meritoria: atq; exēplo tuo
sc̄tōz tuoz vestigijs infirmis tolerabilior: et
clarior: s̄ et multo magis p̄solatio: qđ olim
in lege veteri fuerat: cū porta celi clausa p̄si
steret: obscurior: etas via videbāt q̄n iam
pauci regnū celoz q̄rere curabāt s̄ neq; qui
tunc iusti erāt et saluādi: an passiōe tuā et sa

Sub impetū ad p̄
quid p̄stā gaudia

Passio est ex q̄m
p̄ motū et a nob
p̄cam

cre mortē debitū celeste regnū poterāt intro
ire. **Q**uantas tibi grās teneo: referre: q; re
ctā et bonā viā dignat^{us} es mihi et dūctis fide
lib^o ad eternū regnū tuū ondere. Nā vita tua
via nra: et p sanctā patriām ambulā: ad te
es corona nra. Illi tu nos p̄cessisses et do
cuisses: qđ sed curaret: hui quāti lōge retro
q; manerēt: nisi tua p̄clara exēpla inspicerēt
Ecce adhuc tepescim^{us} auditis tot signis tu
is et doctrinis: qđ fieret si tūm lumē ad sequē
dū et nō haberemus.

De tolerātia iniuriarū et qđ versus patie

pbetur. Cap. XXI.

Uid est qđ loqris fili. **L**essa condī
q̄ **C**onsidera meā et alioz sc̄tōz et passio
nē. Rondū vsq; ad sanguinem restā
sti. Parū ē qđ tu patieris in p̄pato eoz: qui
tam multa passi sūt: tā fortiter tentati: tā gra
uiter tribulati: tā multip̄ pbati et exercitati
S̄ oportet te igit alioz grauiora ad mentē re
ducere: vt leui^{us} feras tua minima. Est tī tibi
minima nō vidēt: vide ne h̄ tua faciat im
patia. Siue tū parua siue magna sint: stude
cūcta patiēter ferre. Quāto meli^{us} te ad pati
endiū disponis: tāto sapienti^{us} agis et ampli^{us}
pmereris et feres leui^{us}: aio et vsū ad h̄ nō se
gnit paratis. Nec dicas nō valeo h̄ ab hoīe
tali pati: nec huiusmodi mihi patiēda tū
graue enī intulit dām et impropert mihi q̄
nūq; cogitauerā: s̄ ab alio libēter patiā et si
cut panēda videro. Inspicēs et talis cogita
tio q̄ virtutē patie nō p̄siderat nec a q̄ coroz
nāda erit: s̄ magis p̄sona et offensas sibi il
lataz p̄ddit. Nō est ver^o patiō: qđ nō vult
pati nisi quantū sibi visū fuerit et a q̄ sibi pla
cuerit **V**erus autē patiō nō attendit a q̄ hoīe
vrū a plato suo an ab aliq̄ eq̄li aut inferiori
vrū a bono et sc̄tō viro vel p̄uicioz in digno
exerceat: s̄ in differenter ab oi creatura q̄strī
cūz q̄ tūcūq; ei aliqđ aduersi acciderit: to
tū h̄ gratāter de manu dei accipit et in gēs lu
crū reputat q; nihil apud deū q̄strū libet par
uū p̄ deo tū passum poterit sine merito trāh
re. **E**sto igit expedit^{us} ad pugnā: si vis h̄fevi
ctōziā. Sine certamine nō poteris venire ad
patiētie cozonari: pati nō vis reculas co
ronari: si autem cozonari desideras: certa vi
rilitē: sustine patiēter. Sine labore nō ten
ditur ad requiem: nec sine pugna peruenit
ad victōziām. **S**ac mihi oñe possibile p̄ grā
tiā: qđ mihi impossibile vidēt p naturā. Tu
scis q; modicū possū pati: et cito desicio: le
ui exurgēte aduersitate. **E**sticia^l mihi quēci

Paro
hō
s̄
nō

hō
dē
lūc

oīs
p̄m

per p q s salubris est me

bet exercitatio tribulatiois p noie tuo amas
bilis z optabilis: na pati et vexari p te val
de salubre est aie mee.

**De confessione pprie infirmitatis z hu
vite miseris.** Cap. XXII.

Confitebor aduersum me in iusticiis
z confitebor tibi dñe infirmitate mea Se
pe parua res est q me deicit z contri
stat. Propono me fortiter: accuri: s cũ modi
ca tēratio venerit: magna mihi fit angustia.
Valde vilis quādoq; res est: vñ grauis ten
tatio puenit: z dñi purto me aliquatūli tūti
cū nō sentio inuenio me nō nunq; pene deu
cū ex leui flati. Glide ergo dñe hūilitatem
meā z fragilitatē tibi vndiq; nota: Absistere
mei z eripe me de luto vt nō infingar: nō per
manea deuinct: vñ q; q; hoc est q; me fre
quēter reuerberat z corā te pfundit q; tā labi
lis sum z infirmus ad resistēdū passionibus
Et si nō oino ad cōsentionem trahit: tñ mibi
etiā molesta z grauis est eorū infectatio: z te
der valde sic dñe viuere in lite. Et hinc no
ta fit mihi infirmitas mea: q; multo facili' ir
ruūt abomināde sp fantasie q; dcedēt. Cū
nā fortissime deus isrl' zelator aiaz fidelitū re
spicias ferui tui laborē z dolore: assūstas q;
li in oibus ad q; q; pgerit. Robora me ce
lesti fortitudine: ne verus hō misera caro spūi
nec dñi plene subiecta valeat dñari: aduersus
quā certare oportebit q; diu spiraf i hac vita
miserima. Ihu cū q; is h' vita: vbi nō desūt
tribulatioes z miserie: vbi plene laq; z hosti
bus sūt oīa. Nā vna tribulatioe seu tentatioe
recedēte alia accedit s; adhuc pxiore durante
psultu: alij plures supueniūt z inspirate. Et
quō pōt amari vita dñis tātas amaritudies
z tot subiecta calamitatib' z miseris; Quō
etiā dñi vita tot generas mortez pestes: z m
amaf z delectari in ea a multis querit: Res
hendit frequēter mūdus q; fallax sit z van'
nec tñ facile relinquit q; cōcupiscētie carnis
nimis dñantur. Sed alia trahūt ad amādū:
alij ad cōtēnendū. Trahūt ad amorē mūdi
desideriū carnis desideriū oculo z: z supbia
vite: s; pene ac miserie sequētes ea: odiū mū
di paritū z tedū. Sed vincit ph dolor delec
tatio praua mentē mūdo deditaz z esse sub
sensibus delicias reputat: q; dei suauitate et
internā virtutis amenitate nec vidit nec gu
stauit. Qui aut mūdū pfecte ptemniūt z deo
vivere sub factā disciplinā studēt: isti diuinaz
dulcedine veris adreñciatoribus pmissam
nō igno: s; z q; grauius mūdus errat z va

rie fallit vidēt. Qd in deo sup oīa bona
dona requiescendū est. Cap. XXIII.

Quper oīa z in oibus requiesce ania
mea in dño semp: q; ipse est fetozum
eterna requies. Da mihi dulcissime
z amātissime iesu id te sup oēm creaturā req
escere: sup omnē salutem et pulcritudinem:
super omnem gloriā z honorem: super om
nem potentā z dignitatē: sup oēm sciam et
subtilitatē: sup oēs diuitiaz artes: sup oēm
lecticiā z exultationē: sup oēm famā z laudē:
sup oēm suauitatē z solationē: sup omnem
spem z pmissionem: sup oē meritum z desi
deriū: sup oīa dona et munera q; potes dare
z infundere: sup omne gaudiū z iubilationē
quā pōt mēs capere z sentire. Deniq; sup oēs
angelos z arch' angelos z sup oēm exercitū
celi: sup oīa visibilia z invisibilia et sup omne
q; tu de' meus nō es: q; tu deus meus sup
oīa optimus es: tu solus altissimus: tu solus
sufficiensissimus z plenissimus: tu solus sua
uissimus z solatiofissimus: tu solus pulcerr
mus z amātissimus: tu solus nobilitatissimus
gloriosissimus sup oīa: in q; cūctis bona fil' p
fecte sunt fuerūt z erūt: atq; ideo minus cū z
insufficiēs quicquē temp' teipsum mihi donas
aut vt de teipso reuelas: vel pmittis te non
viso nec plene adopto. Quisquidē nō pōt cor
meū veraciter requiescere nec totaliter pten
tari: nisi in te req; escat: z oīa dona oēmz cre
aturā trāscendat. Q mi dilectissime spōse ie
su xpe amato: purissime dñato: vniuerse cre
ature: q; mihi det pennas vere libertatis ad
volandū z pausandū in te: q; quā ad plenum
habif vacare mihi: z videre q; suauis es dñe
deus meus: Qñ ad pleni' recoilligā me in te
vt p amoze tuo non sentiā me: s; te solum sup
oēm sensum z modū in modo non oibus no
to: Nūc aut frequēter gemo z infelicitatem
meā cū dolore porto: q; mltā mala i hac val
le miseriarū occurrūt q; me sepi' cōtrahūt cō
tristāt z obnubilāt sepi' ipediūt z distrahūt
allicūt z implicāt ne liberū habeā accessum
ad te: me iocūbis fruar amplectibus spō
bitis spiritūb'. Aboueat te suspiriū meū: z de
solatio multiplex i terra. S iesu splēdo: eter
ne gñe: solamē pegrinātis aie: apud te ē os
meū sine voce: et silentiū meū loquitur tibi.
Esq; quo tardat venire dñis meus. Veniat
ad me paupculū suū z letum faciat. Ab itat
manū suā: z me miserum eripiat de otangu
stia. Veni veni q; sine te nulla erit quicta di
es aut hora: q; tu leticia mea z sine te vacua

*deo pulchra p req
q; tēdo aie z appo*

*quod
vna
vna*

a me dilectissime ihu

sepius gemo q; te

*vñ q; q; me dñat
vniuerse dñat me*

vniuerse

Liber Tertius

est mea mea. Absit sum et quodammodo in carceratus et prope ibus grauius donec luce pben-
 te tue me reficias ac libertati dones: vultu
 q̄ amicabilem demostres. Querat alij p te
 aliud q̄d canis libent: tibi aliud interim
 nil placet nec placebit nisi tu de^o meus spes
 mea: salus eterna. Nō reticebo nec deſcari
 ceſſabo donec gra tua reuertat mihiq; tu in
 tuos loq̄ris. Ecce aſſum. Ecce ego ad te q; in
 uocaſti me: lacrimę tue et deſideriū anie tue:
 hūilitatio tua et p̄tritiō cordis inclinauerunt
 me et adduxerūt ad te. Et dixi dñe inuocaui
 te et deſideraui frui te: parataſ oīa reſpuere
 p̄pter te. Tu enī p̄ior: excitasti me vt querē
 te. Sis ergo bñdicus dñe: q̄ fecisti hāc boni-
 tate cum seruo tuo fm multitudinē mie tue.
 Quid habet vltra dicere dñe seruo tuus co-
 raz tenuis vt hūillet te valde an te memor: sp̄
 p̄rie inq̄ritatis et vilitatis? Non enī est sibi
 tui in cunctis mirabilibus celi et terre. Sunt
 opa tua bona valde dñe: iudicia vera: et p̄o-
 uidētia tua regunt vniuersa. Laus ergo ti-
 bi et gloria o p̄ſis ſapia: te laudet et bñdicat
 os meū: aīa mea et cūcta creata ſil.

**De recordatione bñficiorum dei multipli-
 cium.** Cap. XXXIII.

Aperi dñe cor meū in lege tua et in p̄-
 ceptis tuis doce me ambulare. Da
 mihi intelligere voluntatē tuā et cuz
 magna reuerētia ac diligētē p̄ſeruatōe bñfi-
 cia tua tam in generali q̄ in speciali memo-
 rari: vt digne tibi et hinc valeā gr̄as referre
 verū scio et p̄ſiteor: nec p̄ minimo puncto me
 posse debitas gr̄az laudes p̄soluere. Abinoz
 ego sum oibus bonis mihi p̄ſtitis: et cū tuam
 nobilitatē artēdo: deſicit p̄ magnitudine illi-
 us sp̄s meus. Oīa que in anīa habemus et
 in corpe et quecūq; exterius vel interius na-
 turaliter vel ſup̄naturaliter poſſidemus: tua
 ſunt bñſicia: et te bñficiū piūm ac bonū om̄e
 dāt: a q̄ bona cuncta accipimus. Et ſi alius
 piura: alius pauiora accepit: oīa q̄ſi tua ſūt
 et ſine te nec minimū haberi p̄ōt. Ille q̄ ma-
 iora accepit non p̄ōt merito ſuo gloriari nec
 ſup̄ alios extolli nec minozi inſultare: q; ille
 maior et melior qui ſibi minus aſcribit et i-
 reſgratiōdo hūilitio: eſt atq; deuotior. Et qui
 oibus vilioz te exiſtimat et indignoꝝ te iu-
 dicat: ap̄tior eſt ad p̄cipiendū maiora. Qui
 aut̄ pauiora accepit: cōſtrictari nō debet nec
 indignatē ferre neq; ditiozi inuidere: ſed te
 p̄onius artēdere et tuā bonitatē maxime lau-
 dare q; tam aſſuſter tam gratis tam libēter

ſine p̄ſonarū acceptōe tua munera largiris.
 Omnia ex te: et ideo in oibus es laudādūs.
 Tu ſcis quid vnicuiq; donare expediat: et
 cur iſte minus et ille amplius habeat noī no
 ſtrū ſed tuū eſt hoc diſcernere: apud quē ſin-
 gulozū diſſimila ſūt merita. Tū dñe deus p̄
 magno etiā reputo bñſicio nō multa habere
 vnde exteriuz fm hoies laus et gloria apa-
 reat. Ita vt quis cōſiderata paup̄tate et vili-
 tate p̄ſone nō modo gratiatē aut tristi-
 ciam vel deiectionē inde cōcipiat: ſed poti^o
 cōſolationē et hilaritatē magnā: q; tu deus
 paupes et hūiles atq; huic mundo deſpe-
 ctos tibi elegiſti infamiliares et domeſticos.
 Teſtes ſunt ipſi ap̄li tui et principes ſuper
 oēm terrā cōſtituti fuerunt tū ſine querela
 cōuerſati in mūdo tam hūiles et ſimplices
 ſine oī malicia et dolo: vt etiā pati cōtūmel-
 as gauderēt. p̄ noie tuo: et q̄ minus abhor-
 ret: ipſi amplecterent̄ affectu magno. Nihil
 ergo amatoꝝ tuū et cognotoꝝ bñſicioꝝ tuo-
 rum ita lenificare debet ſicut volūtas tua in
 eoz bñplacitū eterne diſpoſitōis tue: de qua
 tū cōtēntari debet et cōſolari: vt ita libenter
 velit eſſe minimus ſicut aliquis optaret. eſſe
 maximus: et ita pacificus et contentus in no-
 uiffimo ſicut in loco primo: atq; ita libenter
 deſpicibilis et abiectus: nullius q̄ nois et fa-
 me: ſicut ceteris honorabilioꝝ et maior: i mū-
 do. Nam voluntas tua et amor honoris tui
 oīa excedere debet et plus eū cōſolari magis
 q; placere: q̄ oīa bñſicia ſibi data vel dāda.

**De quatuor magis importantibus pacē
 Capitulū.** XXXV.

Tri nūc docebo te vtiā pacis et vere
 libertatis. Fac dñe q̄d dicit: q; b̄ mi-
 hi gratū eſt audire. Stude ſibi alteri
 us poti^o facere volūtatē q̄ tuā. Elige ſp̄ mi-
 nus q̄ plus h̄re. Quere ſp̄ inferiorē locū et
 oibus ſubēſſe. P̄ta ſp̄ roza: vt volūtas dci
 integre fiat. Ecce talis hō ingredit̄ fines pa-
 cis et quietis. Dñe ſermo tuus iſte breuis m̄
 tū in ſe p̄tinet p̄fectiōis: paru^o eſt dictu^o ſp̄
 le nus ſenſu et vber in fructu. Nā ſi poſſet a me
 fideliter cuſtodiri: nō deberet tam facilis in
 me turbatio ori: nā q̄uens in me impacatū
 ſentioꝝ grauatiōē h̄c doctrina me reſciſſ
 ſe inuenio. Sz tu q̄ oīa potes et aie. p̄ſpectum
 p̄ diligis adauge maiorē gratiaz: vt poſſim
 tuū cōplere ſermonē: et meā p̄ficere ſalutem

De quatuor cogitationes malas. Cap. XXXVI

Mine deus meus ne elongeris a
 me: deus meus in auxiliū meū reſp̄

*Deprati in dñe
 q̄ dñe reſp̄
 gra tua
 esse vemo*

*De quatuor cogitationes
 malas*

ce: quoniam infurereperit in me cogitationes
pauere: et timores magni affligentes animam meam
Quo transibit ille: quod pro frangam eorum?
Ego inquit ait teudo et gloriosos terre hūilia
bo: aperta ianuā carere archana secretorum
reuelabo tibi. Fac dñe vt loqueris: et fugiat
a facie tua oēs inique cogitationes. hec spes
et vnica cōsolatio mea ad te in omni tribula
tione cōfugere: tibi cōfiderere: te ex intimo in
uocare: et paciēter cōsolationē tuā expectare.

Oratio illuminatione mentis deuotissi
ma.

Cap. XXVII.

Quarifica me bone iesu claritate eter
ni luminis: educ de habitaculo cor
dis mei tenebras vniuersas. Libere
euitagades multas: et elide vim faciētes ten
tationes. Pugna fortiter pro me et expugna
malas bestias occupatōis dico illecebras
vt fiat pax in virtute tua: et abundantia lau
dis tue resonet in aula scā. h̄ est in conscien
tia pura. Impa vētis et tēpstantibus: dic ma
ri quiesce: dic aquiloni ne flaueris: erit trā/
quillitas magna. Emitte lucē tuā et veritatē
tuā vt luceat sup terrā: qz terra sum inanis et
vacua: donec illumines me. Effunde gratiā
tuā de sup: pfunde cor meū grā celestis: muni
stra deuotōis aquas ad irrigādā faciē teret
ad p̄ducendū fructū bonū et optimū. Eleua
mentē p̄ssam mole pctōis: et ad celestia totū
desideriū meū suspēde. vt gustata suauitate
supne felicitatis pigeat de terrenis cogitare.
Rape me et eripe me ab of creaturarū indu
rabili cōsolatiōe: qz nulla res creata appetitū
meū plenarie valet quietare et cōsolari. In
ge me tibi inseparabili dilectiōis vinculo: qm̄
tu solus amān sufficis: et absqz te friuola sūt
vniuersa. De euitade curiose inquisitiō
nis sup alterius vita.

Cap. XXVIII.

Illi noli esse curiosus: nec vacuas ge
rere sollicitudines. Quid hoc vel il
lud ad te? tu me sequere. Quid enī
ad te vtrum ille sit talis vel talis: aut iste sic
agit vel loquitur? Tu nō indiges respondere. p
alijs: s̄ p teipso rōnem reddes. Quid ergo
te implicat? Ecce ego oēs cognosco: et cūcta
que sub sole sūt video et scō: q̄liter cū vno q̄
qs̄ sit qd cogitet: qd velit: et ad quē finem ten
dat eius intentio. Mibi igit cōmittēda sūt
oīa: tu dō serua te in bona pace et dimitte agi
tare quantum voluerit. Temet sup cū quicquid
fecerit vel dixerit qz me fallere nō pōt. Non
sit tibi cure de magni nominis vmbra et nō de
multorū familiaritate nec de puata hom̄ dile

ctōe. Ista ei generāt distractiōes: et magnas
in corde obscuritates. Libenter loquerer ti
bi verbū meū et abscondita reuelare si aduen
tum meū diligēter obseruaret: ostiū cordis
mibi apertus. Esto pudus et vigila in ofoni
bus: et humilia te in omnibus.

In quibus firma pax cordis et verus p̄fe
ctus consistit.

Cap. XXIX.

Illi ego locutus sum. Pacē relinquo
vobis pacē meā do vobis: non quō
mūsdus dat ego do vobis. pacē oēs
desiderāt: sed q̄ ad verā pacem p̄tinent non
oēs curant. Pax mea cū hūilibus et m̄sue/
tis corde. Pax tua erit in multa paciētia. S̄
me audieris et vocē meā secutus fueris: pote
ris multa pace frui. Quid igit faciā. In of
re attēde tibi qd facies et qd dicas: et oēm in
tentionē tuā ad hoc dirige vt tibi soli place
as: et extra me nihil cupias vel queras: sed et
de aliorū dictis vel factis nil temere iudices
nec cū rebus tibi non cōmissis te implices: et
poterit fieri vt parū vel raro turberis. Num
q̄ aut sentire aliquā turbationē nec pati ali
quā cordis vel corpis molestiā nō est p̄ntis
tp̄is: sed status eterne quietis. Nō ergo est
mes te verā pacē inuenisse: si nullā senseris
grauitatē: nec tunc totū esse bonū: si nemine
pateris aduersariū: nec hoc esse p̄fectū si cun
cta sunt fm̄ tuū affectū: nec q̄ tūc aliquid ma
gni te reputes aut specialiter dilectum existi
mes si in magna fueris octorōne atqz dulce
dime: quia in istis non cognoscit verus ama
tor: virtutis: nec in istis consistit p̄fectus et p̄
fectio hoīs. In q̄ ergo dñe? In offerendo te
ex toto corde tuo voluntati dñe nō q̄rendo q̄
tua sūt nec i puo nec in magno nec in tpe nec
in eternitati ita vt in vna cōli facie i grā paci/
one p̄maneat inf̄ p̄spera et cōtraria: oīa cō/
lance p̄secundo. Sed fueris tā fortis et lōga/
nimis in spe vt subtracta interiori solatiōe
etiā ad ampliora sustinēda cor tuū p̄paueris
nec te iustificaueris sc̄m̄ laudaueris: tūc in ve
ra et recta via pacē ambulas et spes indubita
ta erit q̄ rursus i iululo faciē meā si uisurus
es. S̄ si ad plēnū tuip̄s? et temptū pueneris sc̄i
to q̄ tunc abundantia pacis p̄stiteris fm̄ pos
sibilitatē tuā incolatus.

De eminetia libere mētis et q̄ suplex ofo
magis meret q̄ lectio. Cap. XXX.

Omnino hoc opus est p̄fecti viri nū
q̄ ab intētiōe celestīū animi relaxa
ret: et inter multas curas q̄l sine cura

Libertus Tertius

lance pax inuicem hanc si deest da uigilant

*no in ho a cura
fct. p. h. a. r.
supplens vob
vobis*

trāsire nō moxē toz pētis: s; frogatiua qdā li-
bere mētis: nulli creature inordinata affecti-
one adberēdo. Obsecro te pūssime deus me
us pferua me a curis huius vite ne nimis im-
plicer a multis necessitatibus corpis ne volu-
ptate captiar: ab vniuersis aīe obfuculis ne
molestis fractus deiciar: nō dico ab his re-
bus q̄s toto affectu ambit vanitas mūdāna
s; ab his miseris q̄ aīam serui tui cōi maledi-
cto mortalitatis penātr grauāt z retarōāt ne
in libertatē spūs q̄nēs liberit valeat intro-
ire. **D**eus meus dulcedo ineffabilis verte
mibi in amaritudine oīm solationē carna-
ēlab eternozū amorē me abstrahentē z ad fe-
nitutu cuiusdā boni delectabilis p̄ntis ma-
le allitientē. **N**ō me vincat de^o meus nō vin-
cat caro z sanguis: nō me decipiat mūdus z
breuis glia eius: nō me suplāter diabolus z
astutia illius. **D**a mihi fortitudinē resistēdi:
p̄tiam tollerēdi: p̄stantiā p̄seuerādi. **D**a p̄
oibus mūdī solationibus suauissimā spūs
tui vncionē: z p̄ carnali amorē tui noīs in-
funde amorē. **E**cce cibus pot^o: vestis ac cere-
ra vitēilia ad corpis sustētaculū p̄nētia fer-
uētī spūs sūt onerosa. **T**ribue talibus fomen-
tis ipate vti: non desiderio nimio implicari.
Abscere oīa nō h; q; natura sustētanda est:
req̄re aut supfluar q̄ magis delectat: lex scā
p̄hibet: naz altas caro aduersus spūs insole-
sceret. **I**nter h; q̄so manus tua me regat z do-
ceat ne qd nūmū fiat. **D**e puatus amor
a sūmo bono maxime retardat. **Cap. XXXI**

*David dā hōi
solus*

Illi oportet te dare totū p̄ toto z ni-
hil tuipsum eē. **S**cito q; amor tuip-
sus magis nocet tibi q̄ aliq; res mun-
di. **S**cdm amorē z affectū quē geris: q̄libet
res plus vel minus adheret. **S**i fuerit amor
tuus purus simplex z bñ ordinatus: eris si-
ne captiuitate rerū. **N**oli ꝑcupiscere qd non
licet h̄re. **N**oli h̄re qd te pōt impedire: z liber-
tate interiori puare. **A**ditū qd nō ex toto sū-
do cordis teipm mibi ꝑmittis: cū oibus q̄ de-
siderare potes vel h̄re. **Q**uare vno merore
consumeris: **L**ur supfluis curis fatigaris:
Sta ad bñplacitū meū: et nullū patieris de-
trimentū. **S**i queris h̄ vel illud et volueris
esse ibi vel ibi: p̄pter tuū cōmodū z p̄prium
bñplacitū magis habedū: nū q; eris in quie-
tudine nec liber a sollicitudine: q̄a in oī re res-
perif aliq; defectus: z in oī loco erit qui ad-
uerset. **I**nuat igit nō quelibet res adēpra vl
multiplicata exterius: s; potius p̄cepta z de-
cisa ex corde radicatus. **N**ō nō tñ de censu

*supplens vob
vobis*

eris z diuitiarū intelligas: s; de bonoīs etiā
ambitu ac vane laudationis desiderio q̄ oīa
transcūt cū mūdo. **A**dunit parū locus: si des-
est spūs seruoīs. **N**ec diu stabit parū illa q̄s
ta foinssecus: si vacat a vero fundamētō ita
tus duobus: hoc est: mīsteris in me: p̄muta-
re te potes s; non meliorare. **N**am occasione
orta z accepta inuenies qd fugissit amplius
Oratio p̄ purgatione cordis celesti sapi-
entia. **Cap. XXXII.**

Confirma me deus p̄ grām sc̄tī spūs
da virtutem corroborari in interiori
hoīe: z coti me ad inuiliū soliciū-
dinez angore euacuare nec vārys desiderijs
trahi cuiuscunq; rei viliis aut p̄ciose s; oīa in-
spicere sicut transcūta et me pariter cū illis
transiturū q; nihil p̄manēs sub sole: nisi oīa
vanitas z afflictio spūs. **D** q̄s sapiēs qui ita
cōsiderat. **D**a mihi dñe celesti sapiam vt di-
scā te sup oīa querere inuenire: sup oīa sate
z diligere: z cetera fm ordinez sapie tue
p̄t sūt intelligere. **D**a p̄uētēer declinare blan-
dientē z patientē ferre aduersantē: q; h̄ ma-
gna sapia nō moueri of v̄to verboz nec au-
rem male blanditū p̄bere vtrene sc̄t eni inces-
pa p̄gīf via secure. **C**ontra linguas ob-
trectatorum. **Cap. XXXIII.**

Illi ne egreferas si quidā de te male
senserint z dixerint: qd nō libēter au-
dias. **T**u deteriora de teipso sentire
debes z neminē infirmiorē te credere. **S**i am-
bulas ab intra: nō multū ponderabis volan-
tia x̄ba. **E**st nō parua p̄uētia silere in tpe
maloz introitus ad me cōuerti nec humano
iudicio disturbari. **N**ō sit pax tua in ore ho-
minū: siue enī bñ siue male interptati fuerit:
nō es igit alter h̄. **E**bi est vera pax: z vera
gloria. **N**ōne in me: **E**t q̄ nō aperit hoībus
placere nec displicere timet multa p̄fruce pa-
ce. **E**x inordinato amore z vno timore oīf
oīs inquerudo cordis z distractio sensuum.

Qualiter in h̄tate tribulatoz deus inuocā-
tus est z b̄dicendus. **Cap. XXXIII.**
Et nomē tuū dñe b̄dicētū in seculari-
q̄ voluisti h̄c t̄tationē z tribulatoz
venire sup me. **N**ō possū eā effugē: s;
necesse h̄o ad te p̄fugere: vt me adiuues et i-
bonū mibi conuertas. **D**ñe mō sum in tribu-
latōe: z nō est cordi meo bñ: sed multū veror
a p̄nti passione. **E**t nūc p̄ dilecte qd dicam.
De p̄b̄sū sum inter angustias salutiēa me
ex h̄oā hac. **S**ed p̄pterea veni in h̄c h̄oā
vt tu clarificeris: cū fuero valde h̄bilitatus z

p̄ dilectōe dñi b̄dicē

In es in hunc
de par...

De imitatione christi Fo. XVI.

pe te liberatus. **L**oplaceat tibi omne vt cruas me ne a ego paup qd agere possit: z q ibo sine te: Da patiam omne etia hac vice. Adiuua me deus meus: z no timebo qsticqz grauarus fuero. **E**t nūc inter hec qd dicat: **O**ne fiat voluntas tua ego bñ merui tribulari z grauari oportet vtiqz vt sustinea z ynnā patēter do nec trāseat tēpestas z melius fiat. **P**otēs est autē ops manus tua etiā hanc tentationē a me auferre et eius impetū mitigare ne penitus succūbā: quē admodū z prius sepe egisti mecū deus meus mia mea. **E**t quanto mihi difficilius: tanto tibi facilius est hec mutatio deprece excessi. **De diuino perēdo auxilio z cōfidentia recuperandę grę.** Cap. XXXV.

Tibi ego dñs cōfortans in die tribulationis. Venias ad me cū tibi nō fuerit bñ. **H**oc ē qd maxime impedit cōsolationē celestē: qz tardius conuertis te ad ofonē. Nam anteqm me intēte roges: multa interim solania queris z recreas te in externis. **I**deo qz sit vt parum oia p̄sint donec aduer tas: qz ego sum qz eruo speratēs in me: nec ē extra me valens auxiliū nōqz vtile p̄siliū: sed neqz durabile remediū. Sed iam resumpto spū post tēpēstatē reconualecē in luce miserationūz mearū: qz p̄pe sum dicit dñs: vt restaurē vniuersa nō solum integre sed z abundanter z cumulate. Nam qd mihi quicqz est difficile: aut ero siliis dicēti z nō faciēti: **U**bi est fides tua: Sta firmē z p̄seuerāter. **E**sto longanimis z vir fortis: veniet tibi cōsolation in tpe suo. **E**xpecta me expecta: veniā z curabo te. **T**ētatio est q̄ te vexat: z formidovana q̄ te extēret. **Q**uid ip̄oxat sollicitudo de futuris cōtingētibz: nisi vt tristitiā sup tristitiā habeas: Sufficit dici malicia sua. **E**ta nūc est z inutile de futuris turbarivel gratulari q̄ forte nunqz eueniēt. Sed humanū est huiusmodi imaginatiōibz illudi: z prauū adhuc animi signum tam leuiter trahi a fug gestione inimici. **I**pse enī nō curat an veris an falsis illudat: z decipiat z vtrū p̄nitiū amo re vel futurozū formidine p̄sternat. **N**on ergo turbet cor tuū neqz formidet. **R**ede i me et in misericōdia mea habeto fiducia. **Q**uā tu te elongatam ehimas a me: sepe sum p̄pinqz or. **Q**uā tu ehimas totum p̄ditum: tunc sepe magis merendi instat lucrū. **N**on est totum p̄ditum: qñ res accidit in contrariū. **N**on de bes iudicare s̄m̄ plens sentire nec sic grauitati alicui vndecunqz venienti inheret z accipit: tanqz omnis spes sit ablata emergendi

Noli putare te derelictū ex toto: qzuis ad tēpus miserim tibi aliquā tribulationē vel est am optatā subtraxerim cōsolationē sic enim transis ad regnum celoz. **E**t hoc sine dubio magis seruis tibi et ceteris seruis meis vt exercitemini aduersis: qz si cuncta ad libitū haberetis. **E**go noui cogitatōnes absconditas: qz multum expedit p̄ salute tua vt interdum sine sapore relinquaris: ne forte eleue ris in bono successu: z tibip̄si placere velis in eo quod nō es. **Q**uod dedi auferre possum z restituere cum mihi placuerit. **L**um dedero meū est: cum subtraxero tū nō tulit: quia meū est omne darū bonū z omne donū p̄fectum. **S**i tibi admisero grauaritē aut quālibet cōtrarietate nō indigneris neqz cōcidat cor tuū: z ego cito subleuare possum z omne onus in gaudiū transmutare. **T**erunū iustus sum z recōmēdabilis multū cum sic facio tecū. **S**i recte sapis z in veritate aspicias nunqz debes p̄pter aduersā tam directe cōsistari: sed magis gaudere z gr̄as agere: imo hoc vnicū reputare gaudiū z affligēs te doleat nō parco tibi. **S**icut dilexit me pater ego diligo vos: dixi dilecti discipulis meis: quos vtiqz nō nisi ad gaudia t̄palia: sed ad magna certamina: nō ad honores sed ad despectōes: nō ad ocium sed ad labores: nō ad requiē sed ad afferendum fructū multuz in patientia. **H**ozū memento fili mi verbozū.

De neglectu ois creature vt creato: possit inueniri. Cap. XXXVI.

Domine mi adhuc bene indigeo maiorē gr̄a si debeam illuc puenire: vbi manere nemo poterit nec vlla creatura impedit. **N**am qz oiu res aliqua me retinet: nō possum libere ad te volare. **L**upiebat libere volare q̄ dicebat. **Q**uis dabit mī pēnas sic colūbe z volabo z redescā: **Q**uid simplici oculo q̄ctus: z qd liberius nil detulderāt i teris. **Q**uoties igit oēm p̄trāsire creaturā: z seipm p̄fecte deserere aci accessu mēns stare z videre te oim p̄itorē cū creaturis nil sile hē. **E**t nisi q̄s ab oibus creaturis tu erit expedit: nō poterit libere intēdere dñis. **I**ō enī pauci inueniunt p̄tēplariū: qz pauci scūt se a pituris creaturis ad pleniū sc̄strati. **A**d h̄ magna requirē gr̄a q̄ aiam leuet z supra seipm rapiat. **E**t nisi h̄ sit i spū eleuati et ab oibus creaturis liberati: ac deo totus vnitus: quicquid scit: qd etiā habet: non est magni ponderis. **D**iu parvus erit z terra iacebit: qui aliquid magni estimat nisi soluz

reli te p̄mittit a deo
delictis

deus dei ē om̄is dñs

p̄ adūp̄ molēstias

de dylogos q̄s ad dñm
tenent unqz

nō p̄ mōdē dñs
q̄ accendit et curat
ē p̄p̄qz

Libertercius

Quod est et cum aliis signis a me

vnū immensum eternū bonū. Et quicquid de
 nō est: nihil est: r p nullo computari debet.
 Est quippe magna differētia sapiētia illumi-
 nati r deuoti viri: r scia ista r studioſi cleri-
 ci. **A**ulto nobilio: est illa doctrina q̄ desur-
 sum ex diuina influētia manar: q̄ q̄ laborio-
 se humano acquirit ingenio. Plures reper-
 unt cōtemplationē desiderare: sed q̄ ad eaz
 requirunt nō student exercere est r magnuz
 impedimentū q̄ in signis r in rebus sensibi-
 libus stat r parū de pfecta mortificatione ha-
 bet. **I**nscio quid ē r quo spū ducimur r qd̄
 prendimus q̄ spūales dici videntur: q̄ totuz
 laborē: r amplioz sollicitudinē p trāstrosijs
 r vilibus rebus agimus: r de interiorib⁹ no-
 stris vix raro plene recollectis sensibus cogi-
 tamus. **P**rohodolo: statim post modicam re-
 collectionē foras eripimus: nec opa nra di-
 stricta examinatōe trutinamus. **T**ibi iacent
 affectus nri nō attendimus: r q̄ impura sint
 oia nra nō deploram⁹. **O**is quippe caro cor-
 rumpat vim suā: r ideo sequebat diluuiū ma-
 gnum. **L**um ergo interior affectus nri corru-
 ptus sit: necesse ē vt actio sequēs indez carē
 te interioris vigoris corrūpat. **E**t puro cor
 de peccat fructus bone vite. **Q**uantū quis
 fecerit querit: sed ex quāta virtute actio tam
 stuoiose pensat. **S**i fuerit foris: diues:
 pulcher habitus: vel bonus scriptor bonus cā-
 tor: bonus laborator: inuestigat q̄ paup sit
 spū q̄ paties r misis: q̄ deuotuz r internus
 a multis tacet. **N**atura exteriora hois respi-
 cit: q̄ ad interiora se cōuertit. **I**lla frequen-
 ter fallit: ista in deo sperat vt nō deceptiatur.

De abnegatione sui r abiectione omnis cupiditatis. Cap. XXXVII.

Illi non potes pfecte possidere liber-
 tatē: nisi totalit abneges temetipsuz
Lopediti sūt oēs pprietarij r suspis-
 us amatores cupidit: curiosi: gyrouagi querē-
 tes sp̄ mollia: nō que iesu xpi: s̄ sepe h̄ ingen-
 tes r cōponentes qd̄ non stabit. **P**eribit enī
 totū qd̄ non est ex deo ortū. **T**ene breue r cō-
 sūmatū verbū. **D**imittē oia: et inuenies oia
Dimittē cupiditatē: r inuenies requiē. **H**oc
 mēte ptracta: r cū impleueris oia intelliges
Dicit hoc nō est op⁹ vni⁹ dici nec ludus par-
 uuloz: imo in hoc breui includit ois pfectio
 religiosoz. **F**ili non debes auerti nec statim
 deici audita via perfectiois: sed magis ad
 sublimiora prouocari et ad minus ad hec ex
 desiderio suspicari. **V**tinā sic tecti esset r ad
 hoc puenisses vt tuipſus amator non esses:

s̄ ad nutū meū pure stares: r cū quē tibi pre-
 posui patris: tūc mihi valde placeres: r tota
 vita tua eum gaudio r pace trāsfret. **H**abes
 adhuc multa ad relinquendū: q̄ nisi mihi ex
 integro resignaueris nō acquires qd̄ postu-
 las. **S**uadeo tibi a me emere aurum ignitū
 vt locuples fias iō est sapiētia celestem oia
 infima cōculantē. **P**ostpone terrenā sapiē-
 tiam: oēm humanā cōplacentiā et ppriam.
Dixi tibi fili ora emenda p p̄ciosis r altis in
 reb⁹ humanis. **N**am valde vilis r parua ac
 pene obliuioni tradita videt vera celestis sa-
 piētia: nō sapiens alte de nec magnificari
 querēs in terra: quā multi oretenus p̄dicant
 seo vita longe dissentiūt: ipsa tū est preciosa
 margarita a multis abscondita.

De instabilitate cordis r de intentione finali ad deum habenda. Cap. XXXVIII.

Illi noli credere affectui tuo qd̄ nunc
 est: cito mutabitur i aliud. **Q**uādiu
 enim vixeris mutabilitati subiectus
 eris etiā nolēs vt modo letus: modo tristis:
 modo pacatus: modo turbatus: nūc deuo⁹
 nūc indeuo⁹: nūc studioſus: nunc accidio
 osus: nūc grauis: nūc leuis inueniaris. **S**ed
 stat sup hec mutabilia sapiēs r bñ doctus in
 spī: nō attendens qd̄ in se sentiat vel qua par-
 te ser ventus instabilitatis: sed vt tota inten-
 tio mētis eius ad debitū r ad optimū p̄ficiat
 finē. **N**am sic poterit vnus r idē incōcussus
 pmanere: simplici intentionis oculo p totari
 ois euētus ad me imptermisse directo. **Q**uā
 to aut purio: fuerit intentionis oculus: tanto
 cōstātius inter diuersas itur pcellas. **S**z in
 multis caligat oculus pure intentionis: respi-
 cit enī cito in aliqd̄ delectabile qd̄ occurrit: r
 raro totus liber qd̄ inuenit a neuto pprie ex
 quisitōis. **S**ic iudei olim venerant in betha-
 niā ad marthā r mariā: nō ppter iesum tñs:
 sed vt lazariū viderēt. **A**bscondendus est ergo
 intensiois oculus: vt sit simplex r rectus at-
 q̄ vltra oia varia mediā ad me dirigēdus.
Quod amāti sapit deus sup oia r in om-
 nibus.

Cap. XXXIX.

Ecce deus meus et oia. **Q**uid volo
 amplius: et quid felicius desiderare
 possum: qd̄ sapitiū r dulce verbū: s̄
 amāti verbum nō mundiū nec ea q̄ in mūdo
 sunt: deus meus r oia. **I**ntelligenti satis di-
 ctū est: sepe repetere iocundū est amāti. **T**e
 siquidē p̄ite iocūda sunt oia te aut absente
 fastidiunt cuncta. **T**u facis cor tranquillū: r
 pacē magnā leticiā q̄ festiuiā. **T**u facis bene

*Contemplatione mēte
 q̄m si nō p̄ndet q̄
 cogit⁹*

*Affectus interior s̄ e cor
 corrupt⁹*

*Ab oīs q̄m bonū nō
 in p̄te s̄ ab oīs q̄m
 nō emittit*

8

De imitatione christi Fo. XVII

sentire de oibus z in oibus te laudare: nec sit aliquid sine te diu placere: si si d's grati esse z bene sapere: oportet gram tuā ad esse z cōdimento me sapiētiē condiri. *Lui tu sapis. qd ei recte nō sapiet? z cui tu nō sapis: qd ei ad iocunditatē esse poterit? Sed deficiūt in tua sapia mūdi sapiētes: qui carnē sapiūt: qz ibi plurima vanitas et hic mors inuenit. Qui autē te p cōtēptu mūdanoz z carnis mortificationē sequūt: vere sapiētes esse cogscunt qz de vanitate ad veritatem: de carne ad spiritum trāsserunt. Isti sapit deus: et quicqd in uenit in creaturis totū referunt ad laudē sui conditoris. Dissimilis tū et multū dissimilis sapor: creatoris z creature: eternitatis z tēpōis lucis icreate z lucis illūinate. O lux ppetua cuncta creata trāscendēs lumina: fulgura coruscationē de sublimi penetrantē oīa inima cordis mei: purifica: iustificā: clarifica z viuifica spm̄ meū cū suis potentis ad ingendū tibi iubilosis excessib⁹. O qm̄ ueniet hec bēa et desiderabilis hora: vt tua me saties pntia et sis mihi oīa in oibus? Quādiu hoc datū non fuerit: nec plenū gaudium erit. Adhuc p̄b dolor uiuit in me uetus hō: non est tuus crucifixus: nō est p̄fecte mortuus. Adhuc cōcupiscit fortiter aduersus spm̄: bella mouent intestina nec regnū ante patit esse querium. Sed tu qui dñaris potestati maris et motū fluctuū eius tu mitigas: exurge adiuua me Dissipa gentes q̄ bella uolunt cōtere eas in uirtute tua oīde queles magnalia tua z glouificetur deterra tua: qm̄ nō est spes alia necrefugium mihi nisi in te domine deus meus.*

Quod nō est securitas a rētanon in hac

vita. Capitulum. XL.

Hilī nunq̄ securus es in hac vita: sed quo ad vixeris semp arma spūalia tibi sunt necessaria. Inter hostes versaris: a detritis z a sinistris ipugnaris. Si q̄ nō vteris vndiqz scuto patientie nō eris diu sine vulnere. Insuper si non ponis cor tuū fixe in me cū mera uoluntate cūcta patiēdi. ppter me: nō poteris ardore istum sustinere nec ad palinē ptingere b̄toz. Oportet te ergo viriliter oīa p̄rāsire: z potētī manu vt aduersus obiecta. Nā uicenti datur manna: z tōpen ti relinquit multa miseria. Si queris in hac vita requiē: quō tūc puenies ad eternā? Nō ponas te ad murtā requiē: s̄ ad maguā patientiā. Quere ueram pacē non in terris s̄ in celis: nō in hoibus nec in ceteris creaturis: s̄ in deo solo. Pro amore dei debes oīa libent

subire: labores scz z dolores: tētatiōes: uerātionēs anxietates: necessitates: infirmitates iniurias: oblocutiones: reprehensionēs humiliatiōes: cōsultiones: correptiones: z deprecationes. hec inuuant ad uirtutes: hec p̄bahit xpi tyronē: hec faciāt celestē coronā. Ego reddā ei eternā mercedē pro dieu labore: et infinitā gloriā p trāstoria confusione. Puras qz semp habebis p tua uoluntate consolationes spūales: Scti mei nō habuerūt tales: s̄ multas grauitates z tētationes uarias magnasqz delolationes: s̄ patienter sustinuerunt se in oibus: magis sunt confisi deo q̄ sibi. sciētes qz nō sunt cōdigne passionēs hui⁹ tēpōis ad futurā gloriā. pmerendam. Eius tu statim h̄re: quod multi post lachrymas z magnos labores uir obtinuerūt: Et p̄pecta dñm uiriliter age z confortare. noli diffidere. noli discedere s̄ corpus z animā expone cōstanter pro gloriā dei. Ego reddā plenissime. Ego tecum ero in omni tribulatione.

Contra uana hominū iudicia. Ca. XLII.
Hilī iacta cor: tuū firmis in dño: z hūmili ne metas iudiciū ubi te cōscientia piū reddat z infonēt. Bonū est z beatū taliter pati: nec hoc erit graue humili cordis deo magis q̄ sibi cōfidenti. Multi uelociter loquunt: z ideo parua fides est adhibenda. Sed z oibus satis esse nō est possibile. Et si paulus oibus studuit i dño placere et oibus oīa factus est: tū etiā p minimo dixit qz ab humano die iudicā fuerit. Ergo satis pro alioz edificationē et salute quātū in se erat z poterat: s̄ ne ab alijs aliquādō iudicia retur uel non despiceret: cohilere nō potuit ideo totū deo cōmisit qui totū nouerat: z patientiaz humilitate contra oīa loquētū inuq̄ ac etiā uana ac mendosa cogitantū atqz pro libito suo queqz iactantū se defendit. Rndit tamē interdū: ne infirmis ex sua tacurnitate generaret scandalū. Quis tu vt timeas a mortali hoste iudicari. hodie est z cras nō cōparet. Deū time: z hominē terrores nō expauesces. Quid pōt aliqz in te uerbis aut iurijs tibi potius nocet q̄ tibi nec poterit iudiciū dei effugere q̄nqz esse ille. Tu habes deū pre oculis et noli contendere uerbis quoluolosis. Qd si ad p̄s uideris succūbi et confusione pati quā nō meruisti: ne indignet ex h̄: neqz p impatiām minuas coronā tuā: s̄ ad me potius respice i cellū: qz potēs sū eripe ab oi p̄sionez iuria z ynicūqz reddere s̄m opa sua. De pura et integra resignatiōe sui ad opti

p nota dei sui p̄m̄

quis stat h̄z dñm dei quā uult uolunt

iudicia hominū et ob locutionē nō timere

nō timere ab hominē iudicari hoc erit

oligo bono

in uera timore

Liber Tertius

nendā cordis libertatē. Caplm. XLII.

Fili relinque te: et iuuenis me. Sta si-
ne electione et oī proprietate. et sp lu-
craberis. Hāc et adiacet tibi amplior
gratia: statū vt te resignaueris nec resūperis
Dñe q̄tēs me resignabo et in q̄bus me relin-
quā. Sēp et in oī hora: sicut in paruo sic et in
magno: nihil exipio s̄ in oib⁹ te nudatū in-
ueniri volo. Alioqui quō poteris esse meus
et ego tu? nisi fueris ab oī pp̄ia voluntate in-
tus et foris spoliar⁹. Quāto celer⁹ h̄ agis. tā
to meli⁹ habebis: et quāto pleni⁹ et sinceri⁹:
tāto pl⁹ mihi placeb̄t apli⁹ lucraberis. Qui
dā te resignat s̄ cū aliq̄ exceptōe. Nō enī ple-
ne deo p̄fidit: nō p̄uidere sibi fatagūt. Qui/
dam etiā p̄mo totū offerūt: s̄ postea tentatōe
pulsante ad pp̄ia redeunt: nō minime in x̄tu
te p̄ficiūt. Hī ad verā puri cordis libertatē et
iocūde familiaritatis mee grām nō pungent
nisi integra resignatōe et quidiana sui inola-
tione pus facta sine q̄ nō stat nec stabit vno
fruitiva. Dixi tibi sepsissime: et nūc iterū dico
Relinque te: resigna te: et fueris magna inter
na pace. Da totū p̄ toto: nil exq̄re: nil repe-
te sibi pure et hēsitātē in me et habeb̄ me. Eris
liber in corde: et tenebrē nō p̄culabūt te. Ad
hoc conare: h̄ ora: hoc stude: desiderat: vt ab
oī pp̄tate possis resignatōe: et nudus nudū
ietū seq̄: tibi mori et mihi etnalit̄ viuere. Tūc
deficiēt oēs vane fantasie: et turbatiōes iniq̄
et cure sup̄flue Tūc etiā recedet immoderat⁹
timor: et inordinatus amor: morietur.

De homo regimine in externis et recurſu
ad deum in periculis. Capitulu. XLIII.

Fili ad istud diligētē tēdere debes vt
in oī loco: actiōe seu occupatione ex-
terna sis interius liber et tuiuspos-
tens: et sint omnia sub te et tu nō sub eis: vt sis
dñs actionū tuarū: et rector: nō suus: nec em-
pticius: s̄ magis exēptus: verusq̄ hebre⁹ in
forē ac libertatē trāsīto filiorū dei q̄ stant su-
per p̄ntia et speculant̄ eterna: q̄ trāsitoria in-
tuent̄ sinist̄o oculo: et dext̄o celestia: q̄s t̄pa-
lia nō trahūt ad inberendū: s̄ trahunt ipsi ea
magis ad bñ fruendū p̄ur ordinata sūt a dō
et instituta a sumo opifice q̄ nil inordinatū reli-
quit ī sua creatura. Si etiā in oī euentu stas
nō in apparentia externa: nec oculo carnali
lustras visa vel audita: s̄ mor in q̄libet causa
intras cū moyse in tabernaculū ad p̄sulendū
dñm: audies nonū q̄ diuini r̄stium et redies
instruat̄ de multis p̄ntibus et futuris. Sp̄ ei
moyſes recurſus h̄uit ad tabernaculū p̄ du-

bis et q̄stionib⁹ soluedis: fugitq̄ ad ofonias
adiutorū p̄ piculis et iprobitantib⁹ hoim sub
leuadis: sic et tu cōfugere debes in cordis tui
secretariū: diuini intē et iplozādo suffragiū.
Propterea nāq̄ iohse et filiū israel a gabaoni-
tis leguntur decēpti q̄ os dñi nō paus inter
rogauerunt: sed nūm credū dulcibus ser-
mōibus falsa pietate delusi sunt.

Quod homo non sit importunus in ne-
gocijs. Capitulum. XLIII.

Fili cōmitte mihi sp̄ cām tuam: et ego
bñ disponā in tpe suo. Expecta ordi-
nationē meā: et senties inde p̄fectū.
Dñe satis libent̄ om̄s res tibi cōmitto: q̄ pa-
ri pōt cogitatio me p̄ficere. Tūc nō mul-
tū adherere futuris cētūtib⁹: s̄ ad bñ placitū
tuū me incitāt̄ offerre. Sili mi sepe hō rē
aliquā agitāt q̄ desiderat s̄ cū ad eaz puen-
rit aliter incipit sentire: q̄ affectōes circa idē
nō sūt durabiles s̄ magis de vno in aliū nos
impellūt. Nō est q̄ minimum etiā ī minimis se
relinq̄re. Verus p̄fectus hois est abnegatio
sup̄fluis: et hō abnegat⁹ valde liber est et secu-
rus. S̄ antiqu⁹ hostis oibus bonis aduer-
satus: a tentatōe nō cessat et die noctiq̄ q̄ies
molit̄ insidias: si forte ī laqueū deceptōis pos-
sit precipitare incautū. Vigilate ergo et ora
te dicit dñs: vt non intres in tentationem.

Quod homo nihil boni ex se habet et de
nullo gloriari potest. Capitulum. XLV.

Domine qd est hō q̄ memo: es eius:
aut fili⁹ hois q̄ visitas eū: Quid p̄-
meruit hō vt dares illi grām tuam.
Dñe qd possum quaeri si desieris me: aut qd
iuste obtēdere possum si qd peto nō feceris:
Lerte h̄ in x̄tate cogitare possum et dicere.
Dñe nihil suū nihil boni ex me hō: s̄ in oib⁹
deficio et ad nihil sp̄ tendo. Et nisi a te fitero
ad intus et interi⁹ isomari: tot⁹ officio: tepi-
dus et dissolut⁹. Tu aut̄ dñs sp̄ idē ipse es et
p̄manes in eternū: sp̄ bon⁹ iustus et sc̄tus: bñ
iuste ac sc̄tē agens oīa et disponēs in sapiētia
S̄ ego q̄ ad defectū magis p̄notus sū q̄ ad
p̄fectū nō sum semp in vno statu p̄durās: qz
sp̄ tēpa mutant̄ sup me. Queruntamē cito me-
lius fit cū tibi placuerit et manū potereeris
adiutricē qz tu solus sine hūno suffragio pos-
teris auxiliari: et ī tñ cōfirmare vt vult⁹: me⁹
amplius in diuersa nō mutet̄: s̄ in te vno cor
meū quertat̄ et quiescat. Tūc si bñ sc̄rē oēm
humanā p̄olationē abicere sive p̄p̄ deuo-
tione ad ip̄sēndā sive p̄pter necessitatē qua
cōpello: te querere: qz nō est hō q̄ me cōsolēt̄

videtur se ab
ap̄te voluntate

relinque te

fructus mundi
p̄p̄tate

ad deū ad inuēndū
recurſus h̄ ab oīa

tūc merito possent de gratia sperare tua z de dono noue cōsolationis exultare. **E**ras tibi vñ totū venit: q̄nticūq; mibi dñ succedit. **E**go aut̄ vanitas z nihilū añ te: incōstās hō et infirmus. **U**ñ ergo possum gloriari aut cur appeto reputari: Nūq̄d nihiloz: z hoc vanis simū est. **E**re inanis gloria mala pestis: vanitas maxima: q̄a verā trahit gloria z celestis spoliat grā. **D**ū enī hō cōplacet sibi: displicet tibi: dū inbiat laudib; hūanis: pauaf veris virtutib;. **E**st aut̄ vera gloria z exultatio sancta gloriari in te z nō in se: gaudere in noie tuo nō in v̄tute: ppria: nec in aliq̄ creatura delectari nisi pp̄ te. **L**audēf nosi tuū nō meū: magnificēf opus tuū nō meū bñdicat nomē sc̄m tuū: nihil aut̄ attribuat̄ mibi de laudib; hoim. **L**u glia mea tu exultatio cor ois mei. **I**n te gloriabor: z exultabo totā diē: p me at̄ nihil nisi in infirmitatib; meis. **Q**ue rit iudei gloriā q̄ abinuitē est: ego hāc req̄rā q̄ a solo deo est. **D**is quidez glia hūana: ois honor: tp̄al ois altitudo mūdāna eterne glorie tue cōpata vanitas est z stulticia. **D** veritas mea et mīa mea de; me; trinitas brā: tibi soli laus v̄tus honor: z glia p infinita secula se seculorum Amen.

De cōtēptu ois tp̄al honoris. Ca. XLVI
Noli tibi attrahere si videas alios honorari z deuari te at̄ despici z hūiliari. **E**rige cor tuū ad me in celū et nō tristabit te p̄tēpt; hois in terris. **D**ic in cecitate sum; z vanitate cito seducimur. **S**i recte me inspicio: nūq̄ mibi facta est iniuria. ab aliq̄ creatura. vñ nec iuste hō conq̄ri aduersū te. **Q**uia aut̄ frequēter z grauiter peccauit tibi: merito amaf; me ois creatura. **A**bi hi igit̄ iuste debet; p̄fusio z contēpt;: tibi aut̄ laus honor: z gloria. **E**t nisi me ad hoc p̄parauero q̄ velim libet̄er ab oī creatura despici z relinq̄: atq; penit; nihil videri: nō possū in ter; pacificari: nē sp̄ualit̄ illūinari: meq; plene tibi v̄niri. **D**o par; nō est ponenda in hominibus. **C**ap. XLVII.

Noli si ponis pacē tuaz cū aliq̄ p̄sona p̄pter tuū sentire z cōiuere instabilis z iplacatus. **S**z si recursum habes ad sp̄ viuētē z manētē vitatē: nō tristabit te amicus recedēs aut̄ moriēs. **I**n me d; amici dilectio stare: z pp̄ me diligend; ē q̄ d; q̄s tibi bon; vilis ē z multū char; i bacvita. **S**ine me nō valet nec durabit amicitia: nec ē vera z m̄da dilectio quā ego nō copulo. **I**ta mortu; deberes ēē talib; affectuōib; dilectoz;

hoim vt quātū ad te p̄tinet sine oī hūano p̄tates esse p̄fortio. **L**āto hō deo magis ap̄p̄o pinquat: quāto ab oī solatio tereno longi; recedit. **T**anto etiā altius ascēdit ad deū: q̄nto p̄fundi; in se dēscēdit et plus fibi vileicit. **Q**ui at̄ aliq̄d boni sibi attribuit: grām dei in se venire ipedit: q; grā sp̄fūcti cor: hūile sep̄q̄rit. **S**i scires te p̄fecte annūbari atq; ab oī creato amore euacuare tūc deberē i te cū magna grā emanare. **S**z q̄ tu respicias ad creaturas: strabis tibi aspect; creatoris. **D**iscē te ioib; p̄pter creatorē vincere: tūc ad dñā valeb; cognitiōē p̄tingere. **Q**uāntūq; modicū sit si inordinate diligit; z respicit retar; dat a summo bono et v̄nat.

Extra vanā z secularē sciām. XLVIII.

Noli nō moueat te pulcra z subtilia dīctra hoim. **N**ō ei ē regnū dei i f̄mone s; i virtute. **A**trēde v̄ba mea q̄ corda accēdit; z mētēs illūinat; iducūt cōpūctiōnez et verū igerūt p̄solationē. **N**ūq̄ ad B legas v̄bū vt doctior aut̄ sapiētior: possis videri: s; stude monificatiōē v̄tior; q; h̄ apli; tibi p̄derit q̄ noticia multaz difficilū q̄stionū Lū multa legeris z cognoueris: ad vñū tñ optet venire p̄ncipiū. **E**go sū q̄ doceo hoim sc̄ias z clariorē itelligētias puul tribuo: q̄ ab hoīe possit doceri. **L** u ego loq̄r: cito sapiēs erit et multū i sp̄ū p̄ficiet. **E**le ill; q̄ mlra curiosaf ab hoib; inq̄rūt: z de via mibi p̄ficiat; par; curā. **V**eniet tps q̄m apparebit mgf m̄con; xp̄us dñs angeloz: cūctoz; auditur; l̄conēs: h; ē s̄m guloz; examīaturus sc̄ias z tūc scrutabitur irlm i lucernis: z manifesta erūt abscondita te nebrāz: tacebūtq; argumēta liguar; **E**go sū q̄ hūilē i p̄ctū eleuo mētē: vt plures et̄ne veritatis capiat rōnes q̄ siq; decec ānis studu; islet i scol. **E**go doceo sine strepitu v̄boz: sū p̄fusioē opimonū sine fastu honoris: sine p̄gnatōē argumētōz. **E**go sū q̄ doceo terrenā despiciere: p̄nita fastidire: eterna q̄rere: eterna sapere: honozes fugere: cā dāla sufferere: oēz spem i me ponere: extra me nil cupere: et sup̄ oīa ardēt̄er me amare. **N**ā qdā amādo me in time didicit; dīna z loq̄bas mirabilia. **P**l; p̄fecit i relinq̄ndo oīa q̄ i studēdo subtilia. **S**z alijs loq̄r cōia: alijs sp̄alia: aliq̄b; i signis z i guris dulcīt̄ appareo: q̄busdā dō i multo lūmine reuelo misteria. **V**na vox liboz: s; non oēs eq̄ isofr; q; it; sū docto; vitat; cordis scrutator; cogitatio; itellectoz; actionū; p̄motoz; distribuens singulis sicut dignū iudicauerō. **D**e nō attrahēdo sibi res exteriores. XLIX.

vanagla

grā

grā

discere hō om̄ v̄nere pp̄ dñ

quō legas ut in sc̄ia p̄p̄tior

de daz dōm̄ cany

ne q̄m̄da p̄tē p̄d̄ deo s̄m̄re p̄p̄tior

de quo docet nos ois v̄tūz oīa q̄m̄da p̄tē

vox vna liboz s; non oēs eq̄ isofr; q; it; sū docto;

Liber Tertius

no aut sine des
desid de bono

Illi in multis oportet te esse inscius et
estimare te tanq mortuu sup terrā z
cui tor' mud' crucifixus sit. Adulta
etiā oportet furda aure p'trahere: z q tue pac
sunt magis cogitare Utillus est oculos a re
bus displicētib' auertere z vnicuiq suū sen
tente relinqre: q' p'teūosis f'monib' deseruire.
Si bñi steteris cū deo z s'z q' iudiciū aspexeris
facili' te victū portab. Q' dñe q' usq' venim'?

ply p' breuio q' p'm
libro libruy

Ecce dñsū desek tēpale: p modico q'stu la
borat z currit: z spūale detrimētū in obliuio
nē trāsit: z vir sero redit. Q' d' parū vel nihil
p'dest antēdīc et qd' sūme necessariū est negli
gētē p'terit: q' tor' hō ad ex'na desluit: z ni
si cito respicit: libens in exterioribus iacet.

Quod nō oibus est credendū: et de faeli
lapsum verborum. Capitulum. L.

O

Mibi auxiliū dñe de tribulatōe: qz
vana salus hoīs. Quā sepe ibi non
inueni fides vbi me h'fe putauit q'ties
etiā ibi reperi: vbi min' p'sūp'si. Vana ē spes
in hoib' sal' aut iustoz in te d's. Bñdicit' sis
dñe d's in oib': q' accidit nob'. Infirmi sum'
z instabiles: cito fallimur et p'mutamur. q's ē
hō q' ita caute z circūspēcte in oib' se custodit
reualat: vt aliquandō in aliquā deceptionē vl'
plexarēt nō veniat? S'z q' in te dñe cōfidit
ac simplici ex corde q'rit nō tā facile labit. Et
si incidit i aliquā tribulationē: q'mō cūq' et
fuerit splicar' cūq' p' te cruciet aut a te p'solabi
tur: q' tu nō deseris in te sperātē vsq' in finē.
Rarus fidus amic' in cūctis amici p'seuerās
p'ssuris. Tu dñe iustol' es fidelissim' tu oib':
z p'ter te nō est alter talis. Q' q' bñi sapuit illa
aia sc'tā q' dixit: mēs mea solidata est et i r'po
fundatā. Si ita mecū foret nō tā facile timor
hūan' me sollicitaret nec v'boz iacula moue
rēt. q's oia puidere: q's p'cauere futura mala
sufficit? Si p'causa etiā ledit sepe qd' iproui
sa nisi grauit etiā ferūt. S'z q're mibi misero
nō meli' puidi. Lur etiā tā facile aliq's credi
dit? S'z hoies sum' nec aliud q' fragiles ho/
mīnes sum': etiā si angeli a ml'is estinamur
et dicimur. Lur credā dñe: aut credā nisi tibi
veritas es q' nō fallis: nec falli potes. Et rur'
sum'. Q'is hō mēdax infirm' instabilis z las
bilis maxie in v'bis: ita vt stannū vix credit de
beat qd' recte in facie sonare videt. Quā p' u
dent p'monuiti canēdū ab hoib': z q' inimi
ci hoīs domesticū ei' nec credēdū si q's dixē
ritece h' aut ecce illic Doct' sum dāno meo:
z vniā ad cautelā maiorē: nō ad inspiciēdā
mibi. L. aut' esto qdā ait. caut' esto: sua opō

o'm deo q' dicit
vno modo

thomas aq' in p'ly dō

o' hō mendax

p'monuit ei' dōmē
stōi

te qd' dico. Et dū ego silico z absconditū cre
do: nec ille silico p'r qd' silendū petiit: s' statim
p'dit me z se z abiit. Ab huiusmōi fabulis et
incautiis hoib' p'tege me dñe: ne i man' eoz
incidā nec vniq' talia cōmittā. Verbū v'z z
stabile da in os meū: z ligūā callidā lōge fac
a me. Q' d' pati nolo: oimode cauere debeo.
Q' q' bonū z pacificū de alijs silere nec idiste
renter oia credere: neq' de facili vltēri' effari
paucis seipsum reuelare: te sp' inspectorē cor
dis q'rere: nec oī vnto v'borū circūferri s' oia
intima z externa vnto bñi pacitū volūtatis
optare p'fici. Quā tutū p' cōsuetiōe celestis
gr'e hūanā fugere apparentiā: nec appetere q'
foris admirationē vident p'bere s' ea tota se
culitate sectari: q' vite emēdatiōē dant z fer
uorē. Quā multus nocuit vir' scita ac p'pere
laudata: q' sane p'nt g'ra silentio seruata in
hac fragili vita q' agnosce de alijs feret et militā.

De p'fidētia in deo habenda qū insurgit
verborum iacula. Capitulum. LI.

Illi sta firmie z spera in me. Quid ei
sunt v'ba nisi v'ba: p' aerē volāt: s'
lapidē nō ledūt. Si r'e es cogita q'
te libēter velis emēdare. Si nihil tibi p'saus
es pensa q' velis libēter p'io deo h' sustinere.
Parū satis est vt vel v'ba interdū sustineas:
q' nec dū forma v'bera tolerare vales. Et q're
tā parua tibi ad cor trāferit nisi q' ad huc car
nalis es z hoies magis q' oportet attendis.
Nā q' despici metuis: rep'ēdī p' excessibus
nō vis: z excusationū vmbacula q'ris. Sed
inspice te meli' z agnosce de: q' viuit adhuc in
te mōs: et vanus amor placēdi hoib'. Lū ē
quassari refugis z p'fundi p' defectib': cōstat
vtiq: q' nec vere hūil' sis: nec vere mōdo mor
tuus nec tibi mōs crucifix'. S'z aucti verba
mea: z nō curab' decē milia hoīm v'ba. Ecce
si cuncta s' te dicerēt q' fingi malicioissime
possent: qd' tibi nocerēt si oimō trāssire p'mitte
res nec plus q' festuca p'pēderes? Nūq' vel
vniū capillū tibi extrahere possent? S'z q' cor
intus nō hy: nec deū p' oculis: facili' v'bo mo
uet vituperatōis. Quī aut' in me cōsistit nec
p'p'io iudicio stare appetit: absq' hūano ter
rore erit. Ego enī sū iudex z cognitor: oim se
cretoz. ego scio q'liter res acta ē ego iniuriā
tē noui z sustinentē a me exijt verbū istō: me
p'mittēte hoc accidit: vt reuelent ex multis
cordib' cogitationes. Ego rēti z innocētē iu
dicabo: s' occulto iudicio vtrūq' aū p'bare vo
lui. Testionū hoīm sepe fallit: meū iudiciū
v'z est: stabit z non s'uertet: latet plerūq' et

omniū v'ba in vobis nō p'p'io
quod p'ndetur et ad hū hō d' d' d' d'

paucis ad singula p̄nūq̄ tñ erat nec erra-
 re p̄. etiā si oculis inspicētū nō rectū videat̄
 Ad me ergo recurrētū est in oī iudicio: nec
 pp̄io inuendū arbitrio. Iust̄? enī nō p̄ru-
 babit̄ q̄cqd̄ a deo ei acciderit. Etiā si iniuste
 aliqd̄ p̄ eū planū fuerit: nō multū curabit̄. Sz
 nec vane exultabit̄: si p̄ alios rōnabilē excu-
 set̄. Pensat̄ nanq̄: q̄ ego sū scrutās corda z
 renes q̄ nō iudicio fm̄ faciē z hūanā aparē-
 tiā. Itā sepe in ocul̄ meis rep̄it̄ culpabile: qd̄
 hoīm iudicio credit̄r laudabile. Die d̄s u-
 dex iuste foris z patiens q̄ hoīm nosti fragilita-
 tatēz prauitatē esto robur meū z tota fiducia
 mea. Nō ei mihi sufficiat̄ p̄cia mea. Tu nosti
 qd̄ ego nō noui. z iō in oī resp̄sōe me hūili
 are debui z māsuete susinere. Ignosce ḡ mi-
 hi. pp̄it̄: quē sic nō egi: z dona iterū ḡram
 amplioris sufferētē. Ab elio est enī mihi tua
 copiosa mīa ad p̄secutionē indulgētē: ḡ mea
 opinata iusticia p̄ defensionē latētis p̄cie. Et
 si nihil mihi p̄scius sū: tñ i hoc me iustificare
 nō possū: qz remotā mīa tua non iustificabit̄
 in p̄spectu tuo oīs uillens. Ad oīa grauiā
 p̄ eterna vita sunt tollerāda. Cap. LII.

Ali nō fragat̄ te labores q̄s assūpsisti
 pp̄t me nec tribulationes te deiciāt
 vsq̄q̄. s̄ mea p̄missio in oī eūētū te
 roborat z p̄solat̄. Ego sufficiens suz ad reddē-
 dū supra oīm modū z mēsurā. Nō hic diu la-
 borabis: nec sp̄ grauaaberis dolorib̄. Expe-
 cta paulisp̄: z videbis celerē finē maloz. Cle-
 niet vna hora: qñ cessabit̄ oīs labor z tu mul-
 tus. Abodicū est z breue oē qd̄ trāsit cū tēpe
 Age ḡ qd̄ agis fideliter labora i vinea mea:
 ego ero merces tua. Scribe lege: cāta: geme-
 tace: ora. sustine virilit̄ p̄ia: digna ē his oīs?
 z maiorib̄? p̄clis vita etna veniet̄ par̄ i die
 vna q̄ nota est oīs: z erit non dies neq̄ nox
 hui? scz tēpis: s̄ lux p̄petua: claritas infinita:
 pax firma z req̄es secura. Non dices tūc q̄s
 me liberabit̄ de corpe mort̄ hui? nec clamab̄:
 heu mihi q̄ incolat̄ me? plōgat̄ est: qñ p̄e
 cipit̄ abis moroz? salus erit indefectiua: antie-
 tas nulla: iocūditas br̄a: societas dulcis z de
 cora. S̄ si vidisses scōz in celo coronas p̄pe-
 tuas: quanta ḡ nūc exultat̄ gl̄ia q̄ huic mōdo
 olīm p̄ceptibiles z qñ vita ipsi indigni pura
 bāf: p̄fecto te statim hūiliares vsq̄ ad terrā:
 z affecares poti? oibus ihselle ḡ vni p̄cellerē:
 nec hu? vite letus dies p̄cipisceres: s̄ magis
 p̄ deo tribulari gaudēs: z p̄ nihilo int̄ hoies
 cōputari martimū lucz diceres. S̄ si tibi hec
 saperēt z p̄funde ad cor trāfrent: quō aude

res vel sel p̄q̄ri. Nōne p̄vita etna cūcta labō-
 riosa sunt tollerāda? Nō est parū qd̄ iucra-
 ri aut p̄dere regnū dei. Reua igit̄ faciē tuaz
 in celū. Ecce egor oēs cū mei meū q̄ in hoc
 seculo magnū habūere certamē mō gaudēt:
 mō cōsolant̄: z mō securi sunt: z mō req̄elctū
 z sine fine in regno p̄ris emōbēt̄ meū.

De die etnitas z h? vite agustis. Ca. LIII
Eperne ciuitatis māsso b̄tissima. D
 dies etnitas clarissima quā nox nō
 obscurat̄: s̄ sūma vitas sp̄ irradiat̄ br̄i-
 es sp̄ leta: sp̄ secura: znūq̄ statū mutās i d̄ia
 D vīnā dies illa illuxit̄ z cūcta hec tēpo-
 ralia finē accepit̄. Lucet ḡ dē scis p̄petua
 claritate splēdida: s̄ nō nisi a iōge z p̄secu-
 lū peganātib̄ i tra. Nō sū celi ciues ḡ gau-
 diosa sit illa: gemūt̄ exules filij eūē qz amara
 z tediosa sit ista. Des hui? tēpis parui z ma-
 li: pleni dolorib̄ z angustis: vbi hō multus
 p̄ctis inq̄nat̄: mltis passiōib̄: irretit̄: mltis ti-
 morib̄ stringit̄ mltis curis distendit̄: z mul-
 tis curiositatib̄ z obrabit̄: multus vanitatib̄
 implicat̄: mltis errorib̄: circūfundit̄: multīs
 laborib̄: atterit̄ tētatisibus grauat̄: delictis
 enervat̄: egestate cruciat̄. D qñ finis hoīm
 multoz laboroz: qñ liberator a misera fuiture
 viciōz? Quī memorabor dñe tui soli? qñ ad
 plentū laboro in te? Nūc ero fine oī ipedimē-
 to: z in vera libertate: sine oī grauamē men-
 tis z corp̄is. Quī erit pax solida: pax igit̄ urba-
 bilis z secura: pax int̄? z foris: pax ex oī parte
 firma? Iesu bone qñ stabo ad vidēdū te: qñ
 cōtēplabor gloriā regni tui: qñ eris mihi oīa
 in oibus. D qñ ero tecū in regno tuo: qd̄ p̄pa-
 rasti dilectis tuis ad etnā? Helic? su paup̄ z
 exul in terra hostilī: vbi bella q̄ndiana z ifor-
 tunia maxima. S̄ solare exiliū meū: mitiga
 dolorē meū: qz ad te suspirat̄ oē desiderij me-
 um. Itā onus mihi totū est: quicqd̄ mōs hic
 offert ad solaciū. Desidero te int̄me hui? s̄ ne-
 queo apprehēdere. D p̄to inherere celestib̄:
 s̄ deprimūt̄ res tpales z imo: nificat̄ passiōes
 Abente oibus rebus supesse volo: carni aūt̄
 inuite subesse cogoz. Sic ego isclit̄ hō meū
 pugno: z fac? sū mihinetip̄s ḡuis: dū sp̄s
 fursū et caro q̄rit eē deorsū. D qd̄ int̄? patior
 dū mēte celestia tractor mox carnalī turba
 occurrit ozanti. Deus me? ne elōgeris a me
 neq̄ declines in ira a suo tuo. S̄ iugura com-
 scationē tuā z dissipa eas. emitte sagittas tu-
 as z cōsturbenf̄ oēs fantasie inimici. Recollī-
 ge sensus meos ad te. Fac me oblitūci oīm
 mūdanoz? Da cito abicere et p̄tenere fantaf

ad
verse

oro ad
de

2

ad
fure

Dei amant

Dei huius p̄p̄o mali

Dei d̄s me d̄s p̄
sp̄ nō p̄p̄ hēde

sp̄ p̄fusa? nō d̄e

oīm impedit̄
viciā

o ho si videret coronas istas? velo
quibus te huius laboris? qz

Liber Tertius

mata viciorum. Succurre mihi eterna veritas: vt nulla me moueat vanitas: adueni cessi suauitatis: et fugiat a facie tua omnis impunitas. Ignosce q̄s mihi et miscibit indulget: q̄tes p̄ter te alit̄ in ofonere reuoluo. **L. d̄iteo:** eteni vere: qz valde distracte me osueui h̄re. **H̄** i mi m̄storia nō sū vbi cozpalit̄ s̄to aut se deo s̄ vbi magi sū q̄ cogitatōib⁹ feror. **I**bi sū vbi cogitatio mea ē. **V**bi ē fr̄q̄nt̄ cogitatio mea: vbi ē id qd amo. **H**oc mihi cito occurrit qd n̄alit̄ delectat aut ex vsu placet. **V**nde tu veritas apte dixisti. **V**bi eni ē thesaur⁹ tu⁹ ibi ē et cor tuū. **S**i celū diligo: libet d̄ celestib⁹ penso: si mōm amo felicitatib⁹ mōi p̄gaudeo et de aduersitatib⁹ ei⁹ tristior. **S**i carnē diligo q̄ carnis sūit sc̄pissime imagino: **S**i sp̄m amo de sp̄ualib⁹ cogitare delector. **Q**uocūq; ei di ligo: d̄ his libet̄ loq̄re: audio atq; talū imagines ad om̄iū meū s̄p̄to. **S**z bt̄is ille hō q̄ p̄p̄t̄e d̄n̄e oib⁹ creaturis abeūdi licentiā tribuit: q̄ nature vni facit̄ p̄cupiscētiās carnis feruore sp̄us crucifigit: vt serenata p̄scia purā tibi ofonē offerat: dignūq; sit āgelic⁹ int̄esse choas: oib⁹ t̄renis foris et int̄ exclusis.

De desiderio eterne vite et quāta sint certantib⁹ bona. p̄missa. Capitulum. LIII.

Ibi mi cū tibi desiderii eme britudinis desup̄ ifundi sens⁹ et d̄ tabnaculo corp⁹ et̄re cōcupiscit̄ claritatem meā sine viassitudis ymbra p̄tēplari possis: dilata cor tuū et oi desiderio h̄ac sc̄tam̄ inspirationē suscipe. **R**edde āplissimas sup̄ni bonitati gr̄as: q̄ tecū sic dignāter agit: clemēt̄er vi sitat: ardēt̄er excitat: potēt̄er s̄bleuat: ne p̄pōdēre ad trena labarū. **R**eq; eni h̄ cogitatu tuo aut conatu accipis: s̄ sola dignatiōe sup̄ne gr̄e diini aspect⁹: q̄tin⁹ i xt̄umb⁹ et maiorū hūilitate p̄ficiat̄ ad futura certam̄ia te p̄pares: mibiq; toto cordis affectu adherere ac feruēt̄i voluntate studeas desure. **S**ili sepe ignis ardet: s̄ sine fumo flama nō ascēdit. **S**ic et aliq̄p̄ desideria ad celestia flagrāt: et tū a tētatōe carnal̄ affect⁹ liberi nō sūit. **I**d̄circo nec oino pure p̄ honore dei agit̄ qd tā desiderāter ab eo petūt̄. **T**alē ē sepe tuū desiderii: qd̄ ist̄nasti fore tā oportūm. **H**ō ei ē h̄ p̄nti et p̄fectū qd̄ p̄p̄a comoditate ē ifectū. **P**ete n̄ qd̄ tibi ē delectabile et comodū. s̄ qd̄ mihi acceptabile ē atq; honorificū: qz si recte iudicas meā ordinationē tuo desiderio et oi desiderato p̄ferre deā ac seq̄ **H**oui desiderii tuū: et fre quētes gemit̄ andiui. **I**ā velles esse lib̄tate gl̄ie filioz: d̄ iā te delectat dom⁹ et̄nar celest̄

pr̄ia gaudiō plena: s̄ nōdū venit hora ista: s̄ est adhuc aliō t̄p̄o belli videt̄ t̄p̄o laboris et p̄batōis. Optas sūmo repleti bono: s̄ nō potes hac affc̄q; mō. Ego sū expecta me et d̄ns donec veniat regnū dei. Probād⁹ es adhuc in fr̄is: et multi ereticād⁹. L. solatio tibi in terdū dabit̄: s̄ copiosa satietas nō p̄cedit. L. d̄ fortare igit̄ et esto robust⁹: tā i agēdo q̄ in p̄nēdo nature p̄ia: optet te nouū iduē hoim̄ et i alter vix mutari. Optet te sepe agē qd̄ nō vis: et qd̄ vis optet te relinq̄re: qd̄ alijs placet p̄cessū h̄bit̄: qd̄ tibi placet et vltra nō p̄ficiet. **Ad alijs dicit̄ audier̄: qd̄ tu dicit̄ p̄ n̄bulo cōputabit̄: p̄ et̄ alijs et accipiet̄ tu petes nec ipe trab. **E**rit̄ alijs magni d̄ ore hoim̄: d̄ te āt tace bit̄. **A**lijs h̄ vel illd̄ cōmitteat̄: tu aut̄ ad nihil vtile iudicaber̄: p̄p̄t̄ h̄ nā aliq̄ p̄tristabit̄: et magnū certamē suscipiet̄. **S**z magnū bonū ide p̄fectis si flēs portauer̄. **I**n his et s̄lib⁹ mltis p̄bari solet̄ fidel̄ d̄ni fuus: q̄liter te ab negare et in oib⁹ fr̄agere querit̄. **V**ix ē aliq̄ tale in quo tātūm̄d̄ mori indiges: sicut nō viderit̄ pati q̄ volūtati tue aduersa sunt marie aut̄ cū d̄sc̄ouentiā et q̄ min⁹ vtilia tibi apparent̄ iubi t̄ber̄. **E**t qz nō audes resistere alio ri potestati sub d̄no s̄ntur: iō dur̄ tibi vide tur ad nutū alterius ambulare et omē p̄p̄tū sentire obmittere. **S**eo pensa fili boim̄ fructum laborum: celerem finem atq; p̄mium nimis magnum et non habebis inde grana/ men seo fortissimū patientie tue solamē. **H**ā et pio modica hac voluntate quam nūc sp̄o te deseris: habebis semper voluntatem tuam in celis. **I**bi quippe inuenies omne quod vlueris: et quod desiderare potes. **I**bi aderit tibi totius facultas boni: sine timore amittēdi. **I**bi voluntas tua vna semper tecum n̄l cupiet extrancum vel p̄iuatum. **I**bi nullus resistet tibi: nemo de te cōqueretur: nemo impetiet: n̄l obuiabit̄: sed cuncta desideria si mul erunt presentia: totumq; affectum tuum resicient et adimplebunt vsq; ad summum. **I**bi reddam gloriā pio contumelia p̄p̄fesa: pallium laudis pio merore. p̄ loco nouiss̄mo sedem regni in secula. **I**bi apparebit̄ fructus obedientie gaudebit̄ labor penitentię: et humilis subiectō coronabit̄ gl̄iose. **H**ic ē te inclina humilit̄ sub oim̄ manib⁹: nec sit care qd̄ hoc dixerit vel iusserit: s̄ h̄ magnope curato vt siue p̄latius siue minor: aut equalis aliqd̄ a te exposcerit vel inuenerit: p̄ bono totū accipias et sincera volūtate studeas adimplere. **Q**uerat̄ ali⁹ B: ali⁹ illud: gl̄ief ille in il**

quod hō d̄ p̄p̄t̄e

lūc hō qd̄ h̄ p̄bat

dom̄ hō nōdū d̄n̄e
p̄ vna celia q̄
q̄ quēda q̄ p̄p̄t̄e

nos̄ d̄ d̄ desider
ing h̄p̄

et mōm vnde quō p̄p̄t̄e
deserit̄ p̄ d̄o q̄m̄ v̄t̄m̄ d̄ b̄re

horz iste i isto laude q milia mille: tu autē nec i isto nec i illo: q i tuipst^o gaude pteptur: in mei soli bñplacito ac bonore: hoc optant dñi ē tibi: vt suat p vitā suat p mortē: de^o sp in te glorificet. Quasi hō desolatus debeat in manus dei se offerre. Cap. L.V.

Domine de^o scēte p̄ s̄s n̄sc e i inefuz bñdic^o: q̄ sic vis factū ē: r qd̄ facis bonuz ē. Letet i te seru^o tu^o: nō in te nec i aliq̄ alio: qz tu sol^o leticia vera: tu spes mea r corona mea: tu gaudiuz meli r honor me^o dñe. Quid h̄z fuus tu^o: nisi qd̄ a te accipit etiā sine merito suo. Tuā sūt oia: q̄ dediisti r qd̄ fecisti. Paup̄ sūt i laborib^o meis a iuē tute mea r cōstrat^o aia mea nōnū q̄ vsq̄ ad lacrimas: q̄nq̄ etiā p̄urbat af te p̄p̄ iminētes passioēs. Deserto pacis gaudiū pacē filioz tuoz flagitio: q̄ i lumen p̄solatōis a te pacunt. Si vas pacē: si gaudiū sc̄m̄ infūdis: erit aia sui tui plena modularōe r deuota in laude tua. s̄ si te subtraxeris sic sepissime soles nō poterit currere viā mādatoz tuoz: s̄ magi ad tūndēdū pecc^o genua incuruāt: qz nō ē illi sic heri r nudiuſtera^o q̄n̄ splēdebat lucerna tua sup caput e^o r sub ymbra alarū tuarū p̄tegebat a tētatōnib^o irruētib^o. P̄ iuste r sp̄ laudāde: venit hora vt p̄bet fuus tu^o. P̄ amāde dignū ē vt hora hac patiat p̄ te aliqd̄ seru^o tuus. P̄ p̄petue venerāde venit hora quā ab et̄no p̄sciebas a futurā vt ad modici t̄p̄s succūbat foris seru^o tuus viuat hō sp̄ apud te int^o paululū v̄lspendat: hūiliet: r deficiat corā hoib^o: passionib^o p̄terat r lāguoib^o: vt iterū tecū in auroza noue lucis refurgat r i celestib^o clarificet. P̄ scēte tu sic ordinaſti r sic voluisti: r h̄ factū ē qd̄ ipse p̄cepisti. h̄ec ē enī ḡra ad amicū tuū: pati r tribulari i mūdo p̄ amoz tuo: q̄ntiēcūq̄ a h̄cūmz r quocūq̄ id p̄miseris fieri. Sine cōsilio r p̄uidētia tua r sine cā nibil fit in tra. Bōnū mihi dñe q̄ hūilisti me vt discā iustificatōes tuas: r oēs elatōes cordis atq̄ p̄sū p̄ōes abiciā. Utile mihi q̄ cōsilio coopuit faciē meā: vt te poti^o q̄ hoies ad p̄sulādū requirā. Didici etiā ex b̄ inferutabile iudiciuz tuū expauescē: q̄ affligis iustū cū impio: s̄ nō sine eq̄tate r iusticia. B̄sas tibi q̄ nō peccasti malis meis. s̄ attriusti me vberib^o amarū infligēs dolores: r imittēs angustias foris int^o. Nō ē q̄ me p̄solef ex oib^o q̄ sub celo sūt nisi tu dñe d̄s me^o: celestis medic^o aiaz: q̄ p̄cutis r sanas: deducis ad inferos r reducis. Disciplina tua sup me: r v̄ga tua ip̄a me do-

cebit. Ecce p̄ dilectē i manib^o tuis ego sum sub v̄ga correctōis tue me icidino: p̄cute dorſū meū r collū meū: vt incuruē ad voluntatē tuā ronestatē meā. Fac me p̄tū r hūile dñi scapuli sic bñi facere cōsueuisti: vt ambulē ad oēm nutū tuū. Tibi me r oia mea ad corā rigidū p̄mēdo: meli^o est h̄ coriipi q̄ i futuro Tu scis oia r singla: r nil te latet i hūana cōscia. An̄ q̄ sc̄at nostri v̄tura: r nō op^o est tibi vt q̄s te doceat aut admoeat d̄ his q̄ ḡr̄if in tra. Tu scis qd̄ expedit ad p̄fectū meū: et quāntū deseruit tribulatio ad rubigīnē viciōrū purgādā. Fac mecū desideratū bñplacitū tuū: r ne despicias peccānōsā vitā meā nulli meli^o nec clari^o q̄ tibi soli notā. Da mihi dñe scire qd̄ sciēdū ē: b̄ amare qd̄ amādū est. b̄ laudare qd̄ tibi sūme placet: b̄ reputare qd̄ tibi p̄ciosū apparet: b̄ vitupare qd̄ oculis tuis sordescat. Nō me sinas fm̄ visōnē oculoz exterioroz iudicare: nec fm̄ auditū auris hoim̄ impioz sentētiare: s̄ i iudicio vero de visibilib^o r sp̄ualib^o discernere: atq̄ sup oia voluntatē bñplaciti tui p̄ inq̄rere. Fallit se p̄ hoim̄ sc̄sus i iudicādo: fallit r amatoza sc̄llū visibilia t̄m̄o amādo. Quid ē hō in malioz: qz reputat ab hoie maior: fallat fallacē: van^o vanū: cec^o cecū: ifirm^o ifirmū deceptū dū exaltat veracit magi p̄sūditi: dū sanit laudat. Nā q̄ntū vnūq̄q̄ ē i oculis tuis tm̄ ē r nō ap̄t^o aut hūil^o sc̄tus fr̄actē. Qd̄ hūil^o lib^o iustitūdū ē opib^o eū deficiat a sūmis. L.VI. Nō vales sp̄ i seruētioz desiderio v̄tutū stare nec i altioz ḡdu p̄tēplatiois: s̄ necē h̄s int̄dū ob originalē corruptelā ad inferiora descendē: r on^o corru p̄ribi vite etiā inuite r cū tedio portare. Qd̄ diu mortale corp^o geris: tedii senties r ḡra me cordis. Q̄ ponet q̄ sepe i carne de carnis onere gemere: eo q̄ n̄ vales sp̄ualib^o studijs r dñe p̄tēplatoī i desinent liberare. Tūc expedit tibi ad hūilia r exteriora opa p̄ferre r i bonis te acub^o recreare: aduētū meū r sup̄nā visitatōz firma p̄uidētia expectare: cillis tuū r ariditatē meū patiēti sufferre donec iterū a me visiter: r ab oib^o anxietatib^o libereris. Nā faciā te laborz obliuiscā: r infra q̄rē p̄frui. Expādā corā te parā sc̄pturaz vt dilatato corde currere incipias viā mādatoz meoz: r dices. Nō sūt digne passioēs bui^o t̄pis ad futurā gloriāz q̄ reuelabū in nobis.

Qd̄ hō nō reputet se p̄solatōe dignū sed magis verberibus reum. Cap. L.VII.

vt p̄ amē d̄sc̄p̄lū meū

da nō sūt p̄ factū ē

fallit se hōm̄ sc̄sus iudicādo

q̄ntū vnūq̄q̄ ē i oculis tuis tm̄ ē

q̄ntū vnūq̄q̄ ē i oculis tuis tm̄ ē

h̄ ē ḡra ad amicū tuū

Liber Tertius

*Et tunc a corpore et ceteris sublimibus
ingressum h. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.*

Domine nā sū dignus cōsolatōe tua nec aliq̄ spūali vīstātione: z iō iuste meū agis qm̄ me in opē z dēsolatū relinqs. Si enī adinstar maris lacrimas sū/ dere posse: adhuc cōsolatōe tua dign⁹ nō esse. **U**bi ubi dignus sū q̄ flagellari z puniri: qz graui⁹ z sepe te offendi z i mltis valde deliq̄. Ergo vera p̄fata rōne: nec minima sū dig/ nus cōsolatōe: s̄ tu clemēs z misericors de⁹ q̄ nō vis pure opa tua ad oīdēdū diuitias bo/ nitatis tue i vasa mie tue: etiā p̄ter oē pp̄riū meritū dignaris cōsolari seruū tuū sup̄ hūa/ nū modū. Tūc enī cōsolatōes nō sūt sic hūa/ ne p̄bulatōes. Quid egi dñe vt̄ mihi p̄fer/ res aliqua celestē cōsolatōe. Ergo nihil bo/ ni me egisse recolo: s̄ sp̄ ad vicia pn̄um z ad emēdatōe pigrū fuisse. Verū est z negare nō possū. Si alit̄ dicerē: tu stares z me z nō eēt q̄ defenderet. Quid merui p̄ petis meis nisi ifernū z ignē eternū? In vitate p̄fiteor: qm̄ dignus sū oī ludibrio z p̄tēptu: nec decet me int̄ deuotos tuos p̄morari. Et lz hoc egre au diā: tū aduersū me p̄ vitate petā mea arguā vt̄ facili⁹ mi am tuā merear i petrare. Quid dicā reus z oī p̄fusio plenius: nō hō oī lo quēdi nisi hoc tū x̄bi: peccauī dñe peccauī miserē meū: iſce mihi. Sine me paululū vt̄ plāgā doloī meū: aſq̄ vadā ad terrā tene/ broā z optā mortē caligine. Et qd̄ tā maxie a reo z misero pctōe requiris: nisi vt̄ p̄traf z hūiliter se p̄ dēlictis suis. In vera p̄ritōe cordis hūilātōe nascit̄ spes venie recōciliāi p̄turbata p̄ficia repaī ḡfa p̄ dita: tūc hō a fu tura ira z occurrūt sibi mutuo in osculo sc̄to ds̄ z penitēs aīa. hūilis pctō z p̄ritio acce/ prabile tibi ē dñe sacrificiū lōge luauī: odo/ rās i p̄spectu tuo q̄ thuris incēlū hoc ē q̄tū etiā vnguētū qd̄ facris pedib⁹ tuis infundi voluisti: qz cor zētū z hūilātū nūq̄ despe/ xisti. Ibi ē loc⁹ p̄fugū a facie ire inimici: ibi emēdat̄ z abluīt quicqd̄ aliū de d̄ctū ē z inq̄ natū. **De ḡfa dei q̄ nō misceat̄ terrena sapi/ entibus.**

Cap. LVIII.

Fili p̄ciōsa ē ḡfa mea: nō patit̄ se mi/ sceri c̄neis reb⁹ nec cōsolatōib⁹ ter/ renis. Abijcere q̄ oportet oīa i pedī/ mēta ḡfe: si optas ei⁹ infusioē suscipere. Pe/ te secretū tibi: ama solus hitare tecū nullius req̄re p̄bulatōis: s̄ magis ad deū deuotā ef funde p̄cē vt̄ p̄p̄ctā teneas mentē z puram p̄fciāz. Totū mūdū nihil estima dei vocatio nē oibus exteriorib⁹ aūponē. Nō enī potes̄ mihi vacare z i trāstōis parit̄ delectari. **A**

notis z a charis amicis oportet elōgari: z ab oī tpali solatio mētē tenere p̄uatā. Sic obses/ crat̄ br̄is ap̄ta p̄cē vt̄ tāq̄ aduenas et p̄e/ grinus in b̄ mūdo se cōtineat̄ x̄pi fideles. Quanta fiducia erit morturo: quē nullus rei affect⁹ detinet i m̄do. Seco sic flegreatū cor h̄fe ab oibus: coger necdum capit̄ anim⁹: nec aīalis hō nouit̄ in t̄m̄i boīs libertatez. Attū si vere velit eē spūalis: oportet eū renūciare tā remōis qz p̄pinqz: z a nemine magis cauē qz a seipso. Si temētū p̄fecte vicieris: cete/ ra facili⁹ subiugab. Perfecta nāq̄ victoria ē de semetipō triumphare. Qui enī semētū p̄fectū tenet vt̄ sensualis rōi z rōi i cūctis obediat̄ mihi: h̄ vere victor⁹ sui z dñs mōi. Si ad hūc apicē scādere gl̄ficio: optet virilit̄ inapez securi ad radicē ponere: vt̄ cuellas z destruas occultā z inordinatā inclinātōz ad teipm̄ z ad oē p̄uatā z mālē bonū. Ex h̄ v̄ cīo q̄ hō semētū nimis iordiate diligit: pe/ ne totū p̄dēt qd̄q̄ radicali vicedū ē. Duo dēuictio z sbactio malo: par maḡ z trāq̄llitas erit p̄tinuo. S̄ qz p̄nci sibi p̄fecte mori laborāt̄ nec plene eē se tēdūt: p̄pterea i se im/ plicati remanēt nec sup̄ se i spū cleuari p̄nt. Qui autē libere necū ambulare desiderat̄: necē ē vt̄ oēs p̄uas z iordiatas affectōes sus/ as mortificet: atq̄ nulli creature puato amo re p̄cupiscēt̄ inbrear. **De diuersis mo/ tibus nature z ḡfe.**

Cap. LIX.

Illi diligit̄ aduerse mor⁹ nature z ḡfe: qz valde s̄riez subtilē mouent̄ z vit̄ nisi a spūali z intimo illuminato hoīe dilcēnūt. Oēs qd̄ bonū apertūt z ali qd̄ boni i suis dicit̄: vel factis p̄tēdūt: iō sub sp̄e boni multi fallūt. Natura callida ē z ml̄ tos trahit illaq̄t̄ z decipit: se sp̄ p̄ sine bz. S̄z ḡfa simplr̄ ābulat z ab oī sp̄e mala decli/ nat fallatias: nō p̄tēdit: vt̄ omnia pure p̄pter deum agit in quo z finaliter requiescāt. Na/ tura inuite vult mori: nec p̄xi mi nec superari nec subesse nec sponte subiugari. Gratia x̄o studet mortificationi p̄prie: resistit sensua/ litati: q̄rit subijci: appetit vinci nec p̄p̄ria vult librate fungi: sub disciplina amat teneri: nec alicui cupit d̄nā: s̄ sub deo sp̄ viuere stare esse: atqz p̄p̄ deū oī hūane creature hūiliter pata est inclinari. Natura p̄ suo comodo la borat z qd̄ lucri ex alio sibi p̄ueniat atēdit. Ḡfa autē nō qd̄ sibi vult z comodofum sit. s̄ qd̄ multis p̄ficiat magi p̄siderat. Natura lis/ bent̄ honore z reuerentiā accipit. Ḡfa x̄o oēs bonorē z gl̄fiaz deo fidelit̄ attribuit. Natura

primus dicit in dicitur

hūiliter p̄tore deo acceptissimum

hūiliter p̄tore deo p̄tore p̄tore

passionē timet & p̄ceptū. S̄ca autē gaudet p̄
noie iesu p̄mēdia p̄ca. Natura oīū amarē
quietē corpale. S̄ca autē vacua esse nō p̄t. s̄
libētē amplectī laborē. Natura q̄rit curio
sa habere & pulcra: s̄ abhorret vilia & grossa.
S̄ca nō simplicī delectat̄ de hūilib⁹: aspera
nō asp̄nat̄ nec vetulus refugit indui p̄anis
Natura respicit tp̄alia: gaudet ad lucra tre
na. tristat̄ de dāno: irritat̄ leui iniurie x̄bo.
S̄ca ḡa attēdit̄ et̄na: nō imberet̄ tp̄alib⁹: nec
in p̄ditōe rerū turbat̄: neq; verb̄ durioribus
acerbat̄: q; thesaurū suū & gaudiū i celo vbi
nīl perit p̄stuit. Natura cupida ē & libētius
accipit q̄ donat̄: amat p̄p̄ia & p̄uata. S̄ca
aūt pia ē: & cōis vitat̄ singularia: p̄tēt̄ pau
cō: beat⁹ iudicat̄ dare q̄ accipit. Natura in
clinat̄ ad creaturas: ad carnē p̄p̄ia: ad vani
tatē & discursus. S̄ca ḡa trahit ad deū et ad
v̄tutes: renūciat̄ creaturis: fugit mūdū odit
carnis desideria: restringit euagatōnes: eru
bescit i publico apparere. Natura libētē ali
q̄s solatiū h̄z extermū in q̄ delectet̄ ad sensū.
S̄ca ḡa in solo deo q̄rit p̄solari & in sūmo bo
no sup̄ omnia visibilia delectari. Natura to
tū agit p̄p̄ lucrū & comodū p̄p̄iū nībil gra
tia facere p̄t s̄ aut cōle aut meli⁹ aut laudē v̄l
fauorē: p̄ b̄n̄factis p̄ca q̄ sperat̄: & multū p̄dē
rari sua gesta & dona cōcupiscit. S̄ca nō nil
tp̄ale q̄rit: nec aliud p̄mū q̄z deū solū. p̄ mer
cede postulat̄: nec ampli⁹ de tp̄alib⁹ necessa
rijs desiderat̄ nisi quantū h̄i sibi ad assecutio
nē et̄noū valeāt deferuire. Natura gaudet
de amicis multis & p̄p̄inqs: gloriat̄ de nobi
li loco & ortu generis: arridet porētib⁹: blan
dit̄ diuinitib⁹: applaudit̄ s̄libus. S̄ca autē & ini
micos diligit: nec de amicoꝝ turba extollit̄:
nec locū nec ortū nataliū reputat̄ nisi si v̄tus
maior ibi fuerit: fatur magi paupi q̄ diuiti.
cōpatit̄ pl⁹ innocētī q̄ potētī: gaudet vera
ci nō fallaci: exhortat̄ sp̄ bon⁹ meliora charif
mata emulati & filio dei per v̄tutes assimila
ri. Natura de defectu et molestia cito q̄rīt.
S̄ca p̄st̄at̄ fert inopia. Natura oīa ad se re
flectit̄: p̄ se certat̄ arguit̄ S̄ca autē ad deū cū
cta rediit̄ v̄i originalit̄ emanat̄: nībil boni
sibi ascribit̄ nec arrogat̄ p̄sumit̄: nō p̄tēdit̄
nec suā insiam alijs p̄fert̄: s̄ in oī sensu & intel
lectu et̄ne sapie ac dīno examini se submitit̄
Natura appetit̄ scire: & noua & secreta audire
vult̄ exteri⁹ apparere & multa p̄ sensus exp̄iri
desiderat̄ agnosci: & sage v̄i laus & admira
tio. p̄cedit̄. S̄ca ḡa nō curat noua nec curio
sa p̄cipit̄: q; totū h̄ d̄ v̄tustate corruptiōis ē

ortū: cū nībil nouū & durabile sit sup̄ terram
Docet itaq; sensus restringere: vanā p̄p̄lacē
tiā & ostētatōnē deuitare: laudāda et digne
mirāda hūiliter abscondere: & de oī re et de oī
scia vtilitatis fructū atq; dei laudē & honorē
q̄rere. Nō vult se nec sua p̄dicari: s̄ deū i do
nis suis optat̄ b̄dicā: q̄ cūcta ex mera chari
tate largit̄. Itec ḡa sup̄naturalē lumē & q̄d
dā dei sp̄ale donū ē: & p̄p̄ie electoꝝ signacu
lū et p̄ign⁹ salutis et̄ne: q̄ hoīem de terrenis
ad celestia amāda sustulit̄: & de carnali sp̄ia
lē efficit̄. Quāto igit̄ natura amplius p̄misit̄
& vincat̄: tātomagis ḡa infūdīt̄: & quāto no
uis v̄sitationūb⁹ iterior: h̄o fm̄ imaginē dei
reformat̄. **De corruptione nature & effica
tia gratie diuine.** Cap. LX.

Omine deus meus q̄ me creasti ad
imaginē & s̄ilitudinē tuā: p̄cede mi
hi h̄ac gratiā: quā ostēdisti mihi taz
magnā & necessariā ad salutē & vincā pesti
mā naturā meā trahētē ad p̄cā & i positionē
Sensio enī i carne meā legē p̄cī d̄icentē le
gi mētis mee & captiuū me ducētē ad obedī
entū sensualitati i multis nec possū resistere
passionib⁹: eius: nisi assistat tua sc̄tissima ḡa
cordi meo ardētē infusa. Q̄ pus ē ḡa tuaz
magna ḡa: vt vincat̄ natura ad malū sp̄. p̄
na ab adolectia sua. Nā p̄ p̄mū hoīem ad
lapsa & victiata p̄ p̄ctiā i oēs hoīes penā hu
ius macule descēdit̄: vt ipsa nā q̄ bonaz recta
a te p̄dita fuit: p̄ vicio iā & infirmitate corru
pte nature ponat̄ eo q̄ mor⁹ ei⁹ sibi relictuus
ad malū & iherloza trahat̄. Nā modica vis q̄
remāst̄ ē tāq; scintilla quodā latē i cinere.
Itec est ipsa rō nālīs circūfusa maḡ caligine
ad huc iudiciū h̄is boni et mali: veri falsiq;
distātiā: h̄z ip̄otēs sit adimplere oē q̄d appo
bat̄: nec pleno iā lumine vitatis nec sanitate
affectionū suaz potat̄. Itec ē de me⁹ q̄ cō
delecto: legi tue fm̄ interiorē hoīem. sciens
mādatū tuū fore bonū. iustū & sc̄tū arguens
etiā oē malū & p̄ctiū fugiēdū: carne autē fuio
legi p̄cti dū magis sensualitati obedio q̄z rō
ni. Itec ē q̄ velle bonū mihi adiacet̄: p̄ficere
autē nō iuenio. Itec sepe m̄ta bona p̄pono
s̄ q; ḡa deest ad adiuuādū infirmitatē meā
ex leui resistētia resilio & deficio. Itec accidit̄
q; viā p̄fectōis agisco: & qlit̄ agē debeā clare
satis video: s̄ p̄p̄io corruptiōis p̄dore p̄es
sus ad p̄fectiora nō assurgō. Q̄ h̄z marie essū
mihi n̄cētia d̄ne ḡa tua: ad inchoādū bonū
ad p̄ficiēdū & ad p̄ficiēdū. Nā sine ea nībil
possū facere: oīa autē possū in te: p̄foratē me

ita quod vult p̄m̄t
et h̄o vult se nec sua
p̄dicari: s̄ deū i do
nis suis optat̄ b̄dicā

velle bonū adiacet
p̄ficere nō iuenio

grā. **Q** vera celestis grā sine q̄ nulla sunt. p̄
 p̄ua merita: nulla q̄s dona nature p̄oerāo a
 nihil artes: nihil diuitemibil pulchritudo
 vel fortitudo: nihil ingenii vel eloq̄ntia va-
 lēt apud te dñe sine grā. **H**ā dona nature bo-
 nis z malis sūt cōia: elector̄ aut̄ pp̄uū donū
 est grā siue dilectio q̄ insigniti digni habent̄
 vita etna. Tantū eminet b̄ grā vt nec donū
 pp̄betie nec signor̄ opatio nec quantalibet
 alta speculatio aliqd̄ estimetur sine ea. Sed
 neq; fides neq; spes neq; alie virtutes tibi
 accepte sūt sine charitate z grā. **B**rissima
 grā q̄ pauper̄ spū d̄ntib; diuīt facit: z diuī-
 tē mlti bōis hūilē corde redidit veni descēde
 ad me: reple me mane solatōe tua: ne deficiat
 plāssitudine z ariditate mentis anīa mea.
O bsecro dñe vt inueniā grānā in oculis tu-
 is: sufficit enī mihi grā tua: ceteris nō obtēs
 q̄ desiderat natura. Si fuero tentat̄ z vera
 tus tribulatōib; multus: nō timebo mala dū
 mecū fuerit grā tua. **I**psa fortitudo mea. ipsa
 plāssitudo cōfert z auxiliū. **L**uctis hostib; poten-
 tior ē z sapiētior vniuersis sapiētibus. **A**ba-
 gistra ē veritas: doctrix discipline lumē cor-
 dis: solamē p̄ssure fugatrix tristitie: ablanrix
 timor̄is: nutrit̄ deoatōnis: p̄ducitrix lachry-
 marū. **Q**uid sum sine ea: nisi aridū lignū et
 s̄ips inuulnīs ad edificēdū. **T**ua q̄ me dñe grā
 sp̄ p̄ueniat z sequat̄: z bonis opibus iugiter
 p̄stet eō inuentū p̄ iesū xp̄m filiū tuū Amen.

Quod nos ipsos abnegare z xp̄m imitari de-
 bemus p̄ crucem. **Cap. LXXI.**

Illi quantū a te vales exire: tantū in
 me poteris trāsire. Sicut nihil foris
 p̄cupiscere intemā pacē facit sic se in-
 terius reliq̄re deo p̄iūgit. **V**olote addiscere
 p̄fectā abnegatōe tuī i voluntate mea: sine p̄-
 dictōe z q̄rela. **S**eq̄re me: ego sū via veritas
 z vita. **S**ine via nō itur: sine veritate nō co-
 gnoscit̄: sine vita nō viuif. **E**go sū via quā
 sequi debes: veritas cui credere debes: vita
 quā sperare debes. **E**go sū via inuolabilis
 veritas infallibilis: vita infirmabilis. **E**go
 sum via rectissima: veritas sup̄ma: vita vera
 vita beata: vita increata. **S**i māseris in via
 mea: cogitēs veritatē: z veritas liberabit te
 z app̄hendes vitā eternā. **S**i vis ad vitā in-
 gredi: serua mā data. **S**i vis veritatē cogitē
 re: crede mihi: **S**i vis p̄fect̄ esse: vende oīa.
Si vis eē discipulus me: abnega temetip̄m
Si vis beatā vitā possidere: p̄ntem vitā p̄te-
 ne. **S**i vis exaltari in celo: hūilia te in mūdo
Si vis regē meci: porta crucē meci. **S**oli

eni serui crucis inueniūt viā b̄titudinis: ve-
 re lucis. **D**ñe iesu xpe q̄rta ē via tua z m̄si-
 do despecta: donā mihi tecū m̄si do despectū
 imitari. **N**ō enī maior ē serui d̄no suo nec d̄i
 scipulus sup̄ mḡm. **E**xerceat seruū tuus in
 vita tua: quib; ē salus mea z fanctitas vera.
Quicqd̄ eē eā lego vel audio: nō me recreat
 nec delectat plene. **S**ili q̄ b̄ctis z legitis oīa
 b̄tūs eris si feceris ea. **Q**ui habet mandata
 mea z seruat ea: ipse eēt q̄ diligit me: z ego di-
 ligā eū z manifestabo eī in corp̄: z faciā eum
 p̄cedere mecū in regno p̄ris meī. **D**ñe igit̄ si:
 cur dixisti z p̄misisti sic vt q̄s mihi p̄mereri
 p̄tingat. **S**ulcepi de manu tua crucē: porta-
 bo eā vsq; ad mortē sicut ip̄ofuisti mihi. **T**er-
 re vita boni monachi crucē est: z dux padisū.
Inceptū est retro abire nō ijs: nec relinquere
 oportet. **E**t ya frēs p̄gam: s̄ilb; erit nobiscū
Propt̄ iesū suscepiā hāc crucē: p̄pter iesū
 p̄seuerem in cruce. **E**rit adiutor: n̄ q̄ d̄ux
 n̄ z p̄cessor. **E**n rex n̄ ingrediē aī nos: qui
 pugnabit p̄ nob. **S**eq̄mur virilit̄: nemo me
 tuat terrores: sim p̄paratū mori foris in bello
 nec inferamus crimē gl̄ie n̄re vt fugiamus a
 cruce. **N**ō hō nō sit nimis delectus q̄n in
 aliquos labit defectus. **Cap. LXXII.**

Illi magis placēt mihi patientia z hu-
 militas i aduersis q̄ multa solatio
 z deuotio in sp̄s. vt qd̄ te cōtri-
 stat parū factū p̄ te dicitū: Si ampli; fuisset:
 p̄moueri nō debuisset s̄ nūc dimitte trāsire:
 nō est p̄mū nec nouū: nec vltimū erit si diū
 vixeris. **S**at̄ virilis es: q̄ diū nō obuar ad
 ueris: b̄n̄ etiam p̄sulis: z alios nosti robore
 verbis: s̄ cū ad ianuā tuā venit rep̄tina tri-
 bulatio deficiēs p̄silio z robore. **A**t tēdē mag-
 nā fragilitatē tuā quā sepi; expiris in modi-
 cis obiect̄. **L**ū p̄ salute tua ista sūt. **L**ū hec
 z s̄ilia p̄tingūt. **P**one vt melius noscit̄: ex cor-
 de z si te tenit: nō tñ deficiat nec diū impl̄-
 cet. **A**d minus sustine patiēter si non potes
 gaudēter. **E**t nā si min; libēt̄er audis z indi-
 gnatōnē sentis: **R**ep̄tine teneq; patientis ali-
 qd̄ inordinatum ex ore tuo exire vsi paruulū
 scādalisent. **L**ito q̄ defecet cōmotio excitata:
 z dolor intern; reuerētē grā dulcorabit. **A**d
 huc viuo ego dicit d̄ns: iuuare te parat̄ z so-
 lito ampli; cōsolari: si cōsūsus fueris mihi et
 deuote inuocaueris. **A**nimequio esto: z ad
 maiorē sustinēnā accingere. **N**ō ē totū fru-
 stratū si te sepi; p̄cipis tribulatū vel grauit̄
 tentatū. **H**ō es z nō d̄s: caro es z nō angel̄.
Quō tu posses sp̄ in eodē statu d̄ntis p̄ma

parā magis placet deo m̄ adisi q̄ dimocri
 et p̄p̄at hō eōnō d̄i
 ego oīa t̄no ne p̄m̄t̄ fundat̄

De imitatione christi Fo. XXII

ner: qñ b̄ defuit angelo in celoz p̄mo hoi in paradiso: q̄ nō diu steterūt: Ego sū q̄ merētes erigo solpitate: z̄ sua cōfēctēs infirmitates ad meā p̄ueho diuinitatē. Dñe b̄ndictus sit verbum tuū: dulce sup me z̄ fauuz oī meo. Quid facerē in tātis tribulatiōibus z̄ angustijs meis: nisi me p̄fortares tuis sc̄tis sermo nibus: Dum nō tandē ad portū salutis pueniā: q̄d pure est q̄ z̄ quāta passus fuero: Da finē bonū. Da felicē ex b̄ mūdo transiū. Ab emēto mei de? meus: z̄ dirige me recto itinere in regnū tuū Amē. De aliozib⁹ rebuz z̄ oculis iudicij dei nō scrutādis. Cap. LXIII

Illi caueas disputare de altis materijs: et de occultis dei iudicijs. Cur iste sic relinquit z̄ ille ad tāta gratiā assumit? cur etiā iste tantū affligit z̄ ille tā eximie exaltat. Ista oēm hūanā facultatē excedūt nec ad inuestigāōū iudiciū diuinū vlla rō p̄ualet vel disputat. Qñ q̄ bec tibi suggerit mimie? vel etiā quidā curiosi inq̄runt hoies: r̄ide illud pp̄be. Iustus es dñe: z̄ re: ctū iudiciū tuuz. Et illud. Iudicia dñi vera iustificata in semetipsa. Iudicia mea metuē da sūt nō discutēda: q̄ humano intellectu sūt incōphēnsibilia. Noli etiā inq̄rere vel disputare de meritis sc̄toꝝ: q̄s alio sanctorū aut q̄s maior fuerit in regno celoz. Talia generalit̄ sepelites z̄ ostēdētis inutiles: nutriūt q̄s supbia z̄ vanā gloriā. vñ orunt inuidioz dissensionēs dñi iste illū sc̄tū z̄ alī alii conaf su p̄be p̄ferre. Talia aut̄ velle sc̄re inuestigare nullū fructū afferūt: s̄ magis sc̄tis displicēt: q̄ nō sūt deus dissensionis s̄ pacis: q̄ pax magis in hūilitate vera q̄ in pp̄ria exaltatione p̄sistit. Quidā zelo dilectōis trahūt ad hos vel ad illos amplior affectu: s̄ hūano poti⁹ q̄ diuino. Ego sū q̄ cūctos p̄didī sc̄toꝝ: ego donauī gratiā: ego p̄stiti gloriā. ego noui singuloz merita. ego pueni eos in b̄ndictiōib⁹ dulcedinis mee. ego p̄sc̄ui dilectos an̄ secula ego eos elegi de mūdo nō ipsi me pelegerūt ego vocaui p̄ gratiā. attraxi p̄ miām: ego p̄dixi eos p̄ tentatiōēs varias: ego infudi cōsolatiōēs magnificas: ego dedi p̄seuerantiām ego coronauī eoz patiētīā: ego p̄mū z̄ nouissimū agnosco: ego oēs inestimabili dilectōe amplector. ego laudādus suz in oibus sc̄tis meis. ego sup oīa b̄ndicēdus sū z̄ honorād⁹ in singulis q̄s sic gloriose magnificauī et p̄destinaui sine vllis p̄cedētib⁹ pp̄ijs meritis. Qui q̄ vni de minimis meis p̄tēpseris: nec magnū honorat qz p̄uissū et magnū ego feci

ci. Et q̄ derogat alicui sc̄toꝝ: derogat mib⁹ ceteris oibus in regno celoz. Dēs vñi sunt p̄ charitatis vinculi: idē sententiā volūt z̄ oēs in vñi se diligūt. Adhuc aut̄ q̄ multo alti⁹ est: plus me q̄ se z̄ sua merita diligunt. Itā supra se rapti z̄ extra p̄p̄ta dilectionem traci: toti ī amorē mei p̄ḡtāt: q̄ z̄ fruitiue q̄ escūt. Nichil ē q̄d eos auertere possit aut deprimere: quippe q̄ c̄na veritate plene igne ardescūt inextinguibilib⁹ charitatis. Taccāt igit̄ carnales z̄ aiales hoies de sc̄toꝝ statu disserere: q̄ nō norunt nisi puata gaudia diligere. Demūt z̄ addūt. p̄ sua inclinatioē nō p̄t̄ placet et̄ne veritati. in multis ē igr̄tia: eoz maxime q̄ parū illūminati raro aliquid p̄fecta cōtōe sp̄iali diligere nouūt. Adulti adhuc naturalī affectu z̄ hūana amicitia ad hos vel ad illos trahunt: z̄ sicut ī inferiorib⁹ se h̄nt ita z̄ de celestib⁹ imaginant. S̄ est distāta incōpabilis q̄ imp̄fecti cogitat z̄ q̄ illūinati viri p̄ reuelationē supnā speculant. Quae q̄ fili de istis curiose tractare q̄ tuā sc̄iaz excedūt: s̄ b̄ magis satage z̄ intēde vt vel minim⁹ in regno dei queas inueniri. Et si q̄spiaz sc̄ret q̄s alio sanctorū esset vel maior haberet ī regno celoz: q̄d ei b̄ noticia prodesset: nisi se ex hac cogitōe corā me hūiliaret: z̄ in maiorē noīs mei laudē exurgeret. Adulto accepti deo facit: q̄ de pctōꝝ suoz magnitudine z̄ virtutū suarū paruitate cogitat z̄ q̄ lōge a sc̄toꝝ p̄fectōe distat: q̄ is q̄ de eoz maioutate vel paruitate disputat. Ab ilis ē sc̄toꝝ deuotis p̄ci bus z̄ lacrimis exorare z̄ eoz gloriofa suffragia hūili mēte implorare: q̄ eoz secreta vana inq̄stioē p̄scrutari. Illi bñ z̄ optime p̄tentant: si hoies sc̄ret tentari z̄ vaniloq̄ sua p̄p̄escere. Itō gloriāt de pp̄ijs meritis: q̄ p̄ se sibi nil bonitatis ascribūt: s̄ totū mibi: q̄m ipsa cūcta ex infinita charitate mea donauit. Tāto amore diuinitatis z̄ gaudio superfluēti replēt vt nihil eis desit gl̄ie: mib⁹ q̄ possit de esse felicitati. Dēs sc̄i quāto altiores in gl̄ia tāto hūiliores in seipsis: z̄ mibi viciniōres et dilectiores existūt. Ideoz habes scriptū qz mittebāt coronas suas an̄ deū z̄ ceciderūt in facies suas corā agno: z̄ adozauerūt: videntē in secula seculoz. Adulti q̄rūt q̄s maior sit in regno dei: q̄ ignorāt an cū minimis erunt digni p̄putari. Ab agnū ē vel minimū eē in celo vbi oēs magni sūt: qz oēs filij dei vocabuntur z̄ erūt. Adinim⁹ erit in mille z̄ pctō: cētū annoz moiet. Et tū enī q̄rēt disp̄cip̄ q̄s maior: eēt ī regno celoz: tale audiet r̄sū. Itā s̄

et derogat alicui

De p̄tēp̄tōe
de p̄p̄tōe
p̄p̄tē

De omni dicit ad se q̄ dicit

Liber Quartus

puer si fueritis et efficiamini sicut paruuli: nō intrabitis in regnū celoz. Quicūq; ergo hu miliauerit se sicut paruulus iste: hic maior ē in regno celoz. Et eis q; cū paruulis hūili/ are se spōte dedignant: qm̄ hūilis ianua re/ gni celestis eos nō admittet intrare. Et etiā diuinitus q; habet hō cōsolatōes suas: quia paupibus intrātib; in regnū dei stabūt for/ ris ciuitates. Gaudete hūiles et exultate pau/ peres: qm̄ v̄sm̄ est regnū dei s̄i tñ̄ in veritate ambulatis. **Ad** oīs spes et fiducia in solo deo est figenda. **Cap. LXIII.**

parale

Domine q̄ ē fiducia mea quā i hac vi/ ta habeo: aut qd̄ maius solatiū meū ex oibus aparētib; sub celo? Hō/ ne tu dñe deus meus cuius misericōd̄ia nō est nu/ merus? Ubi mihi bñ̄ fuit sine te: aut qm̄ ma/ le esse potuit p̄sente te? Ad solo paup̄ esse p̄pter te: q̄ diues sine te. Eligo potius tecū in ter/ ra pegrinari q̄ sine te celū possidere. Ubi tu ibi celū: atq; ibi mors et infernus vbi tu non es: tu mihi in desiderio es: et iō post te gme/ re et clamare et exorare necesse ē. In nullo de niq; potest plene p̄sistere q̄ in necessitatibus auxiliē oportunitus nisi in te solo deo meo. Tu es spes mea et fiducia mea tu consolator meus et fidelissimus in oibus. Deū q; sua sūt querūt: tu salutē meā et p̄fectū meū solūm p̄tendis et oīa in bonū mihi cōuertis: et iam si varijs tentationibus et aduersitatibus expo/ nas. Hoc totū ad vtilitatē meā ordinas: qui mille modis dilectos tuos p̄bare cōstueuisti. In qua p̄batione nō minus diligi debes et laudari: q̄ si celestibus p̄solationibus me re/ pleres. In te ergo dñe deus pono totā spem meā et refugium: in te oēm tribulationē et angu/ stiam meā cōstituo: q; totū infirmū et instabi/ lem inuenio queqd̄ extra te p̄spicio. Hō enī p̄derūt mlti amici: neq; fortes auxiliarij ad iuuare poterūt: neq; p̄uocites p̄siliarij respō/ sum vtile dare neq; libi doctorem cōsolari: nec aliqua p̄ciosa substantia liberare: nec loc⁹ aliquis secretus p̄tutari: si tu ipse nō assistas iuues p̄fortes: cōsoleris instruas et custodi/ as. Oīa nanq; q̄ ad pacē vident̄ esse et felici/ tatē habendā: te absente nihil sunt: nihilq; fe/ licitatis in veritate p̄serunt. Finis ergo oīm bonoz et altitudo vitę et p̄sūditas eloquioz tu es: et in te sup̄ oīa sperare fortissimū solati/ um seruorū tuoz. Ad te sunt oculi mei: in te cōfido deus meus misericordiarū p̄f. Bene/ dic et scāifica mīam meā bñ̄ dictōne celestī: vt fiat habitatio facta tua et sedes eterne glorie

Ab. ad. ubi. cel.

tue: nihilq; in templo tuo indignitatis inua/ nias quod oculos tue maiestatis offēdat. Scdm̄ magnitudinē bonitatis tenet multi/ tudinē miserationū tuarū respice in me et ex/ audi ofonē paupis serui tui longe exulātis in regione vmbre mortis. Protege et p̄serua aīam seruulū tui inter tot discrimina vite cor/ ruptibilis ac comitāte gr̄a tua dirige p̄ vias pacis ad patriā p̄petue claritatis.

Explicit liber tercius. Incipit q̄rtus. Deuota exhortatio ad sacram corporis xp̄i cōionem. Exor. chāstī.

Venite ad me oēs qui laboratis et onerati estis: et ego reficiā vos dicit dñs. Panis qui ego da/ bo: caro mea est: p̄ mūdi vita. Accipite et comedite: hoc ē cor/ pus meus qd̄ p̄ vobis tradet. Hoc facite in meā cōmemorationē. Qui manucat carnē meā et bibit meū sanguinē i me manet et ego in illo. Verba q; ego locutus sū vobis: sp̄s et vita sunt.

Quam quanta reuerentia xp̄s sit suscipien/ dum. Cap. I.

Nec sunt verba tua xp̄e veritas eter/ na: q̄uis nō vno tpe plata nec vno in loco p̄scripta. Quia ergo tua sūt verba gratāter mihi et fideliter cuncta scia q̄ capiēda. Tua sunt et tu ea p̄tulisti et mea q̄ sunt q; p̄ salute mea edidisti. Libenter susci/ pio ea ex ore tuo: vt artius inserantur cordi meo. Excitant me verba tante pietatis ple/ na dulcedinis et dilectōnis: s̄ terrent me deli/ cta p̄p̄tia: et ad capiēda tanta misteria me re/ uerberat impura conscientia. Prouocat me dulcedo verborū tuoz: s̄ onerat me multum do viciozū meoz. Iubes vt fiducialiter ad te accedā si tecū velim h̄re partē: vt immota litatis accipiā alimonia si eternā cupiā obti/ nere vitā et gloriā. Venite inquit et ad me oēs qui laboratis et onerati estis: et ego reficiam vos. O dulces amicabile verbi in aure pec/ caroz q; tu dñe deus meus egenū et paup̄e rem inuitas. ad cōionem tui sc̄tissimi corporis. Sed q̄s ego sum dñe vt ad te p̄sumā accede/ re? Ecce celi celoꝝ et te nō capiūt: et tu dicis ve/ nite ad me oēs? Quid sibi vult ista p̄ssima dignatio et tam amabilis inuitatio: quō au/ sus ero venire: q; nihil boni mihi p̄ficius sūz. Ubi possum p̄sumere: quō te introducā in do/ mū meā q; sepius offēdi benignissimā faciē tuā. Reuerētur angeli et archāgeli: metuunt sc̄tī et iusti. et tu dicis: venite ad me oēs. Nisi

De imitatione christi Fo. XXIII

tu dñe hoc diceret: q̄s verū esse crederet? ni
 si tu iuberet: q̄s accedē at̄tēpareret? Ecce noe
 vir iust⁹ in archē fabrica centū annis labo-
 rāuit vt cū paucis saluaret: ⁊ ego quō me pote-
 ro vna hora p̄parare vt mūdī fabricatorē cū
 reuerētia sumā. Adhō yfēs famul⁹ tu⁹ magn⁹
 ⁊ specialis amicus tu⁹ archā ex lignis ipuri
 bilib⁹ fecit quā ⁊ mūdīssimū vestiuit auro vt
 tabulas legis ī eis reponeret: et ego putrida
 creatura audebo te p̄ditore legis ac vite da-
 tore tā facile suscipere in corpe meo pctis s̄diti-
 to. Salomō sapientissim⁹ regū israel magni-
 ficū tēplū septē annis in laudē noīis tui edifi-
 cauit: ⁊ octo dieb⁹ festū dedicatōis eius cele-
 brauit: mille hostias pacificas obtulit: et ar-
 chā federis clāgorē buccine et iubilō in locū
 s̄bī p̄paratū solēnit collucauit: ⁊ ego infelic⁹
 ⁊ paup̄rim⁹ hoīem quō te in domū meā intro-
 ducā: q̄ vix mediā exp̄dere deuoto noui ho-
 rā: ⁊ vna vel semel digne fere mediā: q̄ mi-
 de⁹ q̄ntū illi ad placendū tibi agere studuerit
 l̄heu q̄ pusillū ē q̄s ago: q̄ breue expleo t̄ps
 cū me ad cōicādū dispono: raro tot⁹ collect⁹
 rarissime ab oī distractōe purgar⁹. Et certe
 in tua salutarī deitatis p̄ntia nulla deberet oc-
 currere in decēs cogitatio nulla etiā occupa-
 re creatura: q̄ nō agellū s̄ angeloz dñm susce-
 pturus suz hospitio. Est tñ valde mag⁹ distā-
 tia int̄ archā federis cū suis reliquijs mūdī-
 simū corpe tuū cū suis ineffabilib⁹ virtutibus
 int̄ legalia illa sacrificia futurorū p̄figuratiua
 ⁊ verā tui corpis hostiā: oīm antiq̄rū sacrifi-
 ciorū p̄tēplanū. Quare igit̄ non magis ad
 tuā venerabilē inuadescō p̄ntiā: cur nō ma-
 iori me p̄paro solitudine ad tua scā sumen-
 da: q̄n̄ illi antiq̄ sc̄i p̄farche ⁊ p̄phete reges
 q̄ et p̄ncipes cū vniuerso p̄lo tñ demostra-
 runt affectū erga cultū diuinū? Saltauit de
 uotissim⁹ rex dauid corā archa dei totis viri-
 bus: recolēs b̄ficia olim indulta p̄f̄b⁹: fecit
 diuersi ḡn̄is organa: psalmos edidit ⁊ canta-
 ri iussit. cū lencia cecinit et ipse frequēter in
 cithara: p̄f̄f̄c̄t̄ afflar⁹ grā docuit p̄lm̄ israel
 toto corde deū laudare ⁊ ore p̄sona dieb⁹ sin-
 gulis b̄ndicere ⁊ p̄dicare. Si tāta agebat tūc
 deuotio ac vine laudis extitit recordatio co-
 rā archa testamētī: q̄nta nūc tibi ⁊ omī p̄lo
 xp̄iano b̄nda est reuerētia ⁊ deuotio in p̄ntia
 sacramētī: in sūptōe excellentissimi corpis xp̄i
 Currūt multi ad diuersa loca p̄ vīstādis re-
 liquijs sc̄oz ⁊ mirant̄ auditus gestus eorū: am-
 pla edificia tēploz inspicunt̄ ofculā ferias
 ⁊ auro inuoluta sacra ossa ipsorū. Et ecce tu

p̄ns es h̄ ap̄d me in altari d̄s me⁹ sc̄t̄s sc̄t̄oz
 creato: oīm ⁊ d̄s angeloz. Sepe in talibus
 vidēdis est curiositas hoīm ⁊ nouitas inui-
 soriū: ⁊ modic⁹ reponat̄ emēdatōis fructus
 maxime vbi est tā leuis sine vera p̄ritioe d̄s
 sc̄t̄oz. Hic aut̄ in sacro altaris tot⁹ p̄ns es
 deus me⁹ h̄o xp̄s ibs vbi et copiosus p̄cipit
 eterne salutis fruct⁹ virtutis q̄ fueris digne
 ac deuoto suscept⁹. Ad istud v̄o nō trahit lē-
 uitas aliq̄ nec curiositas aut sensualitas: sed
 firma fides: deuota sp̄s ⁊ sincera charitas.
 Inuisibilis p̄ditor mōi d̄s q̄ mirabl̄ agis
 nobiscū: q̄ suauiter ⁊ gratose cū electis tuis
 disponis: q̄bus temēpt̄ in sacro sumēdū p̄-
 ponis hoc nāq̄ oīm intellectū superat: s̄ spe-
 cialit̄ deuotoz corda trahit: ⁊ accēdit affectū
 Ip̄s et veri fideles tui q̄ totā vitā suā ad emē-
 datōē disponūt: ex h̄ dignissimo sacro ma-
 gnā deuotiōis grat̄ virtutis amōre frequē-
 recipiūt. q̄ admirabilis ⁊ abscondita grā sa-
 cramenti quā noīunt tñ xp̄i fideles: infideles
 aut̄ ⁊ pctis fūctēs exp̄ri nō p̄nt. In h̄ sacro
 p̄ferē sp̄ialis grā: ⁊ repas in aīa xp̄tus amissa
 ⁊ p̄ peccatū deformata redit pulcritudo. Tā-
 to ē aliq̄ hoc grā vt ex plenitudine collare dē
 uotōis nō tñ mēs: s̄ ⁊ habile corpe vires s̄ibi
 p̄stitas sentiat amplexos. Dolēdū tñ valde
 ⁊ miserandū sup̄ rep̄ditate ⁊ negligētia n̄ra
 q̄ nō maiori affectu trahimur ad xp̄m sumē-
 dū: in q̄ tota spes saluādoz p̄sistit et meritū.
 Ip̄s ē enī sc̄ificatio n̄ra ⁊ redēptio ipse con-
 solatio viatoz ⁊ sc̄t̄oz et̄na fruitio. Dolēdū
 itaq̄ valde q̄ multi tā parū hoc salutare m̄-
 steriū aduertūt q̄ celū letificat et mūdū con-
 seruat vniuersum. l̄heu cecitas ⁊ duricia cor-
 dis h̄uani tā ineffabile donū nō magis attē-
 dere ⁊ ex q̄tidiano v̄so etiā ad inaduertentiā
 defluere. Si enī hoc sc̄t̄issimū sacm̄ in vno
 tñ celebraretur loco et ab vno tantū conse-
 craretur sacerdote in mundo: quanto putēs
 desiderio ad illū locū ⁊ talē dei sacerdotē ho-
 mines afficerent̄: vt diuina misteria celebra-
 re audirēt. Hūc aut̄ multi facti sunt sacerdo-
 tes: ⁊ in multis locis offerēt xp̄s: vt tāto maior
 appareat grā ⁊ dilectio dei ad hoīem q̄nto al-
 tius est sacra cōio distita per orbē. Grās tibi
 bone iesu pastor: et̄ne q̄ nos paupes ⁊ exules
 dignat⁹ es p̄ciosō corpe ⁊ sāguie tuo reficere
 ⁊ ad h̄ misteria p̄cipēda etiā pp̄ri oīs tui al-
 loq̄o inuitare: dicendo. Venite ad me oēs q̄
 laboratis ⁊ onerati estis: ego reficiam vos.
 Quod magna bonitas ⁊ charitas dei. In
 sacramento exhibetur hominū. L. ap. II.

Super bōitate tua et magna mīa tua
 dñe p̄sus: accedo eger ad medicū
 saluatorē elurēs et sinēs ad fontē vi
 te. egen⁹ ad regē celi: fūus ad dñz creatura
 ad creatōrē: desolat⁹ ad meū piū p̄solatorē.
 Sz vii h̄ mibi vt venias ad me: Quis ego
 sum vt p̄stes mibi teipm: Quō audet pctōr
 corā te apparere: Et quō tu dignis ad pctōrē
 venire: Tu nosti fūi tuū et scis q: nil boni in
 se hz: vii hoc illi p̄stes. L̄cōiteo: igit̄ vilitatē
 meā: agnosco bonitatē tuā. laudo pietatē et
 gr̄as ago pp̄ nimā charitatē. Prop̄t temet
 ipsū enī hoc facis. nō pp̄ mea merita: vt bo
 nitas tua mibi magis inotescat: charitas am
 plior ingerat: et hūilitas p̄fecti cōmēdetur.
 Quia q̄ tibi hoc placet et sic fieri iussisti: pla
 cet et mibi dignatio tua: et vna iniquitas mea
 nō obstat. O dulcissime et benignissime ih̄esu:
 quāta tibi reuerētia et gr̄arū actio cū p̄petua
 laudē p̄ susceptōe sacri corpis tui debet: cui⁹
 dignitatē null⁹ hominē explicare potēs inueni
 tur. Sz qd̄ cogitabo i hac cōiōe: i accessu ad
 dñm meū quē debite venerari neq̄oz tū deuo
 te suscipe desidero: Quādo cogitabo meli⁹ et
 salubri⁹ nisi meipm totalit̄ hūiliādo corā te:
 et tuā infinitā bonitatē exaltādo supra me:
 Laudo te dō me⁹ et exalto inefinū. Despicio
 me: et subijcto tibi in pfundū vilitatis mee.
 Ecce tu sc̄tis sc̄toz et ego fordes pctōrū et tu
 inclinas te ad me: q̄ nō sū dign⁹ ad te respice
 re. Ecce tu venis ad me: tu vis esse mecū tu
 inuitas ad cōmuniū tuū: tu mibi dare vis cele
 stem cibū: et panē angeloz ad māducādi: nō
 aliud sane q̄ teipm panē viuū: q̄ de celo de
 scendisti et das vitā mōdo. Ecce vñ dilectio p̄
 cedit: q̄lis dignatio illucescit: q̄ mane gr̄arū
 actiones et laudes tibi p̄bis debent. O q̄ sa
 lutare et vtile p̄sūtu tuū cū istud instituisi: q̄
 suauē et iocūdū cōmuniū cū teipm in cibū do
 nasti. O q̄ admirabil⁹ opatio tua dñe q̄ po
 tens dñus tua: q̄ infallibilis veritas tua. Di
 xisti enī et facta sunt oīa: et h̄ factū est qd̄ ipse
 iussisti. Adira res et fide digna achūanū vin
 cens it̄lectū: q̄ tu dñe dō me⁹ verus dōz hō
 s̄ modica specie panis r̄vini int̄ger p̄tinerz
 et sine p̄sūptōe a sumente māducari. Tu dñe
 vniuersoz q̄ null⁹ habes indigētā: voluisti
 p̄ factm tuū habitare in nob̄ p̄serua cor: meū
 et corp⁹ meū immaculatū: vt leta et pura p̄scia
 tepe valeaz tua celebrare misteria et ad meā
 p̄petuā accipe salutē: q̄ ad tuū p̄cipue hono
 rē et meoziale penne sanctū et instituisi. Le
 tare aīa mea et gr̄as age dōo: p̄ tā nobili tuā

nere et solatio singulari. in hac lacrimaz val
 le tibi relicto. Nā quēs hoc miserū recolis
 et xpi corp⁹ accipis: tonēs tuē redēptōis op⁹
 agis et particeps oīm meritoz xpi efficiēs.
 Charitas etnī xpi nūq̄ minuit: et magnitudo
 pp̄nitōis et nūq̄ exhaurīt. 3o noua sp̄
 mēns reuocatione ad hoc disponere te dēa
 et magnū salutis miserū attēta p̄sideratōe
 pensare. Ita magnū nouū et iocūdū tibi vi
 deri dōz cū celebras aut missam audis ac si eo
 dē die xps h̄mū in vterū v̄ginis descendēs hō
 factus esset: aut in cruce p̄dēs p̄ salute ho
 minūm pateretur et mōrētur.

Ad vñle sit sepe cōmunicare. Cap. III

Ecce ego vico a te dñe: vt b̄i mibi sit
 ex mūere tuo et letificer in puuio sc̄o
 tuo qd̄ paratū in dulcedie tua paupi
 ds. Ecce in te est totū qd̄ desiderare possūz et
 debeo: tu salus mea et redēptio: spes et fortitudo
 decus et gl̄ia. Lenifica q̄ hodie aīam serui
 tui: qm̄ ad te dñe iesu aīam meā leuauī. Desi
 dero te nē deuote accuerēt̄ suscipe: cupio
 te in domū meā intrudere: qm̄ cū zacheo
 merear a te h̄mici acim̄ filios abrae p̄puta
 ri. Aīa mea corp⁹ tuū p̄cipit: cor meū tecū
 vniū desiderat. Trade te mibi et sufficit. Nā
 p̄ te nulla p̄solatio valet: sine te esse neq̄o: et si
 ne visitatōe tua viuere nō valeo. 3o q̄ optet
 me frequē ad te accederē in remedū salutis
 mee recipere: ne forte deficiā in via si fuero ce
 lesti fraudat⁹ alimonia. Sic enī tu miserico
 dissime iesu p̄icās p̄lis a factis curās lan
 guores aliqui dixisti Nolo eos ieiunios dimit
 tere in domū suā ne deficiāt in via. Age igit̄
 hoc mō mecū: q̄ te p̄ fideliū p̄solatōe in sacro
 reliq̄sti. Tu es enī suauis refectio aīe et q̄ te vi
 gne māducauerit. p̄ticeps et heres erit eteīe
 gl̄ie. Necessariū qd̄ est mibi est q̄ tā sepe labo
 ro et pecco. tā cito tozpeco et deficio: vt p̄ fre
 quētes ofones et p̄fessiones q̄ factā tuū corpis
 p̄ceptionē me renouē: mūdā et accēdā: ne for
 te diutius abstinēdo. a factō p̄posito deficiā.
 Promi enī sūt senus hoīs ad malū ab adole
 scētia sua: et nisi succurrat diua medicina. la/
 bis hō mor ad peiora. Retrabit q̄ sc̄ta cōiō a
 malo et p̄oztat iū bono. Si enī mō tā sepe ne
 gliges surz tepidos qm̄ cōmūico aut celebrō
 qd̄ fieret si medelā nō sumerē et tā grande iu
 uamē nō q̄rerē: Et licet oī die nō sim aprus
 nec ad celebrandū b̄i d̄s̄ipositiū dabo tamē
 operā q̄ gr̄uis tēponb̄ diuina p̄cipe misteria
 acante gr̄e p̄ticipē me exhibere. Nā hec est
 vna p̄ncipal⁹ fidei aīe p̄solatio q̄zom̄ p̄gr̄is

naſ a te i mortali corpe: vt ſit ſepi⁹ mēoz dei ſui. dilectū ſuū deuora ſuſcipiat mēte. **M**ira circa nos me pietas dignator: q tu dñe dōs creator & uiſicator: oīs ſpirituū ad paūpculā dignariſ venire aiāz & cū tota deitate tua ac diuinitate ei⁹ ſpinguare elurē. **M** ſelix mēs & brā ania q te dñm deū ſuū mereſ deuote ſit ſcipe: & i tua ſuſceptōe ſpiritali gaudio reple ri. **M** qz magnū ſuſcipit dñs. q dilectū inducit hoſpitē: q iocundū recipit ſociū qz fidelē acceptat amicū. qz ſpecioſū & nobile āplectē ſpōū p oib⁹ dilectis & ſup oīa deſiderabilia amādū. Silēat a facie tua dulciſſime dilectē me⁹ celū & terra & oīs ozmar⁹ corū. qm̄ qdqd laudis hñt ac decora: ex dignatōe tue eſt largitā: nec ad decore tui pueniēt noīs cui⁹ ſa piētē nō eſt mētus. **M** multa bona pteſtant deuote cōicātibz. Cap. III.

Domine dōs me⁹ pueni ſuū tuū in bñ dictōib⁹ dulcedis tue. vt ad tuū magiſtrū ſacm̄ digne et deuote mereſ ar accedere. Excita cor meū in ter: a gūi cor. pore exue me. Viſita mei ſalutari tuo ad gūſtandū in ſpū tuā ſuauitatē: q in b ſacro tāqz i forte plenarie latet. Illūina qz oculos meos ad intueūdū tānī miſerū: ad credēdū illd̄ indubitata fide me robora. Eſt ei opatio tua nō hūana potētia: tua ſacra iſtitutō nō hōis adinueniō. Nō enī ad hec capiēda et itelligēda aliquis idoneus p ſe reſi: que angelicāz etiā ſubtilitatē tranſcendū. **Q**uid q̄ pctō: in dign⁹ terra & cinis de tā alto ſacro ſecreto poterō iueſtigare? cape. **D**ie i ſimplicitate cordis: in bona firma fide & in tua iuſſione ad te cū ſpe & reuerētia accedo: & vere credo q: tu pñs es hic in ſacro dōz hō. **U**is q̄ vt te ſuſcipiā: et meipm̄ tibi in charitate vniā. **U**n tuā pco: clemētā et ſpecialē ad h̄ iploro mihi donari grāz vt tot⁹ in te liqñāz amore pfluā atqz de nulla aliena ſolatorē apli⁹ me intromittā. **E**ſt enī hoc altiffimū & digniſſimū ſacm̄ ſaluſ aie & corpiſ: medicāna oīs ſpūaliſ lāguorū: in q̄ vicia mea curant: paſſiōes frenā: tēratōes vicunt ac minuūt grā maior: i fundit: virt⁹ incepta auget: firmat: ſpes roborat et charitas ignoſcit ac dilatat. **A**bulſa nāqz bona largi⁹ es et adhuc ſepi⁹ largiriſ in ſacro dilectiſ miſerū deuote cōicātib⁹ dōs me⁹ ſuſceptor aie mee: reparator: iſtrimitāz hūane & toniſ dator: ſolatoris inſine. **M** multa ipſiſ ſolatiōe aduert⁹ variāz tribulatiōes iſfundis et de imo deicctōis. pprie ad ſpem tue. ptectio ſis: erigis: atqz noua qdā grā eos int⁹ recre/

as & illuſtraſ: vt q̄ anxī pñm̄ & ſine affectōe ſe añ cōiōne ſenſerant: poſtea reſecti cibo potuqz celeſti in meli⁹ ſe mutatoſ iueniāt. **M** id circo cū electiſ tuiſ ita diſpenſant agiſ vt vera cit⁹ agſcant et patenti⁹ exſpian⁹ q̄ iubil et ſemetipſiſ hēant et qd donatiā ac qd ex te ſequat⁹ q: ex ſemetipſiſ frigidū duri ac inde uon: ex te aut ſeruiētes alacres deuoti eſſe mereſ. **Q**uis enī ad fonte ſuauiat⁹ hūiliter accedēs nō modicū ſuauiat⁹ inde repat⁹: aut qd iuz ignē copioſū ſtās nō parū calouſ in/ de papit: Et tu ſōa es ſp̄ plen⁹ & ſup abū dāſ ignuſ iugit ardēs & nūqz deficiēs. **U**n ſi mihi nō lz haurire de plenitudine fontē nec viqz ad ſanctatē potare aponā tñ os meū ad ſoram celeſtiſ ſiſtulle vt ſatē inde guntulā modicā capiā ad reſocillādū ſtūm meā et nō peſnit⁹ exareſcā. **E**t ſi necedū tot⁹ celeſti⁹ & tā igni tuſ vt ſeraphin & cherubin eſſe poſſuz: cona: boz iñ deuotōi inſiſtere & cor meū pparare vt vlt⁹ modicā diuini incedū ſtamā ex hūili ſuſtīpio ne viuiſiſ ſacri condā. **Q**uid qd ar mihi de: eſt bonieſuſ ſaluator: ſcitiſſime tu p me ſuple benigne ac gratioſe: qd oēs ad te dig⁹: eaſ vocare dicēs. **V**enite ad me oēs q̄ laboratiſ et onerati eſtiſ: & ego reſiciā uoſ. ego qdē laboro in ſudore vult⁹ mei. dolore cordis tuo que o: peccantiſ onero: tentationibz in quieto: multis malis paſſiōibz implico: & premoz et non eſt qui adiuuet: non eſt qui liberet et ſaluuz faciat niſi tu dñe dōs ſaluator: me⁹: cui cōmitto me & oīa meavt me cuſtodiāz pducaſ in vitā etnā. **S**uſcipe me in laudē & grāz noīſ tui: q̄ corp⁹ tuū & ſanguinē in cibū & potū mihi paraſti. **P**reſta dñe dōs ſaluat⁹ me⁹: vt cū frequētatiōe miſerū tui creſcat mee deuotiōis affect⁹. **D**e dignitate ſacramenti et ſtatu ſacerdotali. Capitulū. V.

I haberes angelicā puritatem & ſcitiſ **J**obis baptiſte ſcitatē: nō eēs dign⁹ hoc ſacm̄ accipe nec tractare. **N**ō eī hoc meritiſ debet hoīm q̄ hō ſecret et tractet xpi ſacm̄ & ſumat in cibū panē āgeloū. **B**rāde miſerū et mag⁹ dignitas ſacerdotiſ: qd datū eſt qd angel nō ē pceſſū. **S**oli nāqz ſacerdotēſ i ecclia rite ordiāt: prāte hñt cele brādi & corp⁹ xpi ſecrādi. **S**acerdotēſ qdē miſter ē dei vtiqz dōs dei p iuſſionēz iſtitutiō nē dei. **D**e at ibi pncipalē actor: & iuſſibilis opator: cui beſt oē qd voluerit: & paret oē qd iuſſerit: p⁹ credere dōs deo oipotēti i hoc excellētiſſimo ſacro: qz ppo ſenſu aut alitū ſigno viſibili. **I**ōqz cū tiore & reuerētia ad b

op^o e accedēdū. Attēde igit^r z vide cui^o mī-
 nisteriū ubi traditū ē p^o ipositionē man^o epi
 Ecce sacerdos fac^r eoz ad celebrādū p^osecre-
 tus: vide nūc vt fidelit^r deuote in suo tpe dō
 sacrificiū offeras z temp^o i^rrephēribilē exhibe-
 beas. Nō alienatiū on^o tuū. s^r amora tā alligat^r
 es viculo disciplinē ad maiorē teneris p^ofectionē
 scitans. Sacerdos oib^o x^rantib^o
 oz esse omar^r: z alijs bone vite exēplū p^obere
 Et p^ouerfatio nō cū popularib^o z coib^o hoim
 vjjs: s^r cū angelis in celo aut cū p^ofectis viris
 in tra. Sacerdos facris vestib^o indur^r t^rpi vi-
 ces gerit: vt deū p^ose z p^o omi p^olo supliciter z
 hūiliter roget. h^rabet nanq^o an se z retro ofice
 crucis signū ad mēorādū iugit^r x^ri passionē.
 An se crucē i casula portat vt x^ri vestigia di-
 ligētē inspiciat z seq^r feruētē studeat. Post se
 crucē sig^r e vt aduersa q^olibet illata ab alijs
 clemēt^r p^o deo rolet. An se crucē gerit vt p^o-
 pria pctā luceat p^ose: vt alioz etiā cōmissa p^o-
 cōpassionē delectat z se mediā int^r deū z p^ocōzē
 p^ostruit eē facit: nec ab ofone nec ab oblatōe
 scētā toz p^oscat: vonec g^raz z mīaz ipetrare me-
 reat. Qu^o sacerdos deuote celebrat: deū ho-
 norat: āgelos letificat: eccl^oā edificat: viuos
 adiuvat: defunctis requiē p^ostare sese oim bo-
 norum participem efficit.

Introgatio s^r exercitio an cōiōnē. Ca. VI.

Dum tuā dignitatē dñe z meā vilitatē
 p^oso: valde p^oremisco z in meipso
 p^ofundoz. Si ei nō accedo vitā fugio
 et si indigne me ingessero offensam incurro.
 Quid g^r faciā dñs me^o auxiliator: me^o z p^o sola-
 tor: in nēcitatib^o? Tu doce me viā rectā p^opo-
 ne breue aliq^o exercitiū sacre cōiōni p^ogruū.
 Utile est enī scire q^olibet scy deuote ac reuerēt^r
 tibi p^oparare debet cor meū ad recipiendū tā
 lub^riter tuū sacramētū: seu etiā celebrādū tā
 magnū et diuinū sacrificiū. **De discussiōe
 p^opp^oscie z emēdatōis p^oposito. Ca. VII.**

Super oia cū sumā hūilitate cordis z
 suplici reuerētā cū plena fide z pia
 intētiōe honoris dei ad hoc facim^r ce-
 lebrādū tractādū z sumēdū opter dei accede-
 re sacerdotē: diligētē examina p^osciam tuā z
 p^oposse tuo vera p^oritōe z hūili p^offessiōe eā nu-
 da z clarifica: ita vt nil graue hēas aut scias
 q^o te remordeat libez accessū ipediāt. h^ra-
 beas displicētā oim pctōz tuoz in g^rali: et
 p^o quādam excessib^o magis in sp^oali dolens
 z gemas. Et si ip^o pati^r deo i secreto cordis
 cūctas: cōsistere passionū tuaz miserias. In-
 gemisce z dole q^o adhuc ira carnalior mūda

nus: tā imortificat^r a passioib^o: tā plen^o p^o-
 piscenariū monb^o: tā incultoz: i sensib^o ex-
 terioz: tā sepe multo vanio fantasys ip^olis-
 car^r: tā multū iclinat^r ad exteriora: tā negli-
 gēs ad interiora: tā leuis ad rifuz z dissolutio-
 nē: tāz dur^r ad stētū z cōpūsiōnē: tā p^omp^r
 ad lapiora z carnis comoda: tā segnis ad rē-
 gozē z feruozē: tā curio^o: ad noua audicēda z
 pulcra intēda: tā remiss^r ad hūilia z abiecta
 amplecēda: tā cupid^r ad multa hūida: z tā
 parc^r ad dādū tā tenaz ad retinēdū: tā incō-
 siderat^r: i loq^ondo: tā incōtinēs ad tacēdū: tā
 incōpōsit^r in manib^o: tā ipozitū in actib^o: tā
 effectus sup^r abū: tā surd^r ad dei v^olū: tā veloz
 ad quietē: tā tard^r ad laborē tā vigilās ad fa-
 bulas: tā somnolē^r ad vigilas sacras: tā se-
 stius ad finē: tā vag^r ab attēdēdū: tā negli-
 gēs in honoris p^osolūdiōis: tā tepid^r i celebrā-
 do: tā ario^o in cōicōdo: tā cito distract^r: tā ra-
 ro tibi bñ collec^r: tā subito cōmor^r ad irā: tā
 facil^r ad alteri^o displicētā: tā p^onis ad iudicā-
 dū tā rigid^r ad arguēdū: tā ler^r ad p^opera: tā
 debil^r in aduer^r: tā sepe multa bona p^oponēs
 z modicū ad effectū p^oducēs. h^ris z alijs des-
 sectib^o tuis cū dolozē z magna displicētā p^o-
 pic infirmitatis p^offis ac deplozaz firmū sta-
 tue p^opositū sp^o emēdandū virū tuā z in meli^r
 p^oficiōi. Deide cū plena resignatōe z itegra
 volūtate offer teplus in honorē nois mei in
 ara cordis tui holocaustū p^opetuū corp^o tuuz
 scy z aiam mibi fidelit^r p^omittēdo: q^oten^r sic di-
 gne mercaris ad offerēdū deo sacrificiū acce-
 dere z facim^r corpis mei salubrit^r suscipere. Nō
 est enī oblatio dignio: et satisfactio maior p^o-
 pctis diluēdis q^o seipsū pure z integre cū ob-
 latōe corpis x^ri in missa z i cōiōne deo offer-
 re. Si hō fecerit q^o in se ē et vere penituerit:
 quēscūq^o p^oueniat q^o ad me accesserit: viuo
 ego dicat dñs: q^o nolo mortē pctōis s^r magis
 vt cōuertat z uiuat: q^oni pctōz suoz nō recō-
 dabo: apl^o s^r cūcta sibi indulta erunt. **De
 oblatōe x^ri i cruce. p^opa respōsiōe. Ca. VIII.**

Sicut ego meipsum expāsīs i cruce ma-
 nibus nudo corpe p^o pctis tuis deo
 p^o spōte obtuli ita vt nihil in me re-
 maneret q^oni totū i sacrificiū dīne placatōis
 trāsferit: ita debes z tu temetipsum mibi volū-
 tate in oblationē purā z scētāz q^otidie in missa
 cū oib^o virib^o z affectib^o tuis q^onto intimi^r va-
 les offerre. Quid magi a te req^oro q^o vt te flu-
 deas mibi ex integro resignare: Quidq^o p^oter
 teipsum das nihil curo: q^o nō q^o dātū tuū s^r te
 Sic nō sufficeret tibi oib^o habeb^r p^oter me: ita

nec mihi placere poterit quod dederis te non oblato. **D**iffer te mihi et da te totum pro deo et erit accepta oblatio. Ecce ego me totum obtuli propter te: dedi enim totum corpus meum et sanguinem in cibum et in torum tuum: et cum tu me permaneres, si autem in te ipso steteris nec sponte te ad voluntatem meam obtuleris, non est plene oblato nec integra erit inter nos unio. Pro omnia opera tua precedere deus spontanea tuipsum in manus dei oblato si libertatem sequi vis gratias. Pro tam pauci illuminati et liberi inter efficiunt: quod scriptos ex toto abnegare nesciunt. Est firma sententia mea: nisi quod renunciae rit oibus: non potest esse discipulus. Tu si optas me esse discipulum offer te ipsum mihi cum oibus affectibus tuis. **D**ominus nos et omnia nostra deo debemus offerre et pro omnibus orare. Cap. lxx.

Domine omnia tua sunt quae in celo sunt et in terra. Desidero me ipsum tibi in spiritu tua oblatione offerre et tu propter me permanere. Dicit in simplicitate cordis mei offero me ipsum tibi hodie in fuiti sempiternum: in obsequium tuum sacrificium laudis propter te. Suscipe me cum hac facta oblatione tui preciosi corporis quam tibi hodie in patria angelorum iustitiam assistentium offero: ut sit pro me et pro puncto populo tuo in salutem. Dicit offero tibi omnia peccata et delicta mea quae commisi contra te et contra angelos tuis a die quae primus peccare potui usque ad diem hanc: super placabili altari tuo: ut tu oia propter incensam et comburam igne charitatis tuae: et deleas uniuersas maculas peccatorum meorum: et conscientiam meam ab omni delicto emundes: et restituas mihi gratiam tuam quam peccando amisi: omnia mihi plene indulgendo et in oculis patris me misericorditer assumendo. Quid possum agere pro peccatis meis nisi humiliter ad praesentem et lametari et de te et tuam propter peccata incessanter deprecari? De precor: te eraudi me propter peccata ubi alio coram te deus meus. Oia peccata mea mihi misericorditer displicent. Nolo ea unquam amplius propter peccata si pro eis doleo et dolebo quod unquam vixero: parat propter peccata agere et pro posse satisfacere. Dimitte mihi deus dimitte mihi peccata mea: propter nomen sanctum tuum salua aia mea quam precioso sanguine tuo redemisti. Ecce dimitte me me tunc: resigno me in manibus tuis: age mecum secundum bonitatem tuam non secundum meam malitiam et iniquitatem. Offero et tibi omnia bona mea quibus valde pauca et imperfecta ut tu ea emendes et sanctifices: ut ea gratia habearis accepta tibi facias spiritus ad meliora trabas: necno ad beatum et laudabile finem me propter iunil hominum propter ducas. Offero quod tibi omnia desideria deutorum: necessitates parentum: amicorum fratrum: fororum omniumque charorum meorum et eorum quae mihi vel alijs propter amorem tuum

benefecerunt et quae ofones et missas pro se suisque oibus dicit a me desiderauerunt et perierunt siue in carne adhuc viuunt siue in saeculo perierunt sint: ut oes sibi auxilijs gratiae tuae: operum plorationibus: precationibus a peccatis liberatione a penis aduenire sentiant et ut ab oibus malis excepti gratias tibi magnificas leni soluant. **D**iffero enim tibi praesens hostias pro peccatis: pro illis specialiter quae me in alijs lesederunt: praesentauerunt aut vituperauerunt vel aliquid danti vel quam intulerunt. Pro his quoque oibus quae alij contristauerunt turbauerunt: grauauerunt scandalizauerunt: verberauerunt factis sceleribus et ignozauerunt: ut nobis oibus propter indulgentias peccata nostra multas offerretiones. Aufer de ore cordibus nostris omnem suspicionem indignationem: et de discipulorum: et quod propter charitatem ledere fratrum dilectionem minueret. Absisteret miser deus misericordiam tuam poscentibus: da gratiam indigentibus: et fac nos tales existere ut simus digni gratia tua propter: et ad vitam praesentis et aeternae Amen. **D**e sacra comunione de facili non est relinquenda. Capitulum. X.

Requerit recurrendum est ad fontem gratiae et diuine misericordiae: ad fontem bonitatis: et totius pietatis: quatenus a passionibus tuis et vicij curari valeas et in uniuersas tentationes et fallacias dyaboli fortiter atque vigilanter resisti merearis. Inimice sceleris fructus et remedium maximum in sacra comunione positum: omni modo et occasione nisi fideles deutores: quatenus praeualeat trahere et impedire. **L**it enim quod sacra comunione se aptare disponunt: peiores sathane inuersiones patiuntur. Ipse enim neque spiritus ut in Job scribitur venit inter filios dei ut soluta est: nequa purbet aut timidos nimium reddat et propter quatenus affectus eorum minuat vel fidem ipsorum ad auferat: si forte aut omnino comunione relinquat aut cum tempore accedat. Sed non est de quibus curandum de futuris et fantasij illi: quatenus liber turpibus et horridis si cuncta fantasmata in caput eius sunt reuocanda. **L**it tamen edus est miser et deridendum: nec propter inuultum eius et comotioes quatenus sinceritas sacra est omittenda comunione. Sepe enim impeditur nimis sollicitudo pro deuotione hinc et anxietas quod de commissione facienda. Age propter inuultum sapientium de pone anxietatem scrupulorum: quod gratias dei impeditur deuotionem mentis destruit. Propter aliquam paruam tribulationem vel gemitum. sacra ne dimittas comunione si vade citius ostiterit oes offensiones alij libentem indulget. Si pro tu aliquo offensus disti: veni humiliter precare et deus libenter indulget tibi. Quid prodest diu tardare confessionem aut sacra differre comunione. Expurga te cum penitentia: expue velociter venientiam: festina accipe remedium

z senties meli' q̄ si diu distuleris. Si hodie
 pp̄ illō dūm̄i: cras for̄itan illō magis eue
 niere: sic diu posses a cōione spediiri: magis
 inep̄ fieri. Quāto ḡ cū vales: a p̄ni ḡuita
 te z iertia te exuuias: q̄ n̄b̄i ipozat diu an
 xiani diu cū turbatōe trāstretob q̄tūdiua ob
 stacula se a dīnis seq̄strare: imo plurimū no
 cet diu cōionē p̄telare nā z ḡuē tozpozē p̄sue
 ut iducere. Prochodor q̄ dā tepidūz dissolu
 ti mo: as p̄tēdi libet accipiūt: z cōionē sacra
 idcirco differre cupiūt ne ad maiorē sui custo
 diā se dare teneat: beu ḡ modicā charitatē z
 debilē deuotiozē h̄nt q̄ sacra cōionē tā facilit̄
 p̄ponūt. Quā felix ille z do accept' h̄et q̄ sic
 viuūt et tali puritate p̄cias suā custodit vt ēt
 oī die cōicat par' z b̄n̄ affectat' eēt si ei liceret
 z s̄n̄ nota agē possy p̄ oī ei q̄libz duoz' oī die
 z oī hō ad sp̄uālē xpi cōionē salubrēz sine p
 hibitōe accederet: tñ ceter' dieb' z statuto tpe
 corp' sui redēptoz' cū affectuosa reuerētia sa
 cramentalit̄ vs suscipie: z mag' laudē dei z ho
 norē p̄edere q̄ suā p̄solatōzē q̄rere. Nā toti
 es mystice cōicat z iustitib' reficī q̄tēs in
 carnatiōis xpi miserūz passiōēz q̄ deuote re
 colit z amore ei' accēdit: Qui alit se nō p̄pa
 rat nisi iustice festo l' p̄suctudie p̄pellēte: sepi
 ipar' erit. B̄n̄s q̄ se oīo i holocaustū offert
 q̄tēs celebrat aut cōicat. Nō sis i celebrādo
 nimis plūz' aut festin' p̄ sua bonū cōem mo
 dum cū q̄b' viuīs. Nō dēs alijs ḡnare mole
 stā z rediū p̄ cōem suā viā s̄n̄ maior' istitu
 tionē: z poti' alioz' fuitē vtilitātē q̄ pp̄iue
 uoz' dē affectu. Qd̄ corp' xpi z sacra sc̄p̄tu
 ra maxie sint anie fideli n̄cāria. Cap. XI.

O Dulcissime dñe iesu q̄nta ē dulcedo
 deuote aie te cū epulās i puuiuo tuo:
 vbi ei nō ali' ab' māducād' p̄poif
 nisi tu vnic' dilect' ei' sup̄ oīa desideria cor
 dis ei' desiderabil'. Et mihi qdē dulce foret i
 p̄ntia tua ex itimo affectu lacrimas fūdere: z
 cū pia magdalena pedes tuos lacrimis irri
 gare. Sz vbi ē h' deuotio: vbi lacrimaz scāz
 c̄piosa effusio. Tertē i p̄spectu tuoz' scōz' an
 geloz' tuoz' totū cor meū ardē d̄ret z ex gau
 dio flere. Habeo ei te i sacro vere p̄stē: q̄uis
 aliena specie occultatū. Nā i p̄pa z dīna cla
 ritate te p̄spicere oculi mei ferre nō possent: p̄
 neq' tot' mōs isulgoz' gl̄icē maifestat' tue s̄b̄i
 steret. N̄n h' ḡ imbecillitātē mee p̄sulis q̄ te s̄b
 sacro abscondīs. Habeo vere z adoro quē an
 geli adorāt i celoz' ego adpuc interi in fide il
 li āt i specie sine velamēte. N̄p̄ oportet p̄tēti
 esse in lumie vere fidei z in ea ābulare donec
 asp̄iret dies et̄ne claritat' z et ymbre figurarū

inclinē. Lū āt venerit qd̄ p̄fectū est: cessabit
 v' sacroz: q̄ b̄n̄ in gl̄ia celesti nō egēt medi
 camie sacrali: gaudēt enī sine fine i p̄ntia d̄i:
 facie ad faciē gl̄iaz ei' sp̄culātes z d̄ clarita
 te i claritatē abyssal' deitāt' trāsfotati gustāt'
 x̄b̄i dei caro factū: sic fuit abinitio z māet in
 et̄nū. Ademor: hoz mirabilis ḡue mihi fit te
 diū enā q̄libet sp̄uale solanū: q̄ q̄ diu d̄m̄m
 meū apte i sua gl̄ia n̄ video p̄ nibilo duco oē
 qd̄ i m̄do p̄spicio audio. Testes tu mihi d̄s
 q̄ n̄llā p̄t me res p̄solari: n̄llā creatura q̄tare
 nisi tu d̄s me' quē desidero et̄nalit̄ cōtēplari.
 Sz nō ē h' possibile durāte me i hac mortalit̄
 tate. Sz optet vt me ponā ad magnā patiaz
 z m̄cipm̄ i oī desiderio tui s̄b̄mitā. Nā z sc̄i
 tui dñe q̄ tecū iā i regno celoz' exultāt: i fider
 patia mag' dū viuēret aduētū gl̄ie tue expe
 ctabāt. Qd̄ illi crederēt ego credo: qd̄ illi
 sperauerūt ego spero: qd̄ illi puenerūt p̄ ḡram
 tuam me vēturum confido. Ambulabo inte
 rim in fide exēplis conforat' sanctozū. Duo
 nanq; mihi n̄cāria p̄ maxime sentio in hac
 vita sine q̄b' mihi ipozabil' foret ista misabi
 lis vita. In carcere corpis. h' detēt' duob'
 me egere fateo: cibo. f. z lumie. Dedisti itaq;
 mihi i iermo sacz corp' tuū ad refectōz mēz z
 corpis: z posuisti lucernā pedib' meis x̄b̄i tu
 um. Sine his duob' b̄n̄ viuē si posses nā x̄b̄i
 dei lux aie mee et sacm̄ tuū panis vite. Ibec
 possūt etiā dici mēse due hic z in i gazophila
 tio sc̄tē ecclie posite. Una mēsa ē sacri altar'
 h̄ns panē sc̄m̄. l. corp' xpi p̄ciōsū. Altera ē di
 uine legi p̄nices doctrinā sc̄am̄: eru diēs fidē
 rectā z firmi' vsq; ad iterioza velamīs vbi s̄
 sc̄tā scōz' p̄duces. Sz as tibi dñe iesu lux lucē
 et̄ne p̄doctric sacri mēsa quā nob' p̄ suos tu
 os p̄bas z ap̄los aliozq; doctoz: os misstrati
 Sz as tibi creator: z redēptoz: hoim̄ qd̄ ad beca
 rādā totū m̄do charitatē tuā cenā parasti ma
 gnā: i q̄ nō agnū tipicū f' tuū sc̄ssimū corp'
 z sāguinē p̄posuisti māducādū: letificās oēs
 fidelē puuiuo sacroz calice iebziās salutaris
 in q̄ sūt oēs delicie padis: z epulās nobiscuz
 angeli sc̄i: f' suauitate felicitoz. Sz magnū z
 honozabile est officiū sacerdotū q̄b' dātū est
 d̄m̄ maifestatis verbis sacris consecrare: la
 bīs benedicere: manibus tenere: ore propiō
 sumere: et ceteris ministrare. Sz munde
 debēt eē man' ille q̄ purū os: q̄ sc̄m̄ corp'
 q̄ imaculanū erit: co sacerdos: ad quē toties
 igredī auctoz puritatis. Sz oze sacerdotēs ni
 bil nisi sc̄m̄: nihil nisi honestū z vtile p̄cedē
 dz verbū q̄ taz sepe p̄cipi accipit sacm̄. Dñi
 ei' s̄m̄plices z pudici: qd̄ xpi corp' solēt intue

ri. **¶** Ban pure z i celli eleuatoe: q̄ creatorē celi z tre solet p̄nectare. Sacerdoub' sp̄aliū in le ge dī Scti estote q̄ni ego sc̄tus sū dñs d̄s v̄f Adiuuet nos gr̄a tua ois d̄s vt q̄ officiū sa/ cerdotale suscepiū' digne ac deuote tibi in oī puritate z p̄cia bona famulari valeam'. Et si nō possum' i tāta innocētia vite p̄fuarī vt debem' cōcedē nob' tū digne fieri mala q̄ gessim' vt i sp̄ū hūilitatī ac bone volūtatī p̄posito tibi seruēt' de cetero deseruire valeamus. **¶** **Q̄** magna diligentia se debeat cōdicaturus xp̄o p̄parare. Cap. XIII.

¶ **S**o sū puritatis amato: z dator: oīs sc̄titanis. Ego cor puz q̄ro z ibi ē locus rectoris mee. Para mihi cenaculū gr̄ade strati: z faciā ap̄b te pasca cū discipul' meis. Si vis vt veniā ad te ap̄b te manēā: expurga ver' fermētū z m̄da cordis tui hītaculū. Et clude totū seculū z oēm victōz tumultū: sedē tāq̄ passit solitari' in recto: z cogita excessus tuos i amaritudine aīe tue. **¶** **D**is nāq̄ amās suo dilecto amatozī optimū z pulcerrimū p̄parat locū: i h' cogitat affect' suscipiēt' dilectū. Scito tū te nō posse sanissa cere huic p̄paratōi ex merito tue actōis etiā si p̄ integritū annū te p̄pares: z nihil aliū i mēte hēs. S; ex nō p̄ta p̄petatēz gr̄a mea p̄mitteret ad mēā meā accedē: ac si mēdic' ad p̄aditū vocaret dicit: z ille nihil aliū hēat ad retrī/ buendū hīcificat' e' nisi se hūiliādo z regūādo. **¶** **F**ac qd i te ēz dilige' factio si ex p̄fuetudine si ex nēitate: s; cū timore z reuerētia z affectu accipe corp' dilecti dñi dei tui dignāsi ad te veniē. Ego sū q̄ vocauī: ego iussī fieri: ego sup plebo qd tibi deest: v̄ci z suscipe me cū gr̄am deuotois tribuo: gr̄as age deo tuo: nō qz dign' es f' qz tui mihi' ē. Si nō hēs f' magi aridā: te sentis insiste ofoni i gemisce z pulsa: nec desistas donec mereas micā aut guttā gr̄e salutarī accipe. Tu mei idiges nō ego tui indigeo. **¶** **H**ec tū me sc̄ficare venis: s; ego te sc̄ficare z meliorare venio. Tu venis vt ex me sc̄ficeris: s; mihi vnianis vt nouā gr̄az recipias z noua ad emēdatōz accēdarī. **¶** **N**oli negligere hāc gr̄az: sp̄ p̄pa cū of diligentia cor tuū z introdūc ad te dilectū tūū. **¶** **S**peret at vt nō solū te p̄pas ad deuotoz an cōiōnē s; vt et solitate te p̄fues i ea p' facti p̄ceptōz: nec minor custodia p' exigis: q̄ deuota p̄paratio p̄p' hā bona postmodū custodia: optia itez est p̄paratio ad maiorē gr̄az p̄sequēdā. **¶** **E**t eo q̄ dīpe valde idipost' q̄s reddid' si statū fuerit nimis effus' ad exteriora solatia. **¶** **L**auc a ml' tiloq̄o mane i secreto: z feruere deo tuo sp̄m

enī hēs: quē tot' m̄ds tibi auferre nō p̄t. Ego sū cui te totū dare debeas: ya vt iā vltra nō te s; in me absq̄ of sollicitudine uiuas.

¶ **Q̄** toto corde aia deuota sp̄i vnionē in sacro affectare debet. Cap. XIII.

¶ **Q**uis mihi det dñe vt inueniā te solū z ap̄iā tibi totūz cor meū z fruar te sic desiderat aia mea: z iā me nemo d̄spiciat nec vlla creatura me moueat v̄f respiciat s; tu solo' mihi loq̄r z ego tibi: sic solet dilect' ad dilectū loq̄ z amic' cū amico p̄uuiari. **¶** **H**oc oro h' desidero vt tibi tot' vnianz: z cor meū ab oibus creat' reb' abstrahā: magis q̄ p̄ sacra cōiōnē ac frequētē celebratōz celestiaz cōna sape discā. **¶** **A**d dñe d̄s q̄n ero recti tot' vnianz' q̄ solet' meiq̄ totalr oblit'. **¶** **T**u i me z ego i te z sic nos p̄is in vnū manē p̄cede. **¶** **T**ere tu es dilectus me' elect' ex milib'. i q̄ p̄plicat aīe mee h̄itare oibus dieb' vite sue. **¶** **T**ere tu pa cific' me' i q̄ pax sūma z reges xa ex quē la bor z dolor z inīmia misia. **¶** **T**ere tu es d̄s abscondit' z p̄siliū tuū nō ē cū ip̄sis s; cū hūilib' z simplicib' s; mo tu' **¶** **Q̄** s; futuus ē dñe sp̄s tu'. q̄ vt dulcedinē tuā i filios demonstrares: pane suauissimo d' celo descēdēt illos reficere dignari. **¶** **T**ere nō ē alia natio tā gr̄adis q̄ hēat deos appropiquātes sibi sic tu d̄s n̄f ades vnūf fidelib' nūis: q̄b' ob quādam solatiū z cor erigēdū i celū te tribuas ad edēdū z fruēdū. **¶** **Q**ue ē ei alia gēs tā c̄lita sic plebs xp̄iana aut q̄ creatura s; celo tā dilecta vt aia de uora ad quā ingredis d̄s vt pascat eā carne sua gl̄iosa. **¶** **E**st effabil' gr̄a: amirabil' d̄ignio o amor: imēl' hoi singulr ipēl'. **¶** **S**z qd retrī buā dño p̄ gr̄a ista: p̄ caritate tā exīmia. **¶** **N**ō ē aliū qd gū' donare queā q̄ vt cor meū deo meo totalr tribuā z itime p̄iūgā. **¶** **T**ūc exulta hūit oīa interiora mea cū p̄fecte fuerit vnita dō aia mea. **¶** **T**ūc dicit mihi si tu vis eē meū ego volo eē rectū. **¶** **E**t ego r̄nūdebo illi. **¶** **D**igere dñe manere meū: ego volo libē eē rectū: h' ē totū desiderū meū vt cor meū tibi sit vnū.

¶ **De quorū dā deuotoz ardenti desiderio ad corpus xp̄i. Cap. XIII.**

¶ **Q**uam magna multitudo dulcedinis tui dñe quā abscondisti timēntibus te. **¶** **Q**uī recordo: deuotoz aliquoz ad sacm tuū dñe cū maxima deuotōe z affectu accedētū tūc sepi' in meipso p̄fundo: z erubescō q̄ ad altare tuū z sacre cōiōnis mētas tā tepide z frigide accedo: q̄ ita aridus z sine affectōe cordis maneo: z nō sū totaliter accēsus corā te deo meo nec ita vehēmenter

o iij

Liber Quartus

attract? z affect? sicut multi deuoti fuerunt: q̄ p̄ nimio desiderio cōsionis et sensibili cordis amore a actu se nō potuerūt punere: s̄ ore cordis z corpis p̄iter ad te deū fontem viuū medullit? inhiabāt: suā esurīe nō valētes aliter sp̄are nec sanare nisi corp? tuū cū oi iocūdi/tate et sp̄iali auiditate accepissent. **O** vera ardēs fides eorū: p̄abile existēs argumētū sacre p̄nitie tue. **I**sti enī vtraciq̄ cogitāt dñm suū i fractōe panis: q̄ cor tā valide ardet in eis de iesu ambulāte cuz eis. **R**ōge ē a me se pe talis affect? z deuotio: tā vehemēs amor z ardor. **E**sto mihi p̄pici? iesu bone, dulcis z benigni z p̄cede paupi medico tuo vel interdū modicū de cordiali affectu amoris tui in sacra cōsione sentire: vt fides meā magis cōualefcat. **S**pes in bonitate tua p̄ficiat z charitas semel p̄fecte accēsa z celeste māna expta nūq̄ deficiat: p̄otēs ē autē mia tua etiā grāz desideratā mihi p̄stare in sp̄i ardoris cū des bñplacitū tui aduenerit me clementissime visitare. **E**tenī lz tāto desiderio tā sp̄aliū deuotiozū tuozū nō ardeo: n̄ de gra tua illi? magis inflamati desiderū desiderū hēo oīas z desiderās oīm talū feruidū amatoy tuoy p̄cipiē me fieri: ad eorū sc̄to p̄sotio annumerari. **Q**d gra deuotiois hūilitate z suipsi? abnegatōe acquirit. **Cap. XV.**

Oportet te deuotiois gratiā instanter querere: indefinēter petere: patiēter et fiducialit? expectare: gratanter recipere hūilit? p̄seruare: studiose cuz ea opari, ac deo tps z modū sup̄ne visitatōnis donec veniat p̄mittere. hūiliare p̄cipue te debes cū parum aut nihil deuotiois interi? sentis: s̄ nō nūmū deici nec in: ordinate p̄stari: dat sepe ds in vno breui momēto qd lōgo negātū tpe. **D**at etiā qñq; i sine qd in p̄ncipio opōnis largire distulit. si sp̄ cito grā dare z p̄ voto adesset nō eēt infirmo hoi bñ portabile. **P**ropterea in bona spe z hūili parsa expectanda ē deuotiois gra. **T**ibi n̄ z pctis tuus imputa cū nō daf vel etiā occulte tollit. **A**d modicū qñq; est qd gratiā ipedit z abscondit. si tū modicum z nō pon? grāde oīa debeat qd tū bonū p̄hibet. **E**t si h̄ ipm modicū vel grāde amoueris z p̄fecte vicieris: erit qd petisti. **S**tatum nāq; vt te deo ex toto corde tradideris nec h̄ vel illud p̄ tuo libito seipue velle q̄scris: s̄ integre te ipso posueris: vniū te inuenies z pacatū qz nil ita bñ sapiet z placebit sic bñplacitū diuine voluntatis. **Q**uisq; q̄ intētiōe suā sim p̄lici corde surtū ad deū leuauerit seq; ab oi

inordiato amore seu displicētia cuiuslibz rei create euacuerit: ap̄tissim? gr̄e p̄cipiente ac dign? deuotiois munere erit. **D**at enī dñs ibi bñdictionē suā vbi vasa vacua iuenerit. **E**t quāto p̄fecti? q̄s infimis renūciauerit z magis sibi ipsi p̄ p̄ceptū sui mouit: tanto grā celetius venit copios? intrat z altius liberū cor eleuat. **T**ūc videbit z affuet z mirabit z dilatabit cor ei? in ipso qz man? dñi cū eo: z ipse se posuit totalit? in manu ei? vsq; in seculum. **E**cce sic bñdicit hō q̄ q̄rit deū in toto corde suo. in vanū accipit aiām suā. **H**ic i accipiēdo sacra eucharistiā magnā p̄meret diuine vniōnis gratiā qz nō respicit ad p̄pitiā deuotioē z p̄solationē: s̄ dei gl̄iā z honorem.

Qd necessitates n̄ras t̄po aperire z eius gratiā postulare debemus. **Cap. XVI.**
O dulcissime atq; amantissime dñe quē nūc deuote desidero suscipe tu sc̄as i firmitatē meā z necessitatē quā pati or: in quantis malis z vicijis iaceo q̄ sepe sū grauatus tentat? turbat? z inq̄nat?. **P**ro medio ad te venio: p̄ solatōe z subleuamēte te de p̄co. **A**d oīa scientē loq̄r cui manifestā sūt oīa interiora mea z qd solus potes me p̄fecte solari z adiuuare. **T**u sc̄is q̄bus bonis indigeo p̄ oibus: z q̄ paup sū in d̄nibz. **E**cce sto an? te paup z nudus gratiā postulās z miām implorās. **R**efici esurietē medicū tuū accēde frigiditatē meā igne amoris tui illū: na cecitatē meā claritate p̄nitie tue. **T**erte mihi oīa terrena in amaritudinē oīa graua et tria in paciētā: oīa infima z creata in p̄tem/ptū z obliuionē. **E**rige cor meū ad te i celūz **E**t ne dimittas me vagari sup̄ terrā. **T**u solus mihi ex h̄ iā dulcēscas vsq; i seculū: qz tu solus cib? z potus me? amor me? z gaudiū meū: dulcedo mea z totū bonū meū. **E**t nā me totalit? ex tua p̄nitā accēdas p̄bures: z in te trāsmutes: vt vn? tecū efficiar sp̄s p̄ gratiā in tē vniōnis z liq̄sactionē ardētis amoris. **N**ec patiaris me ieiunū z aridiū a te recedere s̄ opare mecum misericordit? sic sepi? opa tus es cū sc̄tis tuis mirabilis. **Q**uid mirūz si tot? ex te igne sc̄erē z in meipso deducere cum tu sis ignis sp̄ ardēs z nullūq; deficiens. amor corda purificās z intellectūq; illuminās.

De ardētī amore z vehemētī affectu suscipiendi xpm. **Cor. discipuli. Cap. XVII.**
Quā summa deuotioē z ardētī amore cū toto cordis affectu z seruire desidero te dñe suscipe: quā ad modū m̄ tū feci deuote p̄sonē i cōicādo te desiderauit

rīst q̄ tibi maxie in sc̄itate vitē placuerit ⁊
 ardētissima deuorōe fuerit. **D**ōs me^o amor
 eñius totū bonū meū felicitas inctaminabilis
 cupio te suscipere cū vehemētissimo desiderio
 ⁊ dignīssima reuerētia q̄ aliquis sc̄toꝝ yn̄ q̄
 habuit ⁊ sentire potuit. Et h̄ indign^o sū oīa
 illa sentimēta deuotōis h̄fe: n̄ offero tibi totū
 tū cordis mei affectū ac si oīa illa ḡtissime ut
 flammata desideria sol^o haberē. **S**z q̄cūq; p̄
 pia mens ꝓcipere ⁊ desiderare: h̄ oīa tibi cū sū
 ma reuerētia ueneratōe intima ac fauore p̄/
 beoye offero. **N**ihil opto mihi reseruare sed
 me ⁊ oīa mea tibi sp̄dite ⁊ libētissime inolare
Dne dōs me^o creator: n̄sc̄ ⁊ redēptor: me^o cū
 tali affectu: reuerētia laude ⁊ honore: cū tali
 gratitudie: dignitate ⁊ amore: cum tali fide:
 spe et puritate te affecto hodie suscipere: sic te
 suscipere ⁊ desiderare: sc̄tissima m̄ tua ḡlo/
 ria v̄go maria: q̄n̄ angelo euāgelizanti sibi in
 carnatōnis misterīū h̄uīter ⁊ deuote r̄ridit.
Ecce ancilla oīni fiat mihi s̄m̄ v̄bū tuū. Et si
 cur b̄tūs p̄cursor: tu^o excellētissimus sc̄toꝝ io
 hānes baptista in p̄n̄a tua letabūd^o exulta
 uit i gaudio sp̄s̄s̄cti. dū adhuc matris clau
 deret viscerib^o. x̄p̄o simodū cernēs int̄ hoīes
 iesū ambulatē valde se h̄uīlīas deuoto cū af
 fectu dicebat. **A**mic^o autē sp̄s̄i q̄ stat ⁊ audit
 eū: gaudio gaudet. p̄p̄r̄ vocē sp̄s̄i: sic et ego
 magnis ⁊ sacris desiderijs opto inflamari ⁊
 tibi ex toto corde meā p̄n̄tare. **U**n̄ et oīm
 deuotoꝝ cordiū iubilatōes ardētes affectus
 mētales excessus ac sup̄nales illūmatōes et
 celticas visiones tibi offero ⁊ exhibeo cū oī/
 bus v̄tutib^o ⁊ laudib^o ab oī creatura i celoꝝ
 in tra celebrari ⁊ celebrādis. p̄ me ⁊ oīb^o m̄
 hi i ofone ꝓm̄dāt q̄n̄ ab oīb^o digne lau
 deris ⁊ i p̄p̄ctū ḡlifieris. **A**ccepe vota mea
 dñe dōs me^o ⁊ desideria infinite laudatōis et
 imēse b̄ndictōis q̄ tibi s̄m̄ multitudinē ineffa
 bilis magnitudinis tue iure debent. **H**ec tibi
 reddo ⁊ reddere desidero p̄ singulos dies ⁊
 momēta tēpōꝝ: atq; ad reddendū me cū tibi
 gr̄as ⁊ laudes oēs celestes sp̄s̄ ⁊ cūctos si/
 deles tuos p̄c̄b^o ⁊ affectibus in uito ⁊ exoro
Laudēt te vniuersi p̄lī trib^o ⁊ lingue: ⁊ sc̄m̄
 ac mellisū nomē tuū cū sūma iubilatōe et
 ardēt deuorōe magnificēt. Et q̄cūq; reuerē
 ter ac deuote altissimū sac̄m̄ tuū celebrant ⁊
 plena fide recipiūt gratiāz miam apud te in
 uenire mereāt ⁊ p̄ me p̄ctōes sup̄licit̄ exorēt
Lūq; optata deuorōe ac fruibili v̄n̄ione po
 titi fuerint ⁊ b̄n̄ solati ac mirifice refecti ⁊ d̄
 sacra mēsa celesti absc̄sserint: mei paup̄is re

cordare dignent. **Q**uōd hō nō sit curiosus
 scrutator: facti s̄ h̄uīlīs imitator: x̄p̄i. subden
 do sensum suū sacre fidei. **Cap. XVIII.**

Quēdū ē tibi a curiosa ⁊ iuūli p̄furo
 rarōe huius p̄fundissimi facti si nō
 vis i dubitatis p̄fundū demergi.
Qui scrutator: ē maic̄tatis: op̄amef a gl̄ia.
Plus valet de^o op̄ari: q̄ hō intelligere p̄t.
Tolerabilis pia ⁊ h̄uīlīs inq̄s̄itio veritatis:
 para sp̄ decoꝝ ⁊ p̄ sanas pat̄ri s̄ntas studēs
 ambulare. **B**tā simplicitas q̄ difficiles q̄s̄tio
 nū relinq̄t vias ⁊ plana ac firma p̄git semita
 mādatoꝝ dei. **M**ulti deuotiōnē p̄dicēt dū
 altiora scrutari uoluerūt. **F**ides a te exigē ⁊
 sincera vita: nō altitudo intellect^o neq; p̄fū
 ditas misterioꝝ dei. **S**i nō intelligis nec ca/
 pis q̄ infra te sūt: quō p̄phēdes ea q̄ supra te
 sūt: **S**ubde te deo ⁊ h̄uīlīs sensū tuū fidei et
 dabit tibi sc̄ie lumē. put tibi fuerit v̄tile ac ne
 cessariū. **Q**uidē grauior tentant de fide ac
 sac̄o: s̄ nō est h̄ ip̄sis sp̄tādū s̄ pot^o i n̄imī
 co. **N**oli curare: noli disputare cū cogitatis
 n̄b^o tuis nec ad im̄issas a diabolo dubitatio
 nes r̄ide: s̄ crede verbis dei crede sc̄tis ei^o et
 p̄phis ⁊ fugiet a te nequā inimic^o. **S**epe ml̄
 tū p̄dest q̄ talia sustinet dei serm^o. **N**ā in fide
 lez p̄ctōes nō tētat q̄ se secure i possidet: s̄
 deles autē deuotos varijs modis tētat ⁊ ve
 rat. p̄ge s̄ cū simpliciter ⁊ idubitata fide ⁊ cum
 simplici reuerētia ad sac̄m̄ accede. **Q**uidē
 intelligere nō uales: deo oīpotētī secure cō/
 mitte. **N**ō fallit te dō: fallit q̄ sibi n̄imī cre/
 dit. **G**radif dō cū simplicib^o reuelat se h̄uīlī
 bus dat̄ intellectū puulis: apit sensum puris
 mētib^o: ⁊ abscondit gratiā curiosis ⁊ sup̄bis.
Rō h̄ūana debilis ē ⁊ fallit s̄: fides autē ver a
 falli nō p̄t. **D**is rō ⁊ n̄līs inuestigatio fide
 seq̄: nō p̄cedere nec infringere. **N**az fides
 ⁊ amor: s̄i maxie excellit ⁊ occultis modis i
 hoc sc̄tissimo ⁊ superexcellētissimo sac̄o ope
 rant. **D**eus eñius: s̄m̄s̄ inf̄n̄ite q; poten
 tie facit maḡ ⁊ inscrutabilia i celo ⁊ i tra: nec
 est inuestigatio mirabilis operū ei^o. **S**i talia
 eēt opa dei vt facile ab h̄ūana rōne capenē
 nō essent mirabilia nec ineffabilia dicēda.

Explicat liber q̄rtus de sac̄o altaris.

Incipit tractatus de meditatione cordis
Johannis Berfon. **Cap. I.**

Meditatio cordis mei in conspe
 ctu tuo semp. **F**elix certe q̄ cur
 p̄p̄ba p̄t ex s̄nta dicere verbū
 istud deo. **S**ed videamus in
 p̄mis quid sit meditatio cordis

non pro carnali solo sed spirituali corde: est aut meditatio vehemens cordis applicatio ad aliqd inuestigadū z inueniendū. Et h applicatio fortis hz difficultatē q̄ q̄nc maior ē q̄nc minor. Quā vt intelligat supponat ex creditis z ab experientia: cor nfm p̄ditū esse: tres hre sp̄s oculoz mētales oculos rōnales oculos sensuales. Et ex illis est tyrobiqz vn' oculus in cognitōe: ali' in affectōe. Fundat h distinctio i altera q̄ dicim' hoīem hre portione seu faciē rōnis duplicē q̄rū supior vertit ad leges etnas: altera ad ipales. Hētra tñ in actu suo depēdet ab organo corporeo. Sub istis ē rō demersa corpi: q̄ sensualitas appellat. P̄xim' oculorū vocat ab alijs oculis mētis: alter oculus rōnis terci' oculi/lus carnis.

Cap. II.

Erat ab initio bñ p̄ditō rōnalis nature talis ordo ordinisqz trāq̄llitas: qz ad nutū z merū impū sensualitas rōni in ferioz: z inferior rō supioz seruibat: et erat ab inferiorib' ad supna p̄n' z facilis ascē': faciēte h leuitate original' iusticie subleuātis sursum corda: quēadmodū nāliter ignis sua leuitate sursum fert. At xpo postqz aduersus dñm supmūz inq̄ta p̄ditō demeruit auferrī iusticiā hāc organale sub introijt pōdus grauisimū p̄comitās p̄ctm: qd miserāz captiua tā asiam trahere nō cessat ad infima tāqz circūligata sit funib' cathenis z p̄pedibus vincta i medicitate z ferro. Sic qz mirabili: imo miserabili p̄fusione facta ē odis p̄ois puer flo qz i hoīe sic merso tenebris z carcere ceco p̄turbat' est i ira triplex vrim' qz oculus p̄ im p̄fectionē i sensualitate: p̄ obnubilationes in inferiori rōnis p̄fectōe z p̄ quādā excecatiōz in supioz rōnis portione.

Cap. III.

Habemus ecce causā p̄mā difficultatis quā in meditatiōe sentim': quā in habēdis sp̄ ad dñm oculis experimur. Facit h penalis illa gaudio deozū ingit' impellēs quēadmodū videre ē sensibil' in aq̄ ductu q̄ tota facultate desluit intima. Lontinet' aut vel sursum leuat' non nisi cū violētia. nō alit' cor ad infima pronū leuit' effluit hac illacqz veluti sine retinaculo vel labore qm̄ facilis descēsus auerit. Aut poeta. Sz renouare gradus supasqz euadere ad auras: hoc opus hoc labor est.

Cap. IIII.

Erscrutemur p̄fequenter ex p̄dictis naturā seu p̄prietatē meditatiōis qm̄ ex hoc ipso qz ex necēria nob̄ ad deū tendētib' existat vidētib'. Dixim' aut z re

perim' qz meditatio est vehemēs applicatio vel attentio animi ad aliqd inuestigadū vel inueniendūz fructuose. Addim' fructuose ne meditatio fructus aut i sup̄stitionē aut inuicinositate aut in melācolicā stoliditate. Dicimus qz p̄pletēs qz meditatio ē vehemēs z salubris animi applicatio ad aliqd inuestigadū vel exp̄imentalē cognoscendū. Ponim' hoc vltimū p̄p̄tē nām ipsius afflictiois q̄ diuersa fortis noīa p̄portionalit' ad p̄ditionē cognitiōis. Nō p̄t alit' affectio cognosci qz exp̄imentalit' ab eo qz p̄ eā afficit. Quā exp̄imentalem affectiois cognitiōnē nō p̄t eā hñs in alterū v̄bis q̄bullibet infūdere nisi sistr' affect' sit alter ille. Quā solus nouit: put in apocalipsi scribit: q̄ accipit. Propterea vocat manna abscōditū. Et p̄p̄tēs ē p̄p̄tū in illo qz nouit dulcedinē mellis solū p̄ doctrinā: sicut medicus san' infirmitatis dolorē. h̄ec aut dulce: do a gustatē: h̄ dolor ab egrotatē aliter longe cognoscunt.

Cap. V.

Perpendam' ex his qz p̄funde sentent' p̄p̄ba naturā meditatiōis dū aut in meditatiōe mea exardescet ignis. Quā qm̄ p̄pletus ē lumē intellectus: z ardore in affectu. Quā xpo sit difficile qz ignis ve uotōis sp̄ialis exardescat statu meditatiōis fiet notū p̄siderātū' ignē mālē: dū q̄rit a lignis aq̄sis viridib' luto resp̄sis elia. Suffla q̄ntū potes: itez atqz itez m̄to conatu resus la emerget plim' ab imino fum' ab initio cōturbās oculos. Uix emicabit scintilla: q̄ mor euanescet. Disperges fortitan irat' p̄gesta p̄ us ligna si nō i loganimitate p̄stiteris. Quā longanimitatē appellamur h̄ meditationem aut meditatiōni p̄iungendā.

Cap. VI.

Eminimus aliqz sc̄p̄sisse doctrinas vel industrias nedū latino: s̄ gallico sermone sup̄ hūda meditatiōe tali ly fortassis vteremur alijs terminis i tractatus lo s̄ musica theologia p̄te sc̄ba q̄ p̄xim' ei' docet z q̄ i altero de morte p̄tēplatiōis edito in altero rursū de medicitate sp̄iali p̄p̄lato Deniqz tāta rep̄it' difficultas: tanta p̄ diuersitate hoīm varietas i practicadōe doctrinaz vere sc̄tēz z medicatiōis: qz an silere vel aliqd scribere p̄sultius sit: videt' egomet m̄tib' p̄ q̄nc sub dubio fluctuans.

Cap. VII.

Cum enī recogito: qz absqz meditatiōis exercitio null' secluso dei miraculo sp̄ali: ad p̄fectionē p̄tēplatiōis dirigat' aut puenit: nullus ad rectissimā xp̄ia ne religionis normā vix se p̄ponit ad deo cō

lās: ardeo q̄ studiū sc̄tē meditatiois suadere
Ar̄ do dū tonēs exp̄t̄ picula sedul' recogitō
dō difficultatē z ardua c̄baritatē puenēdi q̄
trahere meditatio nūf ego q̄si to p̄p̄s z stu-
pidus efficit: Q̄uesierit aliq̄s q̄ pacto sic ye-
nit: q̄ nimis frequent' exp̄tū ē studiū medita-
tiois p̄uerti dilabiq̄ i morib' melā colice pal-
sionis p̄moderanonē v̄l p̄p̄ supbia da-
ri i reprobiū sc̄tū diabolice illusiōis. C. VIII

M Anducam? exēplis id q̄ dicimus.
S̄cam? vini i iocūditate z hois salu-
te cōditū ēē. Sic enī scriptura: sic rō-
loq̄ē. Videm' t̄ ex abusu potantū: p̄fertū dū
fēbūū dicitraia laborant q̄ pot' vini alioq̄n
salubris causat v̄l egritudinē augmētū v̄l ma-
niā z furore: aut q̄nq̄s mortē. Nos aū filios
oēs adā q̄s egrotos q̄s feb̄icitates ēē p̄ssi-
mis aie febub' negauerit: q̄b' d̄tūf i naucaā
z amaritudinē optia d̄inoz eloq̄p̄ d̄ba q̄b'
in fel p̄uertit suauissim' d̄ini v̄bi panis. Iheu
miseros nos heu quā ex intima p̄sideratiōe
talia misie p̄clamauit ap̄ls. Infelix ego hō
q̄s me liberabit de coarpe mortis hui'. Sub-
iungit, S̄ca dei p̄selum x̄pm. Cap. IX.

Quid agimus q̄: Quid abim' p̄cipi-
tes p̄ abupta viciōz. Ibum' ne post
desideria cordis n̄si. z i adinuetōib'
n̄sis pessimis despati sine lege sine freno: sine
ordie: nūq̄ dū sufficiēt nob' cogitatioēs instabi-
les: so: didē: slure somnioz: simillime: q̄ non
p̄solatiōē ve edificatōz allature sūt s̄ deso-
latiōē meliticiā z ruinā oblectatib' se i eis dē
R̄udebim' neq̄ q̄s id fieri debere: s̄ assit discre-
tio moderatix i oib' q̄ nō securi' b̄se post di-
uinā gratiā poterim' q̄ p̄ sedulū z securū al-
teri' exp̄tū nosq̄ diligētis z agnoscētis consi-
lium. Cap. X.

C Amat aristoteles vocē exp̄tētie lo-
q̄nosq̄ ars z d̄r' sūt circa difficilia vt
ars pigēdi ars scribēdi: ars catharizādi: d̄r'
castitatis: d̄tus fortitudis: d̄tus sobrietatis
hoc nō sic intelligēdū ē q̄ ab initio d̄tus et
ars m̄tas i acquitōe sua patiūf difficultates
dū dō fuerit p̄q̄stite facilia sūt eis oia p̄ingit
facilit' picto: exeratat' i arte sic de scriptore
sic de cytharizāte videm': ita vt d̄ixerit idē.
Aristoteles q̄ ars p̄fecta nō i deliberat tam
sibi faciliis est actus suus. Cap. XI.

Tamur ista p̄p̄tate dum de medita-
tiōe loq̄mur. Attēdam' q̄ i trahēdo
passim lineas picture v̄l sc̄pture dis-
ficultas nulla ē sic neci d̄cussione digito: n̄
p̄ cathare cordis. Inuenim' s̄lir in cogitatioē

Nō enī difficult' aut laboriose nunc b̄: nūc il-
lud' put occurrerit cogitat': s̄ q̄ nullus indē
refultet effect': vides i sic pingēt: sic scribēs
te. z sic cytharizāte: ita neq̄ p̄lius i sic cogi-
tāte: imo cū se talibus cogitatioibus vagis
oblectauerit: vt d̄ic' Seneca tristis remane-
bit. Porro laboriose studioz et arctissime cū
mira tarditate pingēdo: scribēdo: z cythari-
zādo: sūt q̄nq̄s vt b̄n' z celerit ista fiāt. XII.

Quorū ista: Amirū vt ondam' que
ad modū de cogitatioē nulla ynq̄ p̄-
ficiet: aut emerget i meditatōz quā i
to min' i p̄replationē: Et meditatōē dō q̄ sū-
mā h̄z difficultatē: si bona fide simplici: z dis-
creta diligent' exerceat: pueniem' ad hāc p̄-
fectionē q̄ abiq̄s vlla difficultate fiet apud
nos fructuose: q̄s sūmo meditatōnis studio
p̄q̄rere volum'. Ita deniq̄ trānsibit medita-
tiō i p̄replationē. Nō enī differt p̄replatio
meditatione nisi penes facile et difficile: q̄nī
v̄trobiz ē fruct' alit in cognitōe. Ca. XIII.

Escribit aut' p̄replatio q̄ ē liber z ex-
pedit' mētis intuit' in res sp̄cificien-
das v̄sq̄ q̄nq̄s diffusus. Et h̄ q̄ ad p̄re-
plationē q̄ respicit intellectū. Porro q̄ ad cō-
tēplationē q̄ p̄sistit i affectu z in p̄axi descri-
bit eā Ihuo q̄ ē p̄ subleuare mentis iubilū.
mors q̄ dā carnaliū desiderioz. hoc ē gusta-
re q̄s suauis ē d̄ns: que iustū seq̄t alia longe
cognitio: q̄z fuerit intellectus solū visio v̄l
q̄ dā auditio p̄ fidē aut p̄ sc̄pturā. Ca. XIII

Mditabit' ecce aliq̄s gemēs z suspi-
rās vt coluba: dicit cū p̄p̄ba: medi-
tatus sū nocte cū corde meo extera:
tabar: z scopebā sp̄m meū facit b̄ ancie: diffi-
cult' laboriose recogitādo nūc oēs annos su-
os i amaritudine aie sue: nūc iudicia dei q̄ sūt
abyssus m̄ta i celo surrūz i abyssis deo: sū: z
ita de reliq̄s circa q̄ v̄sāt meditatiois attentio
vehemēs: vt eā q̄ meditat' vel cogitat limpi-
di' vel firmi' i affectū suū traha t. Efficit tā-
dē vt h̄ oia tāta felicitate recogitēt z sapiat:
q̄z faciliis ē ip̄a cogitatio. Docēt nos exēpla
p̄dicta si dubitam'. Nō enī pl' laboris h̄nt
sc̄pto: picto: cytharista b̄n' agēdo q̄s optie
didicerint: q̄z vag' z van' aliq̄s ab initio di-
scurrēs sine artez ordine p̄ lineas picture: v̄l
scripture: aut p̄ cythare cordis. Cap. XV.

Dedendū est ad p̄missa nihilominus
q̄ vit' ē aliq̄s ita p̄fect' i arte sua q̄n
assidue possit ad aliq̄ vel cōsc̄ntia
vel agēda p̄ficere q̄lia necē ē vt nō d̄cat cur
labore: multomagis b̄ vez ē in ipsa de q̄ loq̄

Et exemplum q̄ ē

Liber Quartus

mur meditatioe q̄ nouos veritatis aut deuotionis fet? iugit parere fludet: s̄ nō deest par/turionis dolor: pp̄ illud maledictū spūalit̄ intellectū. In dolore paries filios tuos. Nō meminit tñ p̄flure pp̄ gaudiū: q̄ nar? ē sibi nouus cognitiois z affectiois sc̄e fetus i animi sui mundū.

Cap. XVI:

Venit aut̄ ab initio frequētius vt dum aliq̄s nodū purgat? a vicijs fatagit meditari vt colūba: meditat̄ q̄ si ver? s̄ līma dolos odia. Aeditat̄ s̄c canis rabiosa s̄ lētia rodēs ius verbū satirici. Aeditat̄ q̄ si foetida sus: dū sediflūmas i aio versat re uersatq̄ cogitatioēs. Quid poro d̄ blasphemie sp̄: q̄ abominabilis: q̄ horrid? Nō nū q̄ z relurgit territas meditantē loq̄ns aduersus deū sc̄atōs sc̄atōs ingētia q̄ nec fan ly. Faciunt ifidelitat̄ iacula: baratū desperatiois apicē exp̄mētū q̄s manifestat: q̄s recte iussurū sapiēs fili accedēs ad seruitutē dei: p̄para atiam tuā ad rētionē. Seq̄ p̄sidiū certissimū: sta in timore. Būs em̄ vir qui semp est pauidus.

Cap. XVII:

Pauidus hō sp̄ quō btūs q̄ret aliq̄s dū timor: addit tiorū. scrupulis scrupulis: pusillanimitas pusillanimitati: plerim cū nō adest assidue cōsiliator: dux z p̄monstrat cor: inners arti z rectis. Si hō talis q̄ rar? ē inuēt? forte fuerit cū ocio nouū meditatē instruedi q̄ntū liberit felix q̄dem erit ipse nou? tyro: si tñ p̄m? absq̄ vlla trepidatōe par? ē credere p̄silio. Sz o q̄tēs boni iesu: q̄tēs hestabit: z idē repetet itez iterū: q̄ si falli reformidās querat id ē. Deniq̄ nō vtes erga dantē sibi p̄siliū doctrina iacobī q̄ est vt postulet i fide mibil hestitās. Scripsi quedā sup̄ h̄mōi scrupulis i tractatulo d̄ p̄paratōe ad missā aliq̄ s̄l̄r de cautela z scrip̄ti blasphemie durissimū: aduersus quē remediū optimū ē p̄tēnere nec curare q̄n poti us irridere: nā sup̄ his solitē p̄fiteri null for sitan in p̄ncipio. p̄ cautela ad habēdū p̄siliū

De scrupulis hō teneat̄ hec regula q̄ aduersus eos agēdū ē: sit ita p̄udēs aliq̄s z exptus p̄siliator: dictauerit: mādauerit aut iussurū: nec aget i hoc p̄ sc̄etiam suā demeritorie dū illā ad p̄siliū sapiētiorū p̄ rōnis libertatē ab anio suo mutat et disponit q̄uis assidue sensualitatis remurmuratio forte sentiat̄. Alioq̄n nūq̄ fiet i pace deo loc? cordis. Rursus aduertē dū q̄ sic dicēte aristotele oīs nra cognitio a sensu iterū necē ē oēm intelligētē fantasmata speculari: sic originat̄ meditatio

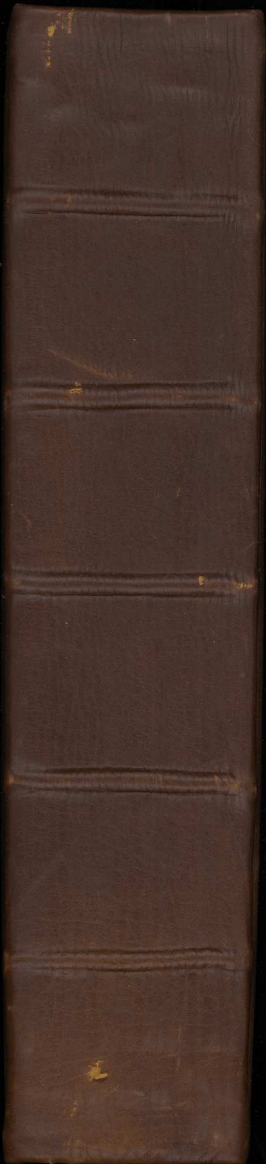
nri cordis a sensibilib? q̄ figurata s̄nt q̄ colorata z ceteris accidētib? t̄pis z loci circūuoluta lbinc s̄nt meditatōes z scripte. hinc imagines p̄cte vel sculpte. hinc generalit̄ fit illb p̄saluisse. Aeditat̄ s̄ in oibus opib? tuis: in factis manuū tuaz meditat̄. Que vti q̄ factez opa s̄nt corpalia. Nihilominus d̄ assurgere meditatēs vtra p̄gredit. veluti per scalā aliq̄s ex visibilib? ad inuisibilia: sic dicit ap̄s: qm̄ inuisibilia dei. ex his q̄ facta s̄nt intellecta p̄spiciūt sempitēna q̄s x̄tus eius et diuinitas. Propterea docēs nos a corpali bus ad spūalia migrare dicebat. Et si x̄pm̄ fm̄ carnē cognouimus nūc tñ fm̄ carnez nō cognoscimus.

Cap. XVIII:

Huertēdū hō q̄ meditatūris duplices inf ceteras tendunt insidie: vna dū petūt p̄siliū sup̄ occurrētib? scrupulis in meditatōe sua. p̄sertim mulier a viro. Altera dū sunt i actu meditantōis. Sit in p̄mo casu crebr? z leui? q̄s a multis credi p̄t agglutinatō q̄dā aiorz velata pallio sc̄e de uotēz dilectōis q̄ p̄mo p̄fabulatoib? sub t̄p̄o q̄rēdi p̄siliū q̄rit: de hinc aia veluti africa ta calefcit z sensum igne ceo carnalis amorz carpiē z virtus. nec intelligit̄ p̄mo donec tā dē ad risus leues: ad factos blādosq̄ gest? p̄uentus est. Auertat de? a ferus suis id q̄s reliquū s̄lem?. Timeo in q̄t ap̄s: neduz spū cepieritis. carnē p̄sumamini. Scripsi iā plures talia p̄sequēt̄ ad augustinū: notatim i tractatulo de p̄batōe spiritūū. Incurrūt aliud piculū meditatōis: dū i solis fantasijz: dū solis imaginibus corporeis se tradūt z toto corde vehemēt̄ incubūt. Sit p̄inde q̄ meditatōis dū trāsire fatagit in p̄t̄plationē collabā ad melancoliā seu fantastiā lesionē: ita tādē vt imagines itez d̄fatas i imaginatiua d̄ute p̄ reb? ip̄s̄is exteriorib? accipiat. Et si cut euenit in somniatib? dū dormiūt: nō alit̄ istis i vigilia p̄tingit q̄p̄ vba z opa nullā inf se p̄merionē: nullū ordinē seruāt̄ybi neq̄ est p̄ncipiū neq̄ finis: vbi sic vulgo d̄r: neq̄ est caput neq̄ cauda: s̄ de gallo sit saltus ad cingnū: ita vt vigilātes commināre videāt̄. De q̄ liber dicit vulgares. Itz rufemē ont font in reuerie. poro t̄mēt̄ nō timēda sperant non sperāda. Nūc gaudio dissoluūt: nūc subito merore t̄bescūt. Quales egēt amplī? fomēto sacratōis q̄z monitione sapientis.

Tractatus aureus z pusillus de p̄fecta imitatōe x̄pi z vero mūdi. p̄t̄p̄tu. Et i tractatulo de meditatōe cordis finimur feliciter.

De scrupulis
regula q̄ agēdū

130249

W. BUNICA POMORSKA
44-48.1
STARE DRUKI
51.12.17 12.21